SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 23 / Sayı: 273 / Eylül 2004

İŞBİRLİKÇİLİK VE İHANETE KARŞI DEVRİMCİ DİRENİŞ

İşbirlikçi milliyetçiliğin panzehiri demokratik yapılanmayı geliştirmektir

● Son dönemlerde özgürlük hareketine karşı geliştirilen işbirlikçi milliyetçi çevrelerin saldırılarını boşa çıkarmak özgürlük hareketini, yurtsever demokratik hareketin tasfiyesine karşı mücadele etmek tarihsel önemdedir. Biz ne kadar az devlet, ne kadar az milliyetçilik o kadar özgürlük ve demokrasi diyoruz. Ne kadar devlet ve milliyetçilik o kadar az özgürlük ve demokrasidir.

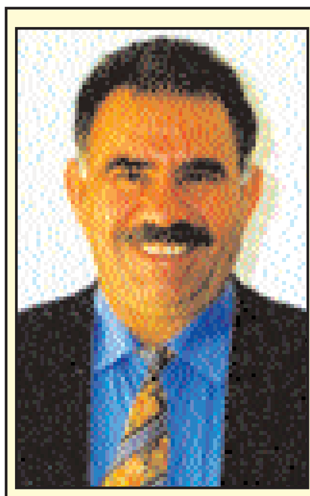
4'te

YJA STAR ONURLU YAŞAMIN SAVAŞIDIR

● Kadın hareketi olarak çok ağır süreçleri geride bırakırken, yarınlarımızın da kolay geçmeyeceğinin bilincindeyiz. Biz direnişi geliştirdikçe bunun karşısında ihanet de kendini dayatacaktır. Hem içerden hem de dışardan gelişecek her türlü saldırı ve operasyonlar karşısında, özellikle dağı boşaltma konsepti karşısında en güçlü bir biçimde savunma hazırlıklarımızı geliştirmemiz gerektiği açıktır.

7'de

BİR HALKI SAVUNMAK

ABDULLAH ÖCALAN

Zihniyet savaşımı moral değerlerle birlikte olmalıdır. Moral, ahlak zihniyetle birlikte kazanılmadıkça, sonuç alma kuşkulu ve geçici olur. Sistemin muazzam ahlaksızlaştırıcı gerçeği göz önüne alınarak topluma gerekli ve yeterli etik ve ahlaki davranışlar, kişilikler ve kurumlar da temsilini bulmalıdır. Kaosla etik ve ahlaktan yoksun bir karşılaşma, birey ve toplumun yutulmasıyla sonuçlanabilir. Ahlak toplumsal geleneği asla göz ardı etmeden, onunla uyumlu yeni toplum etiğini eklemelidir. Kaos sürecinde hakim sistem tarafından artık demagojik bir araç durumuna sokulan siyaset kurum ve araçlarına karşı, toplumun yeniden yapılanması için gerekli politikalar ve araçlarına özel bir önem vermek gerekir. Demokratik ve ekolojik toplumun gerçekleştirilmesinde rol oynayabilecek politik kurumlar olarak partiler, seçimler, meclisler, yerel yönetimler sorunu içerik ve biçimde araçsal çözümünü bulmalıdır.

12'de

İçindekiler

Siyasal gelişmelerde belirginleşen yönler
Serxwebûndan 2'de

Kökler
9'da

İktidarın çok kodlu şifresini çözmek
14'de

KONGRA GEL II. GENEL KURULU Belgeleri
15'te

Özgürlüğe Yürüyüş
18'de

Şehit Hevi (Gafur Doğan), Şehit Havar (Zeki Sunar), Şehit Canda (Aynur Gümüş)
21-22'de

Siyasal gelişmelerde belirginleşen yönler

Gerek dünyada, gerek Ortadoğu'da, gerekse de Türkiye'de siyasal gelişmelerin izleyeceği siyasal rotaya ilişkin gelişmelerin yönü daha fazla belirginlik kazanmaya başlamıştır. Bu gerçeğin karşıt egemen güçler tarafından olduğu kadar, demokrasi güçleri açısından da yaşanan kaos aralığı içinde açığa çıkan uçların yönünün belirlenmesinde önemli bir husus olduğunu belirtmemiz gerekmektedir.

Dünya 20. yüzyılın son on yılında yaşanan siyasal gelişmelerle, bunun toplum yaşamına yansıması eğer uygun bir tanımlama olarak kabul edilirse, bir şok etkisi yaratmıştı. Reel sosyalizmin çözülmesi, sosyalist ve demokrasi güçleri için de bir dalgalanma yaratırken, aşırı ölçüde kapitalist sisteme doğru savrulma gibi sonuçlar ortaya çıkmıştır. Çok güçlü bir düzeyde görülmese de sol dogmatizme varan öğelerin direnci dahi bu gerçeği değiştirememiştir. Kapitalist sistemde ise, reel sosyalizmin çözülmesi bir galibiyet olarak algılanıp bu "tarihin sonu" gibi yapılan belirlemelerle tamı tamına bir kendini kaybediş görülmüştü. Ortaya çıkan bu tablo, erkenden yerini bulmayan değerlendirmelerle yeniden renklendirilmek istense de her yönüyle içinde bir karışıklık, belirsizlik taşımaktan öteye gitmiyordu.

Günümüzde bu perde aralanmaya, ileriye doğru yaşanacak olan gelişmelerin yönü açığa çıkmaya başladı. Aslında bu netleşme 20. yüzyılın son otuz yılında ipuçları ortaya konulan, hatta bazı siyaset ve toplum bilimciler tarafından görülen, ama iddialı bir biçimde savunulmayan, savunulsa bile ciddiye dahi alınmayan öngörülerle ortaya konulan görüşlerdi. '60'larda yaşanan siyasal-toplumsal gelişmeler bu çerçevede görüşlerin ortaya atılmasına, ileri sürülmesine neden olmuştu, ancak bu kabul görmemişti. Sosyalist çevreler, sağa savrulma, inançsızlık, modern revizyonizm vb nitelemelerle bu görüşleri reddederken, kapitalist sistemin kalemşörleri de bu görüşleri kendilerine güç katan olgular olarak değerlendirmişlerdi. Ama bu bir yanılgıydı. Çünkü, ortaya konan görüşler, ifadelendirilmek istenen arayışlar her iki sistemin de iflasını dile getiren bir anlam ifade etmekteydiler. Nitekim Başkan Apo, bu gerçekliğin *"20. yüzyılın sonuna gelindiğinde kazanan demokrasi olmuştu"* biçiminde ifadeye kavuşturarak, bu yanılgılı yaklaşıma bir nokta koydu. Reel sosyalizmin çözülmesiyle kapitalizmin de iflasının ortaya çıkması, bunu doğrulan en yalın bir gerçeklik olmuştu.

Küresel emperyalizm karşısında, halklar seçeneği olarak belirlenen küresel demokrasi olgusu, aralanan perdede gelişmelerin yönünü açığa çıkaran, belirginleştiren bir yön olarak ortaya çıktı. Artık bu noktada 20. yüzyılın son on yılında somut bir olgu olarak kabul edilen, olası gelişmelerin yönünün tayinindeki belirsizlikten bahsetmek böylece olanaksız hale gelmiş oldu. Küresel emperyalizm, kendini dünyanın girilmemiş, sömürüye açılmamış hiçbir alana kalmayacak şekilde egemen kılmaya ve her yönüyle daha da merkezileşmiş etkili ve güçlü tekelleşmeye kavuştururken, küresel demokrasinin de tam da bunun zıddı olarak gelişmelerin yönünün kıyıdan, yerelden bir açılıma kavuşarak, devlet ve geleneksel toplumun dışına çıkılmayı, toplumun ve toplumsal ilişkinin yeniden şekillendirilmesi olduğu gerçeği açığa çıktı. Bu bir belirginleşmeyi ve sorunların çözülmesinde izlenmesi gereken doğru yolun nasıl olması gerektiğini de ortaya koymuş oldu.

Artık, hiçbir kişi ve çevrenin 20. yüzyılın son on yılına girerken dile getirdiği görüşleri savunmanın koşulları ortada kalmadı. Küresel emperyalizm, klasik kapitalist emperyalizm tanımlamalarının dışına çıkılarak, ABD somutunda görüldüğü gibi imparatorluk biçiminde kendini yeniden örgütlemeye çalışıyor. Kendi dışında kalan diğer kapitalist emperyalist güçleri buna göre bir konumlandırmaya tabi tutmak istiyor. Küresel demokrasi güçleri ise rolü merkezden alıp kıyıya, çevreye vererek devleti, merkezi daha az gerekli hale getirmeye çalışıyor. Bu aynı zamanda yeni bir çağın başlangıcına da işaret etmiş oluyor. Bu gerçeklik yine Başkan Apo tarafından ***"Demokratik Uygarlık Çağı"*** biçiminde en yalın bir ifadeye kavuşturularak, varolan belirsizliğin belirginleşmeye doğru evrilmesini ortaya koyan bir gerçeklik olarak öne çıkıyor.

"Reel sosyalizmin çözülmesi, kapitalist emperyalist sistemin dünyaya hakim hale gelmesi, aynı şekilde halklar seçeneğinin tükenmesi anlamına gelmemektedir. Bunun tam tersi geçerlidir. Bu gerçeklik artık günümüzde belirginlik kazanarak, öne çıkan bir yön olmaktadır. Hatta diyebiliriz ki halklar seçeneği biçiminde formüle edilen küresel demokrasi çok daha fazla avantajı elde ederek çıkış yapma olanağına sahiptir"

Küresel emperyalizme karşı tek seçenek küresel demokrasidir

Reel sosyalizmin çözülmesi, kapitalist-emperyalizmin dünyaya hakim hale gelmesi değildir. Bunu çok net bir şekilde savunabiliriz. Aynı şekilde yine reel sosyalizmin çözülmesi, halklar seçeneğinin tükenmesi anlamına gelmemektedir. Bunun tam tersi geçerlidir. Bu gerçeklik artık günümüzde belirginlik kazanarak, öne çıkan bir yön olmaktadır. ABD'nin imparatorluk projesi de bu çerçevede tartışılır bir olgu haline gelmiştir; geri planda tutup kendine tabi kılmaya çalıştığı diğer kapitalist emperyalist güçler dahi yapılmaya çalışılan bu yeni konum belirlemeye karşı bir direniş sergilemekte geri kalmamakta ve küresel demokrasi güçlerinin varlığını bile kendi çıkarlarına görerek, ABD karşısında güç olma özelliklerini korumaya çalışmaktadırlar. ABD ve diğer kapitalist emperyalist güçler arasındaki bu karşıtlığı gören 20. yüzyılın statükolarına göre oluşmuş güçleri ve devletleri de, yaşanan bu çelişkiden yararlanarak varlıklarını devam ettirmektedirler. Hatta yer yer dirençlerini aşırı düzeylere dahi çıkarabilmektedirler. Bunlar, ABD'nin küresel emperyalizm ve imparatorluk projesini ciddi şekilde engelleyen gelişmeler olarak siyasal gelişmeler içinde yerini almaktadır. Oluşan böylesi koşullarda gerek küresel emperyalist güçlere, gerekse de gericileşen statükocu güçlere karşıtlık içinde olan halklar seçeneği biçiminde formüle edilen küresel demokrasi çok daha fazla avantajı elde ederek çıkış yapma olanağına kavuşmaktadır. Bu da fırsatın değerlendirilmesi değil, bir gerçekliğin açığa çıkması biçiminde yerini bulmaktadır.

Bugün dünyada siyasal gelişmelerin yönünün belirginlik kazanmaya başladığı bölgelerin başında ise Ortadoğu gelmektedir. Ortadoğu'da hem küresel kapitalist güçlerin kendi aralarında hem de bölgede bulunan statükocu güç ve devletlerle yaşadıkları çelişki ve çatışma hat safhada bulunmaktadır. Hatta bu çelişkili ve çatışmalı durumdan gerek bölge, gerekse de bölge dışında bulunan irili ufaklı birçok güç yararlanmak istemektedir. Ortadoğu'da en üst ifade biçimiyle savaş tanımıyla dile getirilen bu gerçeklik, Başkan Apo tarafından "Üçüncü Dünya Savaşı" nitelendirilmesiyle değerlendirilmeye tabi tutulmuş, böyle kabul edilmesi gerektiğine dair dikkat çekilmiştir. Ortadoğu'da siyasal gelişmelerin belirginlik kazanmaya başladığı günümüzde bu saptama önemli olmaktadır.

I.ve II. Dünya Savaşlarında dünyada siyasal statükolar yeniden belirlenmiş, çağ olarak 20. yüzyıl kendi içinde aşama kaydetmişti. Hatta I. Dünya Savaşı, 19. yüzyılın son çeyreği kapitalist emperyalist sistem için başlangıç noktasında önem derecesinde ele alınmıştı. İngiltere'nin dünya üzerindeki birincil hegemonik güç haline gelmesi I. Dünya Savaşı'yla tescil edilmişti. II. Dünya Savaşı da aynı derecede kapitalist emperyalist sistem içinde ABD için aynı anlama gelmişti. Ama dünyada ABD'nin başını çektiği kapitalist emperyalist sistem karşısında reel sosyalizm de kendini bir sistem olarak örgütlemişti. Reel sosyalizmin 20. yüzyılın sonlarına doğru çözülmesinin kapanan bir çağa da son noktayı koyması, yeni bir çağa geçişi de başlattı. Bu açıdan yeni çağ, "emperyalizm, kapitalizmin son evresidir" biçiminde yapılan belirlemeyi tartışma konusu haline getirirken, küresel kapitalizm tanımlamasıyla adlandırılan yeni bir sürece girişi de başlatmış oldu. Ortadoğu'da süren ve "Üçüncü Dünya Savaşı" olarak adlandırılan bölgedeki savaş gerçeği de bu gerçeklik içinde yerini aldı. Onun içindir ki, Ortadoğu'da süren savaş dünyada belirginleşmeye başlayan siyasal gelişmelerin yönünün tayin edilmesinde bir mihenk taşı olma rolünün sahibi haline geldi.

Bu anlamda bölgede süren savaşın, sadece Ortadoğu'nun değil, aynı zamanda dünyanın geleceğinin belirleneceği bir mücadele olduğu gerçeği açığa çıktı. Bu mücadele içinde küresel kapitalizmin öncülüğüne soyunan ABD ve kapitalizmin doğuşuna, gelişimine ev sahipliği yapan Avrupa devletlerinin rolü, yine 20. yüzyıl dengelerine göre oluşmuş, Ortadoğu devletlerinin yaşanan süreç içindeki yerleri açığa çıkmış bulunmaktadır. ABD küresel emperyalizm içinde kendini imparatorluk biçiminde örgütlemek isterken, dünya ülkelerini de sanki bir eyaletiymişçesine düzene sokmaya çalışmaktadır. Halkların ve dengelere göre oluşmuş geleneksel statükocu devletlerin, ABD karşısındaki direnişlerini de yedeklemeye çalışarak, 20. yüzyıl koşullarına göre belirlenmiş konumlarını koruma arayışlarını sürdüren Avrupa devletleri de bir güç olarak küresel emperyalizm içinde yerlerini almak istemektedirler. Çıkarlarına gördükleri bu çelişki ve çatışmaları kullanan bölgesel güç ve devletler ise, aşılmaları gerçeğine rağmen ayakta kalma çabası içinde bulunmaktadırlar; hatta yer yer aralarında ittifaklar geliştirerek daha da güçlenme eğilimlerini ortaya koyabilmektedirler. Küresel emperyalizm ve bölgesel statükocu güçler karşısında asıl taraf olmakla birlikte, rolünü oynamada yetersizlikler taşıyan küresel demokraside ifadesini bulun halklar seçeneği ise, giderek güçlenme ve geleceğe yön verme potansiyelini korumaya devam etmektedir.

Ortadoğu'da yaşanan savaş dünyanın kaderini belirleyecek

Ortadoğu'da süren savaş gerçeği içinde yaşanan süreci Başkan Apo *"Ortadoğu'daki bu süreç Üçüncü Dünya Savaşı gibi algılanmalı, ABD ya tam başarabilir ya yenilir bırakır, kaçar ya ortada kalır. Bir kaos yaşanıyor. Her üç durum karşısında da ya eski despotik devlet geleneği ya sürer ya çözülür. Avrupa süreci benzeri demokratik çözüm yoluna girilir. Ama Ortadoğu demokratik yönü ağır basan devrim sürecindedir. Yeni inşa süreci demokratik devrim stratejisiyle yakından bağlantılıdır"* belirlemesiyle izaha kavuşmaktadır. Bu yönüyle Ortadoğu yaşadığı savaş gerçeği ile aynı zamanda dünyanın da kaderinin belirlendiği bir coğrafya özelliğini korumaktadır.

ABD yeni dünya düzenini ilk pratikleştirme alanı olarak Ortadoğu'yu görmüştü. Irak'ın Kuveyt müdahalesini bahane haline getirerek, fiilen müdahalede bulunmuştu. Ardından da bu gelişmeyi, fiilen Irak'ın üçe bölme ve Güney Kürdistan'ı adeta bir üs olarak kullanma istemi vardı. Bununla yetinmeyen ABD Ortadoğu'da yeni dünya düzenini oturtmada en ciddi engel olarak gördüğü Kürt halkının ulusal önderi Abdullah Öcalan'a bir komplo düzenleyerek devre dışı bırakmayı kendi çıkarlarına uygun bulmuştu. Sonrası gelişmeler ise, 11 Eylül olaylarının ardından Afganistan ve Irak müdahaleler biçiminde somutlaşmıştı. Şimdi de Suriye, İran vb ülkeleri tehdit altında tutmaktadır. Ortadoğu somutunda yaşanan tüm bu gelişmeler Ortadoğu'da süren savaş gerçeğinin yönünü de ortaya koyan temel gelişmelerdi. İlk başta etkili olan hatta sonrasında bile bu etkiyi koruyan ABD'nin Ortadoğu'ya yapmış olduğu, yeni dünya düzenini oturtma müdahalesi, zamanla etkisini yitirme tehlikesiyle karşı karşıya gelmekten kendini kurtaramadı. Birinci Körfez Savaşı döneminde (1991) ABD yaptığı müdahalede hem Batılı kapitalist devletleri hem de önemli oranda bölge devletlerini yedekleye bilmişti. İkinci Körfez Savaşı olarak (2003) adlandırabileceğimiz müdahalede ise aynı başarıyı elde edemedi. AB devletleri ve bölge devletleri ABD müdahalesine onay vermediler. En son olarak da BM Genel Sekreteri Kofi Annan, ABD'nin Irak'a müdahalesinin yasal olmayan (gayri resmi) bir nitelik taşıdığını dile getirmekten kendini alıkoyamadı. Şu anda dünyanın siyasal gündeminde ABD'nin Irak'a müdahalesinin meşru olup olmadığı tartışılan bir konu haline geldi.

Yaşanan bu gelişmelerin ABD'nin Irak'taki varlığı ve süren savaş üzerinde etkili olup olmayacağı önümüzdeki günlerde daha net anlaşılacak. Ama denilebilir ki Irak'ta süren savaşı daha da derinleştirebilir, Irak'ta ABD ilk müdahale sürecinde olduğu gibi güçlü değil. ABD ve işbirliği içinde olan güçler açık saldırı hedefi halindeler. ABD çıkarlarına olan tüm faaliyetler; ister ülke içinde olsun, isterse dışında gelenlerin yürüttüğü çalışmalar açık saldırı halinde bulunmaktadırlar. Hangi vasıfla adlandırılırsa adlandırılsın ABD'ye karşı süren direniş giderek derinleşmektedir. Gruplar örgütlü ve birbiriyle ilişki halinde olabilmektedir. Bunun uluslararası alanda yarattığı etki de söz konusudur. Bazı ticari kuruluşlar faaliyetlerini durdurarak ilişki arayışları içine girmekte ve geri çekilmektedirler. Yaşanan bu gelişmelerin ABD'ye prestij kaybettirdiğini ve iç politikası üzerinde etki yaratacağını da söylemek abartı olmayacaktır. ABD, yaklaşan başkanlık seçimlerinin sonucu ve seçim sonrası ABD'nin Ortadoğu politikasının pratikleşmesi boyutuyla yaşayacağı de-

Serxwebûn internet adresi:
www.Serxwebun.org
E-mail adresi:
Serxwebun@Serxwebun.com

Serxwebûn'dan

ğişim de bunu kanıtlayacaktır. ABD'nin direnişin gelişimine paralel, şiddetini artırarak çok fazla kayıp verdirtmeye başlaması gerçeği de tersinden etki yaratma olasılığını içinde taşımaktadır.

ABD'nin Irak'ta savaş sürerken Iraklı güçler ve Türkiye başta olmak üzere bazı bölge devletleriyle içine girdiği ilişkiler de dikkat çekici olmaktadır. ABD bu ilişkilerle savaşı Iraklılaştırma ve giderek bölgeselleştirme gibi bir eğilim içinde olduğu gibi bir izlenimde yaratmaktadır. Bu da dikkat çekici bir yön olarak öne çıkmaktadır.

Irak'ta süren savaşın kazanmaya başladığı bu düzeyin başta Güney Kürdistan olmak üzere diğer alanları da etkileyeceği bir gerçektir. Arap gericiliği çok basit bir şekilde Kürt düşmanlığına dönüşebilir. Kürt-ABD işbirliğinin karşı propaganda malzemesi olarak kullanılması bu ihtimali sürekli canlı tutmaktadır. Ayrıca, bölge devletlerinin ABD'nin ve AB ülkelerinin yaklaşımlarında da farklılıklar Güney Kürdistan'da etkisini gösterebilmektedir. Bölge devletleri federal bir yapıya gidebileceği geniş özerklikten duydukları rahatsızlığı dile getirmekten çekinmemektedirler. Onun için de Güney Kürdistan'da sürekli müdahaleci bir konumda bulunmakta, yer yer çeşitli olayların yaşanmasına vesile olmaktadırlar. G. Kürdistan'da gerçekleşen birçok bombalı saldırılar da bu güçlerin rolünün olduğu açığa çıkmıştır. ABD her ihtimale karşı Irak'ta yaşanacak gelişmeleri dikkate alarak, Güney Kürdistan'ı sağlam bir dayanak olarak tutmaktan vazgeçmemektedir. AB ülkeleri ise bölge ve ABD ilişkileri arasında kurdukları dengeyi gözeten bir yaklaşım içinde bulunmaktadırlar. Güneyli güçler de bu çelişkili yaklaşımları çıkarlarına görerek, yararlanmaya çalışmaktadırlar. Ama bunu yaparken de, kaderini belirleyen değil, yedekte olmayı tercih eden bir pozisyonda bulunmaktadırlar. Mevcut koşullarda olanakları bir devlet kurmaktan daha çok mevcut pozisyonları koruma doğrultusunda değerlendirirlerken, kendilerini Kürt milliyetçiliğinin merkezi haline getirme arayışlarının da sahibi olmaktadırlar. Bu doğrultuda Kürdistan'ın diğer parçalarına yönelik başlattıkları, sürdürdükleri çalışmaları dahi vardır. Bölgenin gerici, statükocu güçlerine, küresel emperyalist güçlere karşı herhangi bir direniş içinde olmayıp kendilerini bunlara yedekleyen bu güçlerin körüklediği milliyetçi eğilimlerle, Ortadoğu'nun en temiz, kirlenmemiş halklarından olan Kürtlerle diğer halklar arasında ciddi sorunların yaratılmasına neden olabileceklerini de burada belirtmek gerekmektedir.

AKP rantçı ve takkiyeci bir oluşumdur

Uluslararası komplo ve Kürt özgürlük mücadelesinin yaşadığı stratejik değişiklikle birlikte siyasal ve politik olarak boşta kalan Türkiye'nin de o süreçten sonra yaşadığı belirsizlik giderek belirgin bir hal kazanmaya başlamıştı. Başkan Apo'nun esareti o süreçte hükümet olan partilerinin bir süre daha iktidarda kalmaları gibi sonuç yaratsa da, esasta o partilerin iktidar olma gerekçelerini de ortadan kaldırmıştı. Bu partilerin yerine hangi parti ya da partilerin oluşacağı, doğan boşluğun nasıl doldurulacağı gibi sorular da yanıtlarını bekler hale gelmişti. Sistem ve partileri için geçerli olan bu gerçeklik, muhalif devrimci demokratik çevreler için de geçerliydi. Bu anlamda, o süreçte Türkiye siyasetine tam anlamıyla damgasını vuran belirsizlik gerçeği olmuştu. Sınırlı öngörü, tartışma, öneriler de olsa ciddi alternatif olarak kabul edilebilecek bir düzey yakalamamıştı. Bir yönüyle Türkiye'nin görüntüsünü sunan bu tablo, '90'ların başında dünyanın yaşadıklarıyla benzerlik oluşturuyordu. Reel sosyalizmin çözülmesi, kapitalist emperyalist sistemi de boşta bırakmış, boşluğun nasıl doldurulacağını tartışma konusu haline getirmişti. Küresel emperyalizm kavramı da daha çok bu dönemde gündeme girmişti. '90'ların sonuna doğru, özellikle de 2000'lerle birlikte aşılmaya, doğan boşluğu doldurmaya adayların ortaya çıkmasıyla bu belirsizlik aşılmaya başlamıştı. Küresel emperyalizm kapitalizmin seçeneği olarak öne çıkarken, halklar seçeneği de demokratik küreselleşme olarak belirlenmişti. Üçüncü alan, evrimci dönüşüm, iç içe mücadele, demokratik siyasal mücadele vb gibi belirlemeler, mücadele yöntemleri ve örgütlenme biçimleri de somutluk kazanmaya başlamıştı.

Türkiye'de de doğan boşluk bir ABD hazırlaması olan AKP tarafından doldurulmak istense de, aslında belirsizlik ortadan kalkmamış, sadece üzeri örtülmek istenmişti. Bu tam bir göz boyamaydı. Ama uzun sürmesi beklenemezdi. Öyle de oldu. AKP beklenenden daha kısa sürede teşhir olmakla ve yüzündeki maskeyi indirmekle karşı karşıya kaldı. Demokrasi vaatlerini yerine getirmek bir yana, ona oy veren seçmen kitlesinin desteğini dahi kaybeder hale geldi. Bu şekilde, AKP'nin ara dönemi özelliklerini alarak eski siyasal yaklaşımları terk etmeyen bir parti olduğu gerçeği açığa çıktı. Gerek Türkiye'nin demokratikleşmesi ve gerekse de Kürt sorununun çözümü konusundaki yaklaşımlarıyla da bunu çok açık bir şekilde kanıtladı.

AKP hükümet oluşuyla birlikte sanki "elinde sihirli değnek" varmışçasına, göz boyamaya yönelik bir politika izlemeyi kendi çıkarlarına görmüştü. Ekonomi düzelecek, demokrasi gelecek, sorunlar çözülecek vb gibi imaj yaratma arayışları içine girmişti. Bunun için de değişik basın yayın organlarını kullanmayı da ihmal etmemişti. Ama bu sadece yaratılmaya çalışılan bir yanılsamaydı. Çünkü, ekonomide bir düzelme meydana geldiği kabul edilse bile, bu AKP'nin başarısı olamazdı. Yeni hükümet olmuş bir partinin bunu başarması mümkün değildi. Eğer ekonomik alanda bir düzelme olacak ve bunun sonuç olarak enflasyon düşecekse bu yılları bulan ekonomik politikanın sonucu olabilirdi. Onun içindir ki, AKP yarattığı bu yanılsamayla, sadece kendisinden öncekilerin ortaya çıkardığı olanakları kendine mal eden gaspçı bir tutum sahibi olabilirdi. AKP'nin niteliği de buna uygundu. Demokratikleşme yönünde sahiplendiği adımlarda aynı muhtevaya sahipti. Ecevit döneminde alınan bazı kararlar vardı. Anayasa ve anayasaya bağlı olarak kamu yönetimi, TCK vb alanlara yönelik yapılacak düzenlemeler bunun içinde yer almaktaydı. Kürt sorununa yaklaşımda da yaşananlarda aynı özellikler taşımaktaydı. Anadilde eğitim, basın yayın vb hakların kullanılması da AKP hükümetinin oluşumundan önce alınan kararlardı. Hatta zamanın hükümeti içinde bile sorunlar yaratmıştı. O nedenle bu yaşananları AKP'ye mal etmek mümkün değildi. Aksi yaklaşım bulunmak ta, hiç kimseyi ikna etmekten öte gitmeyen hileli bir tutum olmaktan öteye gitmezdi. AKP'nin de yaptığı bundan farklı değildi.

AKP'nin bu aldatıcı yaklaşımlarıyla kendine mal etmeye çalıştığı gelişmelerinin tersinden geçerli olduğunu söylemek daha gerçekçi olacaktır. AKP bahsi edilen bu adımları atmak bir yana engelleyici bir rol oynamıştır. Bununla birlikte meclisin daha önce aldığı uyum kararlarını bile pazarlık konusu yapmıştır. TCK'nin değişim konusunda yaşananlar buna örnektir. Zina ile ilgili maddeyi öne çıkararak, aslında antidemokratik ve faşizan maddeleri gizlemek isteyerek gözlerden uzak tutmaya çalışmıştır. "Yalancının mumu yatsıya kadar yanar", misali bu yaklaşımı deşifre olmaktan kurtulamamıştır. Ekonomik alanda rakamlarla oynayarak aldatıcı başarı yaratmak istemektedir. Daha önceleri tartışma konusu yapılan TL'den sıfırların atılmasını dahi kullanmaya çalışmaktadır. Oysa ekonomiden bir nebze de olsa anlayanlar TL'den sıfırların atılmasıyla birlikte, TL'nin değer kazanmayacağını çok iyi bilmektedirler. Bu şekilde, gerek demokratik gerekse de ekonomik alanda yaratmaya çalıştığı yanılsamaların pratikte görülmesinin önündeki en sıradan engelleri dahi kaldırma gücünü gösterememektedir. En basit tepkiler gösterildiği an hemen geri adım atabilmekte ve uzlaşma yolunu arayabilmektedir. AKP'nin bu objektif tutumu, Kürt sorununa yaklaşımda çok daha bariz görülebilmektedir.

AKP'nin Kürt politikası "Düşünmezsen böyle sorun yoktur"

AKP'nin genel başkanının ağzından Kürt sorununa yaklaşımı *"düşünmezsen böyle sorun olmaz"* çerçevesindedir ve çok tehlikelidir. Kürt sorunun çözümünde yaklaşımına tamamen damgasını vuran yön onu demokratik yollardan haklarını kabul ederek çözmek değil, yok etmektir. Bu şekilde sorun olmaktan çıkarmak istemektedir. Bunun için de her yolu ve yöntemi kullanmaktan geri durmamaktadır. Gerillanın sınır dışına çekilmesiyle birlikte yer altına çekilen özel kontra birlikler yeniden faaliyete geçmişlerdir. Hizbi kontra biçiminde örgütlenen gerici faaliyetlerini yaygınlaştırmışlardır. Halkı "açlıkla terbiye etmeye" yeltenen yaklaşımlar geliştirilmeye çalışılmaktadır. "Yoksul bank" "gıda bank" vb gibi oluşturulan kuruluşları, böylesi bir politikanın hizmetine sunmaktadırlar. Bunlarla birlikte en tehlikeli olan yaklaşımı da Kürt özgürlükçü ve demokrasi güçlerinin temel dinamiklerinin tasfiyesine yönelik politikalarında ortaya çıkmaktadır. Bunu sadece askeri yöntemlerle yapmaya çalıştığını düşünmemek gerekir. Bu sadece bir yönüdür. Bundan daha tehlikeli olan yönelimleri de söz konusudur. Kürt özgürlük ve demokrasi mücadelesinin temel yapı taşlarıyla oynanarak bozulmak istenmesi ve bunun halk tabanına yansıtılması bu yönelimlerin başında gelmektedir. Aslında bu uluslararası alanda uygulanan ABD patentli bir politikanın pratikleştirilmesi de olmaktadır.

ABD geliştirdiği özel savaş politikalarıyla kimi ülkelerde ulusal kurtuluş ve sosyal devrimlerin dinamiklerini bozmak istemişti. Başarılı olduğu ülkeler de olmuştu. Arjantin'de gerillanın yoksul halk tabanıyla buluşmasını engellemek için, varoşlara yönelik geliştirilen özel politika bu anlamda amacına ulaşmıştı. Benzeri politikalar daha başka biçimlerde Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da 12 Eylül 1980'de gerçekleşen askeri darbeden sonra da uygulanmıştı. Devrimci, demokrasi güçlerinin yaygınlık kazandığı yerleşim merkezlerinde bir daha aynı güce ulaşmalarını engelleyecek her türlü yöntemlere başvurulmuştu. Bugün dahi bu bölgelerde devrimci demokrasi güçlerinin güçlü bir varlık gösterememesi bu gerçeklik içinde yerini aldı. AKP şimdi bu politikayı farklı biçimlerde daha tehlikeli bir tarzda uygular hale gelmiştir.

Diyarbakır, Batman, Van vb yerler Kürt özgürlük düşüncesinin ve demokrasi mücadelesinin en etkili olduğu alanların başında gelmektedir. Uygulanan tüm teröre rağmen bu gerçek değiştirilememiştir. Seçimlerde, kitlesel mitingler Kürt özgürlük mücadelesini sahiplenme en üst düzeyde yaşanmıştır. Bu, AKP tarafından kendine biçilen misyonu oynamak temelinde değiştirilmek istenmektedir. AKP bunu halkın temel yapı taşlarıyla oynayarak yapmak istemektedir. Gericiliği, tarikatçılığı kullanarak Kürt'ün özgürlük ve demokrasi bilinci öldürülmeye çalışılmaktadır. Gençlerin fuhuş ve uyuşturucu batağına çekilerek düşürülmeye ve her türden kullanılmaya açık hale getirilme çabası içinde olunmaktadır. Çözümsüz ve çaresiz bırakılarak intihara sürüklenmek istenmektedir. Hırsızlık vb toplumsal bozukluklarında sonuna kadar önü açılmaktadır. Bunları bizzat örgütleyen ve geliştirenler ise oluşturulan ve bir ucu polise kadar uzanan şebekelerdir.

Diyarbakır'da resmi rakamlara göre altı bin, yapılan özel görüşmelerde aktarılan bilgilere göre de otuz binin üzerinde fuhuşa sürüklenen kadın vardır. Bu rakam içinde önemli bölümünü ise 18 ve daha alt sınırda bulan yaşta olanlar meydana getirmektedir. Yine Diyarbakır, Batman, Van vb illerde intihara, fuhuşa, uyuşturucuya sürüklenen, çekilen gençlerin onda dokuzluk bölümü, şu veya bu düzeyde Özgürlük ve demokrasi mücadelesi içinde yer almış kişi ve ailelere mensup ya da yakını durumundadır. Bu düşündürücüdür. Bu gençlere özellikle el atılarak bu yollara çekildikleri, belgelerle açığa çıkmış ve kanıtlanmıştır. Bununla ne yapılmak istendiği de açıktır. İçine düşülen bu bataktan Özgürlük ve demokrasi mücadelesini sorumlu göstermek ve yine Özgürlük ve demokrasi mücadelesini dayandığı temeli ortadan kaldırmaktır. Son derece sinsi ve tehlikeli olan, aynı zamanda insanlık suçu olarak da el alabileceğimiz bu tutum AKP hükümetinin Kürt sorunun çözümüne kendince yaklaşımını ortaya koymaktadır.

Demokratikleşme, ekonomik sorunların çözümü ve Kürt sorununa yaklaşımda politik hattını bu şekilde belirleyen AKP eliyle yürütülen politikalar Türkiye'deki siyasal gelişmelerin de yönünü belirlemektedir. Bu noktada Türkiye'nin demokratikleştiğini ve Kürt sorununu çözümünde yapıcı adımların atıldığını söylemek mümkün değildir. Aksine hızla, Kürt özgürlük mücadelesinin '99'dan bu yana geliştirmeye çalıştığı barış ortamının uzaklaşma söz konusudur. Burada,Türkiye'nin hızla derinleşen savaş ortamına çekilmek istendiğini söylemek abartı olmayacaktır. Halk içinde bundan başka seçenek bırakılmamaktadır. Halkın meşru savunma dışında bir tercih hakkı neredeyse sıfır noktasına çekilmektedir.

Özgürlük ve demokrasi mücadelemize temel teşkil eden halkın temel yapı taşlarıyla oynanarak, manevi moral değerleri ayaklar altına alınmak istenirken, halkın buna karşı cevapsız kalması beklenemez. Meşru savunma güçlerinin nicelik ve nitelik olarak büyütülmesi, katılımların yoğunlaştırılmasıyla birlikte; uyuşturucu ve fuhuş çetelerine, gençleri intihara sürükleyenlere karşı sessiz kalınmayarak mücadele edilmesine "neden halk böyle yapıyor diye" hiç kimsenin söyleyeceği bir söz olmamalıdır. Değerleriyle birlikte varolan bir halkın takınacağı böylesi bir tutumun meşruluğu da tartışılmamalıdır.

Sonuç olarak, gerek dünyada ve Ortadoğu'da gerekse de Türkiye'de değişen dengeler ve politik süreçler nedeniyle yaşanan siyasal belirsizliklerin giderek kendi içinde tanımlanır hale gelmeye başlandığı bir sürece girilmektedir. Tarafların tutum ve ne yapmak istedikleri gerçeğinin açığa çıkmaya başlaması da böyle bir sonuç yaratmaktadır. Bu sonuç için de, başta ABD olmak üzere, küresel emperyalizmi temsil eden güçlerin, objektif bir sonuç olarak zeminin yaratılmasında etken rol oynayabilseler de, demokratikleşme vb söylemlerinin aldatıcılığı açığa çıkmış, bunun bir yanılsama olmaktan öteye gitmeyeceği anlaşılmıştır.

"Tarihin sonu" belirlemesiyle galibiyetini ilan eden kapitalizm karşısında halkların arayış ve mücadelesinin bitmediği, aksine mücadelenin devam ettiği kanıtlanmıştır.

Küresel demokrasi biçiminde belirlenen halklar seçeneğinin pratikleşmesinde gerekli olan örgüt ve mücadele arayışları giderek daha fazla netleşmektedir.

Dünyada gelişimin her yerde aynı oranda ve dengede yaşanmaması gerçeği, halklar seçeneğinin pratikleşmesi için örgütlenme ve mücadele biçimlerini zenginleştirmiş ve bunların bir kalıp ve ölçüde ele alınmayacağını açığa çıkarmaktadır.

Yaşanan kaos aralığından çıkışta bu noktaların önemli bir yer tutacağı belirginlik kazanmaktadır.

Bu yönleriyle dünya, Ortadoğu ve Türkiye'de siyasal gelişmelerin yönü daha da belirginleşerek, geliştirilen politikalar da ve belirlenen tutumlarda benimsenen ölçüler olarak kabul edilir bir düzey kazanmaya başlamıştır. İster egemen isterse de demokrasi güçleri olsun yönelimlerini ortaya koyarken, bunu gözetme ihtiyacını duyar hale gelmişlerdir. Artık dünya, Ortadoğu ve Türkiye'de böylesi bir sürece girilmiştir.

İşbirlikçi milliyetçiliğin panzehiri

Demokratik yapılanmayı geliştirerek örgütlülüğü güçlendirmek ve direnişi yükseltmektir

Milliyetçiliğin Ortadoğu'daki olumsuzlukları bilinmektedir. Benzer olumsuzluklar Kürt ulusal hareketi açısından da geçerlidir. Bu açıdan milliyetçiliğin halklara getirdiği zararları, acıları, çözümsüzlükleri değerlendirmek, ortaya koymak, bu konuda hem halklarımızı hem de siyasi güçleri bilinçlendirmek önem kazanmaktadır. Ortadoğu'nun tarihi son iki yüzyılda milliyetçilik zehriyle birlikte çok acılı ve kanlı geçmiştir. Barışın, huzurun, kardeşliğin sağlanması için de milliyetçilik zehrinin bölgemizdeki etkisinin azaltılması gerekmektedir.

Ortadoğu insanlığın toplumsal yaşamının ilk şekillendiği alandır. Yine sınıflı, devletli toplum ve uygarlığın geliştiği alandır. Bu durum tarihte ilk defa halkların iç içe ve yoğun biçimde yaşama gerçeğini ortaya çıkarmıştır. Halkların ve kültürlerin en fazla iç içe ve en uzun zaman yaşadığı coğrafya bu alandır. Tarihin ilk dönemlerinde ırkçılık, milliyetçilik fazla olmadığı için, halkların birbirine düşmanlığı çok fazla gelişmemiştir. Daha çok topraklar üzerinde egemen olmak, bu toprakları genişletmek ve bu zeminde devlet egemenliğini sürdürmek esas amaç olmuştur. Öte yandan Ortadoğu uygarlığın merkezi olduğu için güçlenen topluluklar, örgütlenen kesimler Ortadoğu'nun tümüne hakim olmak istemişlerdir. Zaten coğrafya özelliği nedeniyle bu bölgede büyük devlet olamayanlar, geniş arazi parçası üzerinde hakimiyet kuramayanlar zaten iktidarlıklarını da, etkinliklerini de uzun süre sürdürememişlerdir. Bu coğrafyanın diyalektiği ancak geniş topraklar üzerinde hakim olunursa egemenlik sürdürülebileceği gerçeğidir. Bu durum tarihin ilk başlarından beri bir gerçeklik olduğu için binlerce yıl imparatorlukların hakim olduğu bir coğrafya olmuştur. Dolayısıyla da farklı topluluklar tek bir devlet ve imparatorluk içinde yaşamışlardır. Ama bu imparatorluklar içinde nispi olarak özerkliklerini korumuşlardır. Doğal bir federasyon olarak imparatorluklar hakimiyetlerini sürdürmüşlerdir. Zaten doğal bir federasyon ve özerklik niteliğinde olmayan hiçbir devlet uzun süre geniş topraklar üzerinde imparatorluğu sürdüremez, sürdürmesi de mümkün değildir. Nitekim bütün büyük imparatorlukların da bu kurallara uyduğunu görmekteyiz. En fazla da uygarlığın beşiği veya uygarlıklar arası geçiş alanı olan bu topraklar, güçlenen topluluklarına hakim olmak istediği alan olduğu için, doğal federasyon, özerklik ve farklılıkların kabulü içinde imparatorlukların yaşaması gerçeği en fazla da bu coğrafyada bir yönetim kültürü ve alışkanlığı haline gelmiştir.

Ortadoğu'da devlet, iktidar ve yönetim tecrübesini en fazla yaşayan İran merkezli devletlerin yönetim zihniyeti ve kültürü buna örnektir. Siyaset biliminin önemli ilk kitaplarından olan ***Siyasetname****'de* ***Nizam- ül Mülk'ün*** padişaha verdiği öğütlerde, *"eğer iktidarını güçlendirmek, sürdürmek istiyorsan, devletin yöneticilerini, memurlarını ve ordusunu tek bir halktan değil de bütün halklardan olması"* gerektiğini söylemesi, bu coğrafyanın siyasal gerçekliğinin bilincini ifade etmektedir. Ortadoğu'da imparatorlukların birçok halkı içinde barındırması, birbirlerini tanıması, birbirleri ile dostluk içinde yaşamasını getirmiştir. Zaten dostlukların, ilişkilerin temelinde kültürel benzerlikler, ortak noktalar olursa gerçekleşebilir. Belki de Ortadoğu halkları açısından şöyle temel bir özellik söylenebilir; hem birbirinden çok farklı özellikleri taşıyan halklardır hem de birbirine çok benzeyen halklardır. Farklılıklarının fazla olması halkların oluşum tarihinin çok uzun olmasıdır. Benzerlik olması da bu uzun tarih içinde birlikte yaşama koşullarının ve ortak bir devlet altında yaşamanın sonucudur. Bu gerçekliklere bir de düşünce, moral ve din dünyasındaki ortaklık eklenince, bu konudaki derinlikler eklenince halklar arasındaki ilişkinin benzer yanlarının çok olması ve birbirine benzer şekillenmesi de söz konusudur.

Ortadoğu bütün büyük dinlerin oluştuğu coğrafyadır

En büyük dinler bu coğrafyadan çıkmıştır. Yahudilik hristiyanlık ve müslümanlık bu coğrafyadan çıkmıştır. Yine zerdüştlük bu coğrafyadan çıkmıştır. Yahudiliği, hristiyanlığı, islamiyeti aslında birbirinden çok kopuk dinler olarak da görmek mümkün değildir. Nitekim tümümün İbrahimi bir gelenekten gelmesi islamiyetin bütün büyük peygamberleri hak peygamber olarak ortaya koyması bu benzerliğin ya da bu ortak noktaların sonucudur. Bu da hiçbir coğrafyada olmayacak kadar, toplulukların kültürünü birbirine yakınlaştırmıştır. Hatta toplulukların kültürel şekillenmesinde dinler de diğer etkenler kadar önemli rol oynamıştır. Çünkü tarih içinde kendini en kurallı ifade eden, sistematiğe kavuşturan düşünceler din olmuştur. Bu açıdan da bir din ortaya çıktığı zaman, bu dini kabul eden farklı topluluklarda ortak paydalar, ortak özellikler yaratmıştır. Tüm bu gerçekler ışığında Ortadoğu'da milliyetçiliği gerekli kılmayan, milliyetçiliği zayıf düşüren tarihsel özelliklerin varolduğunu söylemek mümkündür.

Yahudilik tabii ki bir kavim dinidir. Yahudiliğin bir kavim dini olmasının nedeni de en fazla ezilen, kimliğini, kişiliğini kaybetmiş bir topluluk olmasıdır. Dinin kurucularının Yahudi kavmine vurgu yapması ve bu dinin kurallarının onlara ait olduğunu söylemesini bu çerçevede anlamak mümkündür. Ancak daha sonra hristiyanlık ve müslümanlık kendilerini evrensel bir din olarak ifade etmişlerdir. Özellikle hristiyanlık tamamen evrensel bir dindir. İslamiyet tabii ki Hristiyanlık kadar evrensel değildir. İslamiyet de tüm halklara seslenmiştir. Halklar arası fark koymamıştır. Araplarla diğerleri arasında, birinin diğeri üzerinde üstünlüğünden söz etmemiştir. Sadece kim ne kadar inanırsa o kadar bir üstünlüğü vardır. Üstünlüğü inanca göre, inanç karşısındaki tutumuna göre vermiştir. Tabii burada Araplara avantaj sağlayan bir yaklaşım vardır ya da Araplar kavimleri içinde biraz daha öndedir. Bütün kavimleri iyidir, ama Arapların daha iyi olduğunu söyleyen bir zihniyet de vardır. Nitekim daha sonra, Araplara kavm-i necip denilen bir düşünceye götürmüştür. Ancak yine de din kardeşliği içinde olmuşlardır.

Eskiden dinin toplumlar için en temel manevi değer olduğu düşünülürse, doğal federasyon ve doğal özerklik içinde yaşama yanında ortak duyguları da yaşadıkları, birbirine düşmanlık beslemenin zayıf olduğu bir tarihsel gerçeklik olduğunu söylemek mümkündür. Ortadoğu'da milliyetçilikten çok din kavramı tarih içinde öne geçmiştir. Özellikle Haçlı Seferlerinden sonra halkların ortak duygularını pekiştiren esas etkenin islam dininin değerlerini savunma olduğunu söylemek mümkündür. Çünkü Ortadoğu halklarının çoğunluğu müslümandır. Hristiyanlığın Ortadoğu'ya yönelimini ortak tehlike olarak görmüşlerdir ve ortak karşılamışlardır. Haçlı Seferlerine karşı Kürtlerin de, Türklerin de, Arapların da büyük rol oynadığını biliyoruz. Belki İran'a ulaşmadığı için İran'da Haçlı tehlikesi, bilinci ve buna karşı refleks biraz daha zayıf kalmış olabilir. Ama Haçlı Seferlerinden sonra Ortadoğu'nun literatürüne giren "gavur" kavramının olması ve gavur kavramının içeriğinin çok güçlü ve etkili olması, etnik farklılıktan çok bu dinsel benzerliğin öne çıktığını söylemek mümkündür. Bu gerçeği tarihsel ve bilimsel olarak böyle değerlendirmek doğrudur. Halkların ideolojik ve düşünce dünyası genel olarak böyle olmakla birlikte yine de bazı etnik toplulukların diğerlerine göre daha avantajlı durumda olduğu, etnik olarak belli bir üstünlük sağladığını söylemek mümkündür.

Araplar büyük imparatorluklar kurmuşlardır. İslamiyet dininin kurucuları ve yayıcıları oldukları için kendilerini üstün görme özellikleri oluşmuştur. Farsların farklı bir mezhep tercihi ile hatta bu mezhebi oluşturan ve derinleştiren etnik topluluk olarak farklı bir irade, kimlik ve özgüven içinde olduğunu söylemek mümkündür. Yine Osmanlı İmparatorluğu döneminde Türklerin yönetim gücü olarak kendilerini etkin kıldıkları görülmektedir. Osmanlı imparatorluğunda Araplar kavim-i necip olarak görülüp Türkler çok fazla öne çıkmasa da, giderek Türk unsurunun kendisini örgütlemesi en azından yönetim kademelerinde kendini etkin kılmasıyla beraber daha sonraki süreçlerde çeşitli alanlarda üstünlük sağlamaları ve kendilerini böyle görmeleri söz konusu olmuştur. Kürtler ise hiçbir zaman kurulan devletlerin, imparatorlukların merkezinde yer almamışlardır. Medler dışında böyle bir yönetim merkezinde yer alma söz konusu olmamıştır. Bu durum ister istemez diğer halklardan daha geri kalmasına, kendilerini diğer halklar karşısında daha güçsüz görmesine yol açmıştır. Diğer halkların da Kürtlere yaklaşımı küçümseyici, kendinden daha geride görmesi söz konusudur.

Kürtlerin bu duruma düşmesinin onun coğrafyasıyla bağı vardır. Coğrafyası Ortadoğu'da kontrol edilmeden, hakim olunmadan, istikrarlı imparatorlukların kurulması mümkün olmadığı gibi öte yandan uygarlığın oluştuğu asıl merkezler Kürdistan coğrafyasının çeperlerinde olduğu için yönetim gücü olan topluluklar da buralardan çıkmıştır. Bu da diğer halkların devlet kurmalarını, uygarlığın gelişme imkanlarından daha erken faydalanmaları ve buna dayanarak kendini örgütlemelerini beraberinde getirmiştir. Kürtler ise bu avantajları kullanamamışlardır.

Bu değerlendirmeden çıkan sonuç Türkler, Araplar, Farslar Ortadoğu'da etnik olarak daha etkin, Kürtlerin de bunlardan geri, ikinci derecede bir halk konumu yaşadığı söylenebilir. Ancak düşmanlıkların, birbirine karşı husümetlerin oluştuğunu da söylemek yanlış olur. Son iki yüzyıla kadar Ortadoğu'da toplulukların ideolojik durumlarını, birbirine yaklaşımlarını bu çerçevede belirtmek gerekir. Ancak son iki üç yüzyılda durum değişmiştir. Kapitalizmin gelişmesi, ulusal burjuvazinin kendi etnik topluluğu üzerinde egemenlik kurması ve buna dayanarak kendisini güçlendirmesi, geliştirmesi hem de diğer alanlara hakimiyetini yayması ihtiyacı, milliyetçiliğin geliştirilmesi, kışkırtılmasıyla sonuçlanmıştır.

Milliyetçilik toplumların kanseridir

Milliyetçiliğin Batı Avrupa'dan çıkması giderek bu düşüncenin yakın coğrafyalara yayılmasını getirmiştir. Öte yandan kapitalizmin giderek dünyanın bütün alanlarına şu veya bu düzeyde girmesi, etnik topluluklarda milliyetçi eğilimi giderek güçlendirmiş bu da ulusal burjuvaların etnik sınırlar içinde devlet kurma çabalarını artırmıştır. Bunun ilk önce doğu Avrupa'ya daha sonra en yakın coğrafya olan Ortadoğu'yu etkilediğini görmekteyiz. Bilindiği gibi kapitalizmin gelişmesi ile ortaya çıkan büyük devletler en büyük çıkar çatışmasını ve mücadelesini Ortadoğu üzerinde vermişlerdir. Fransa, İngiltere, Rusya ve Almanya'nın bu coğrafya üzerindeki hakimiyet mücadelesi ve çatışmaları siyasal tarihin en fazla işlediği konulardandır. Kapitalizm bir taraftan bu halkları etkileyerek onlardaki milliyetçi kıpırdanışları geliştirirken, diğer taraftan büyük güçler bu çıkar mücadelesinde kendilerini avantajlı kılmak için bazı halklarda milliyetçiliği geliştirerek, onlardaki milliyetçiliği tahrik ederek, kendilerine bağlamaya çalışmış ve onları kullanarak, kendi politikalarının önemli bir enstrümanı haline getirmişlerdir.

İngilizlerin Arap milliyetçiliğinin gelişmesindeki rolü bilinmektedir. Almanya'nın ise islamcılığı hatta Pan Türkizmi geliştirmede paylarının olduğunu biliyoruz. Yine İngilizlerin yahudiliği de bir koz olarak kullanmak istemesi ve siyonizmi bu temelde desteklemesi bilinen bir diğer gerçekliktir. Öte yandan emperyalist, kapitalist güçlerin Ortadoğu topluluklarında milliyetçiliği kışkırtarak, birbirine düşman edip, bölüp parçalayıp, yönetme stratejisinin de milliyetçiliğin geliştirilmesinde rolü olduğunu bilmekteyiz. Tabii ki milliyetçilik ister istemez en fazla da örgütlü, güçlü olan etnik topluluklar içinde gelişme göstermiş ve ilk önce orada kendisini örgütleme gerçeğini ortaya koymuştur. Türklerin giderek bu ideolojiden etkilenip kendilerini örgütlemeleri, Arapların tarihte zaten islam dininin yarattığı kavmiyetçiliğe dayanarak geliştirdiği Arap bilincinin temel yaparak milliyetçiliği daha da geliştirmeleri gerçeği söz konusudur. Kürtlerde de sınırlı bir gelişim vardır, ama zayıftır. Çünkü Kürtler tarihte devlet olmadıkları için örgütlülükleri zayıf olduğundan, etnik temellere dayanarak böyle bir milliyetçiliği geliştirmeleri zayıf kalmıştır.

Kürtlerde 19. yüzyıldan başlayarak belli bir milliyetçilik gelişmiştir. Bunda dünya genelinde ortaya çıkan milliyetçi eğilimlerin, etnik toplulukların kendini daha da örgütleme ve ulus bilincini geliştirmesinin etkisi görülse de, esas olarak Kürt aşiret topluluklarının büyük devletler tarafından kullanılmak istenilmesinin tahrik ettiği bir gelişmeden söz edilebilir. Özellikle İngilizlerin Kürt aşiretleri ile ilişki kurarak kendine bağlamak istedikleri biliniyor. Yine Fransızların da Suriye sınırının üstünde kalan alanlardaki aşiretlerle ilişki kurma, oralarda kendilerini etkin kılma çabalarının olduğunu biliyoruz. Ancak Kürtlerde çok fazla geliştirilememiştir. Kürtler daha çok örgütlenmelerini, çabalarını her zaman devletler içinde biraz yer tutmak biçiminde yürütmüşlerdir. Aşiret reislerinin hedefleri bundan öteye gitmemiştir. Dolayısıyla bunlar hem feodal egemenliklerini koruma anlamında hem de gelişmemiş sosyal yapıları nedeniyle objektif durumlarından kaynaklanan düşünme yapılarıyla milliyetçilikleri güçsüzlüğünden dolayı ilkel milliyetçiliğe yakın karakter taşıyan, işbirlikçi ilkel milliyetçilik biçiminde bir eğilimin sınırlı, cılız bir gelişmesini görmekteyiz. Sonuç olarak Ortadoğu'daki gelişen her türlü milliyetçilikten en fazla zarar gören Kürtler olmuştur.

Kürtlerin etrafındaki halklar egemenlik ve imparatorluk kurmuşlardır. Bu iktidar

yeteneklerine, tecrübelerine, birikimlerine bu defa milliyetçi rengi vermişlerdir. Bu tabii en başta da Kürtler açısından tehlikeli olan bir durum yaratmıştır. Hakim, etkin ulus milliyetçilik zihniyeti ile bir halkın üzerinde üstünlük kurma, onun gelişimini engelleme, onun bütün birikimini, potansiyelini kendi ulusal çıkarları için kullanma gerçeğini yaşamıştır. Milliyetçilik zehrinin, fitnesinin Ortadoğu'ya girmesi ile birlikte Kürt halkı açısından acılı bir tarih başlamıştır. Kürdistan tarihinde Kürtler her zaman işgal ve istilalara konu olmuşlar. Savaşlara, çatışmalara sahne olmuştur, ama hiçbir dönemde Kürt halkı bu kadar acı çekmemiştir. Tarihin ilk döneminden beri Kürtler üzerinde bir kapan kurulduğunu biliyoruz. Kürt coğrafyası üzerinde imparatorluklar, devletler karşısında ancak ikinci sınıf halk olabilecek, devlet kuramayacak, kendi toprakları üzerinde hakim olamayacak bağımsız iradelerini gösteremeyecek biçimde bir Kürt kapanı kurulmuştur. Bu kapan emperyalizmin Ortadoğu'ya girmesi, milliyetçiliği geliştirmesi ile birlikte gerçekten içinden çıkılamaz bir kapana dönüşmüştür. Bir de Ortadoğu'da emperyalist güçlerin ekonomik, siyasal çıkarları politikanın esas etkeni haline gelince Kürtler hem bölgedeki milliyetçi güçlerin kurbanı olmuşlar hem de emperyalist, kapitalist sistemin çıkarları için satılan, kullanılan, ezilmesine göz yumulan bazen de diğer halkları devletleri terbiye için kullanılan bir araç haline geldiği bir dönem açılmıştır. Kürtler, tükürse altı sakal, üstü bıyık misali bir yaşama mahkum edilmiştir.

Milliyetçilik en fazla Kürt halkına zarar vermiştir

Araplarda, Türklerde, Farslarda milliyetçilik gelişmiştir. Tabii bu milliyetçiliğin arkasına devlet örgütlenmesi de alınarak, bu uluslar kendilerini güçlü ve egemen kılmaya çalışırken bu gelişmeler bütün devletlerin içinde yaşayan Kürtler açısından ise baskı, zulüm getiren süreç olmuştur. Gelişen isyanlardan sonra Kürtleri kontrol etmek isteyen bu güçler de milliyetçilik daha da pekişmiştir. Kürtler kendi coğrafyalarında kendi güçlerine uygun bir strateji, bir politika izleyemedikleri için, bu isyanların Kürt sorununa çözüm getirecek programları, stratejileri, taktikleri olmadığı için; sonuçta her isyan Kürtler üzerindeki milliyetçi, inkarcı, egemenlikli mengenenin, kıskacın daha da sıkılaştırılması ve çemberin daraltılmasıyla sonuçlanmıştır. Bir nevi Ortadoğu'ya giren milliyetçilik akımı Kürtler için bir tükeniş ve imha süreci olmuştur. Kürtlerdeki sınırlı ilkel milliyetçilik bırakalım bunu durdurmayı diğer milliyetçilikleri daha da pekiştiren, Kürtler üzerindeki egemenliğin geliştirilmesini sağlayan bir sonuç ortaya çıkarmıştır. Öte yandan bu işbirlikçi ilkel milliyetçilik zayıf ve, güçsüz olduğu için işbirlikçilik karakteri bu son iki yüzyılda daha da artmıştır, gelişmiştir.

Sonuç olarak milliyetçilik en fazla Kürt halkına zarar vermiştir. Kürtlerde gelişen ilkel milliyetçilik de bu zarar da rol oynayan diğer bir faktördür. Daha sonra Kürdistan'ın dört parçaya bölünmesi sorunu Kürtler için daha da ağır hale getirmiştir. Hatta Kürdistan'ın parçalanmışlığı ve Kürt sorununun çözümsüzlüğü Ortadoğu halklarına verilmiş bir ceza gibi Arapları da Farsları da Türkleri de zayıflatan, güçsüz bırakan bir rol oynamıştır. Bir nevi Kürtlerin bu halklara karşı kullanılmasında bu bölünme daha fazla zemin yaratmıştır. Milliyetçilik Kürtlere zarar vermiş, ama diğer halkları da iflah etmemiştir. Kürt sorunu sürekli bu halkların, toplulukların sorunu da olmuş, onların da siyasal, ekonomik, sosyal geri kalmışlıklarında etkili olmuş, onları da zayıf düşürmüştür. Geçmişte Kürtler bütün Ortadoğu için önemli güç kaynağı iken şimdi Ortadoğu'nun bütünlüğünün sağlanmasının esas halkı olan Kürtler, bugün karşıt milliyetçilikler ve kendinde gelişen ilkel milliyetçilik nedeniyle güçlendirici, birleştirici rol oynamaktan çok zayıflatan bir etken konumundadır. Nitekim, Kürt sorununu çözmeyen ülkelerden hiçbirisi –ne Türkiye, ne Irak, ne İran, ne de Suriye– iflah olmuştur. Öte yandan milliyetçilik Arap-Türk, Fars-Türk, Arap-Fars çatışmasını da geliştirmiştir. Tarihte doğal federasyon, doğal özerklik içinde birbirinin tamamlayıcısı olan halklar milliyetçilik fitnesinin Ortadoğu'ya sokulmasıyla bu birbirini güçlendiren özelliğini kaybedip, Ortadoğu halklarını geri bıraktıran duruma düşürülmüştür.

PKK, Kürdistan'da özgürlük hareketini geliştirme iddiasıyla yola çıkınca yetersiz de olsa Ortadoğu coğrafyasının bu gerçeğini görebilmiştir. Eldeki verileri bilimsel bir yaklaşımla doğru değerlendirerek Kürdistan gerçeğinde özgürlük mücadelesinin sadece halkların kardeşliğine dayanan sosyalist bir anlayışla olacağına karar vermiştir. Kürt sorununda özgürlük mücadelesinin sosyalizmle kazanılacağını, ancak bununla Kürt halkının özgürleştirebileceğini söylerken bunun bir ideolojik, sosyal tercih değil Kürt halkının özgürleşmesi için bir zorunluluk olduğunu söylemiştir ve bunun altını çizmiştir. Apocu hareketin daha '70'lerin başında milliyetçilikten uzak durarak her türlü milliyetçiliği eleştirmesi ve Kürt sorununun, halkların kardeşliğiyle ve bunun ideolojisi olan sosyalizmle çözüleceğini söylemesi aslında Kürt özgürlük tarihi açısından önemli bir yenilik, doğru bir Önderlik gerçeği olduğu gibi Ortadoğu tarihi açısından da önemli bir dönüm noktasıdır. Milliyetçiliğin, işbirlikçiliğe yatkın olduğunu, emperyalizm tarafından kullanılan bir ideoloji olduğunu, bunun da Ortadoğu'da halkları birbirine karşı kışkırtan, halkların kardeşlik, özgürlük ve demokrasi içinde yaşaması önünde engel olan bir ideoloji olduğunu daha o zaman görmüştür. Apocu hareketin Kürdistan ve Ortadoğu açısından en önemli ve büyük rolünü de böyle ifade etmek gerekiyor. Apocu hareket bunu söylerken, Arap ve Türk milliyetçiliğini şiddetli bir biçimde eleştirmiştir. Milliyetçiliği bu kadar eleştirirken, milliyetçiliğin halkların kardeşliğine düşman olduğunu söylerken Kürt halkında milliyetçi duyguları geliştirmesi doğru da, tutarlı da olmazdı.

İlk başlarda 20. yüzyıl ulusal kurtuluş savaşlarındaki zihniyetin etkisiyle bağımsız, birleşik devlet söylemini dillendirmiştir, ama ideolojik özü itibariyle diğer halklar ile bir demokratik toplum ve devlet içinde yaşamayı sürekli de dillendirmişti.

Bu yönüyle daha baştan itibaren milliyetçiliği derinleştiren, körükleyen bir yaklaşımdan çok, yurtseverliği, özgürlük ve demokrasiyi öne çıkaran bir hareket olmuştur. Bağımsız Kürdistan söylemini kullanırken bile diğer halklara karşı bir düşmanlık geliştirmemiştir. Bunu Apocu hareketin bütün pratiğinde görmek mümkündür. Otuz yıldır Türkiye'de şiddetli bir mücadele yürütmesine rağmen, sürekli halkların kardeşliği, Türk halkıyla kardeşlik dediği için Kürt halkında Türk düşmanlığı ve halklar arasındaki düşmanlık gelişmemiştir. Bu temelde Apocu hareket başından bu yana çözümü milliyetçilikte değil halkların kardeşliğinde görmüş, ajitasyon ve propagandasında sürekli buna ağırlık vermiştir. Milliyetçilik Ortadoğu'da sınırlandırılmadan, geriletilmeden Kürtlerin kurulan Kürt kapanından kurtulamayacağını da görmüştür.

Bu açıdan Kürt özgürlük hareketi milliyetçiliği zayıflatmayı, Özgürlük hareketinin stratejik bileşenlerinden biri olarak görmüştür. Apocu hareket bu tutumunu egemen sınıf milliyetçiliği ve şovenizmine karşı yurtseverlik, Kürt milliyetçiliğine karşı ise enternasyonalizm sloganı altında öne çıkarmıştır. İnkarcılığa ve asimilasyona karşı yurtseverliği geliştirme, işbirlikçi milliyetçiliğe karşı ise halkların kardeşliğini geliştirmeyi, yükseltmeyi bilinçli olarak bütün ajitasyonunun merkezine koymuştur.

> **"Kürtlerin etrafındaki halklar egemenlik ve imparatorluk kurmuşlardır. Bu iktidar yeteneklerine, tecrübelerine, birikimlerine bu defa milliyetçi rengi vermişlerdir. Bu tabii en başta da Kürtler açısından tehlikeli olan bir durum yaratmıştır. Hakim, etkin ulus ister istemez milliyetçilik zihniyeti ile bir halkın üzerinde üstünlük kurma, onun gelişimini engelleme, onun bütün birikimini, potansiyelini kendi ulusal çıkarları için kullanma gerçeği yaşamıştır"**

Hareketimizin çıkışından bugüne kadar ortaya koyduğu tezlerden biri de Kürt halkının özgürlüğünün bölgedeki gericiliğin temellerini ortadan kaldıracağıydı. Kürt halkının köleliği söz konusu devletleri baskıcı yapıyordu. Bu açıdan Kürt halkının özgürlüğünün bölge halklarının da özgürlüğü olacağı tezini, içeriğini doldurarak ortaya koymaktaydı. Bunu yaparken bölge halklarıyla kardeşliği temel alan, bölge halklarının demokratik güçleri ile ittifakı amaçlayan böylelikle Kürt halkı üzerinde egemenliğini sürdüren güçlerin tabanını, çevresini zayıflatacak bir politik çizgi izleyecekti. Nitekim, PKK, çıkışından itibaren bu çizgiyi izlemiştir ve bu mesajı özellikle tüm demokratik ve sol çevrelere iletmiştir. Öte yandan sosyalist ideolojiyi benimsemesi yine '70'ler sürecinde Türkiye'de sol hareketin güçlü olması böyle bir propagandanın etkili olmasına zemin sunmuştur.

Apocu hareketin sosyalizmin en fazla da enternasyonalizm yanına ağırlık verdiği, milliyetçiliğe, şovenizme en fazla tepki gösterdiği söylenebilir. Bu konuda gerçekten de hiçbir harekette olmadığı kadar milliyetçiliğe bayrak açmıştır. Nitekim bu konudaki hassasiyetin, mücadelede ilkeli olmasının sonucu Türk sol hareketleriyle ciddi bir biçimde karşı karşıya gelmiştir. Türk sol hareketi içindeki sosyal şovenizmi eleştirmesi onların ideolojilerinin içinde milliyetçi genlerin varlığını söylemesi bizim hareketimizle Türk solu arasında sürekli bir gerilim ve kriz yaratmıştır. Bu ilkeli tutumunu yalnız Türk soluna karşı yapmamıştır. Aynı benzer bir mücadeleyi de Kürtler içinde olan ilkel milliyetçiliğe karşı vermiştir. O açıdan bizim hareketimizin mayasında daha başından itibaren sosyalizmin olmazsa olmaz koşulu olan enternasyonalist düşünceyi, halkların kardeşliğini ve milliyetçiliğe karşı çıkmayı ideolojisinin, politikasının, kimliğinin hatta davranışının en temel özelliği yapmıştır. Bu hareketin Önderliği bu düşüncede olduğu için ilk arkadaşları da Türkler olmuştur. Bu harekette Kemal Pirlerin, Hakilerin yer almasının nedeni hareketimizin ideolojik mayasında, genlerinde bulunan enternasyonalist düşünce ve halkların kardeşliğini savunan bir pozisyonda olmasıdır.

Uluslararası komplo halkların kardeşliğine dayanan Önderlik gerçeğine yapılmıştır

Kürt hareketi milliyetçiliğe karşı mücadele verdiği için hareketin ilk kadroları milliyetçi çevrelerle ilişkisi olmamış, gençler içinden çıkmıştır. Diğer Kürt hareketlerinin yöneticileri, önemli kadroları KDP hareketine sempati duyan ya da eski DDKO geleneğinden gelenler olmasına rağmen bizim hareketimizin kadrolarının çoğunluğu '70'lerin ortamında yetişen yurtsever- devrimci kişilikler olmuştur. Yani bizim hareketimiz daha başından beri milliyetçiliği körükleyen Kürt egemen sınıflarının politikalarına karşı olmuştur. Dünyanın her yerinde milliyetçiliğin körüklenmesinin esas sosyal tabanı egemen sınıflar ve egemen sınıflarla göbek bağı içinde yaşayan orta sınıftır. Dolayısıyla, Özgürlük hareketimiz daha çıkışından itibaren tarih boyunca Kürt egemen sınıflarının siyasal alışkanlıklarına ve tarzlarına karşı çıkmıştır. Hatta onların yürüttükleri isyanların önemli oranda Kürt halkının çıkarına hizmet etmediğini söylemiştir. Bizim hareketimiz Şeyh Sait hareketini yalnız bugün eleştirmiyor. '70'lerde de diğer Kürt örgütlerinden farklı olarak Şeyh Sait hareketini şiddetli biçimde eleştiriyordu. '25 isyanının önderliğinin ideolojik olarak gerici olduğunu söylüyordu. Gerici bir önderlik diyordu. Yine Barzani hareketine karşı da eleştirileri çok şiddetliydi. Barzani önderliğini de gerici olarak görüyordu ve ulusal kurtuluş mücadelesini geliştiremeyeceğini, bunların çağı geçtiği için ulusal özgürlük hareketini engelleyici rolleri olduğunu, bu tür egemen sınıf önderliklerinin aşılması gerektiğini ısrarla söylüyordu. Nitekim Kürt egemen sınıflarının çok şiddetle eleştirilmesi, tarihteki işbirlikçiliklerinin ortaya konulması ve Şeyh Sait ve Barzani hareketinin şiddetle eleştirilmesi bizim, diğer Kürt hareketleriyle daha başından itibaren en temel ayrılığımız olmuştur. Nitekim bu çevreler '70'lerin başında bizim hareketimiz Barzani hareketini ve Şeyh Sait isyanını şiddetle eleştirdiği için "nasıl bir Kürt hareketidir ki, Kürt isyanlarını böyle eleştiriyor" denilerek, nerdeyse bizim Kürt hareketi olduğumuzu inkar edeceklerdi.

Şimdi bazıları sanıyor ki, biz Şeyh Sait hareketini, KDP'yi ya da YNK'yi yeni eleştiriyoruz, böyle bir şey yok. Bizim zaten çıkışımızdan itibaren diğer Kürt çevrelerinden en temel farklılığımız, hatta kimliğimizi tanımlayan en temel farklılığımız tarihe olan bu bakış açımızdı. Diğer hareketlerden ayrılığımız sadece militan duruşumuz ve yurtseverlik ölçülerimizin yüksekliği değildi ki, bu özelliklerimiz daha çok da mücadelenin gelişmesiyle birlikte ortaya çıktı. Bu açıdan bazı çevreler bizim Şeyh Sait isyanını ve Barzani hareketini eleştirmemizi '70'lerde olduğu gibi bugün de tartışma konusu yapıyorlar. Yine demagojilerle bizim mücadelemizi, siyasal tavrımızı karalamaya çalışıyorlar.

1960'lı ve '70'li yıllarda bütün dünyada Afrika'da, Latin Amerika'da herkesin özgürlük mücadelesi geliştirdiği, en geri halkların bile ulusal kurtuluş mücadelesinde ilerleme sağladığı büyük başarılar elde ettiği ve bunları yürüten halkçı öncülüklerin ortaya çıktığı dönemde Barzani hareketi gibi kopkoyu feodal aşiretçi bir öncülüğün ortaya çıkması özgürlük hareketini daha başından tıkayan, çağa uygun gelişmeyen, bu nedenle de hem ulusal kurtuluşun gerektirdiği bir sosyal tabana ve dinamizme oturmayan ve doğru ittifaklar sağlamayan bir hareket olarak emperyalizmin güdümüne girmiş ve sonuçta da büyük güçlerin ekonomik ve siyasal çıkarların kurbanı olarak tasfiyeye uğratılmıştır. Bizim hareketimiz Barzani hareketinin yenildiği halkçı ulusal kurtuluş hareketlerinin ise büyük zaferler kazandığı böyle bir dönemde ortaya çıktı. Bu yüzden eleştirilerimize o dönemde böyle tepki gösterilemiyordu. Bu eleştirilerimiz karşısında milliyetçi ideolojiler ve her türlü gerilik, tutunamıyordu. Hatta tarihin hiçbir döneminde görülmemiş düzeyde, ideolojik mücadelemiz karşısında geriliyorlardı. Büyük bir bozguna uğruyorlardı. Bu bizim düşüncelerimizin ne kadar doğru olduğunu gösteriyordu. Nitekim doğru eleştiriler yapıldığı için kısa sürede ideolojik mücadeleyi kazanmış, daha sonra da Kürdistan'da ulusal kurtuluş ve özgürlük mücadelesi gelişmesini ortaya çıkarmıştır. Böyle bir mücadele yürütmesini bilmiştir.

İşbirlikçi milliyetçiliğe bugün benzer eleştiriler yapıldığında bazı çevreler tarafından tepki ile karşılanmasının nedeni bu dönemde Güney'de ilkel milliyetçi güçlerin, Ortadoğu siyasal konjüktüründen yararlanarak, yine bizim yürüttüğümüz mücadeleye dayanarak, bu mücadele sırtından ve mücadelemizin bölge ve dünya gericiliğinden yarattığı korkudan dolayı bu güçler tarafından desteklenmesi, önünün açılması ya da bizim mücadelemizin Kürt halkında yarattığı dinamizm nedeniyle Ortadoğu siyasetinde kullanım değerlerinin ortaya çıkması sonucu belli imkanlara kavuşmalarıdır. Bu yüzden bunlara yönelik eleştirilerimiz tepki topluyor. '70'lerde bu tür söylemde bulunanları kimse ciddiye almıyordu. Çünkü o dönemde çözümsüzlüğün adı olan ve pratikte de bu gerçekliği ortaya çıkan milliyetçi eğilimin ayıplarını örtecek herhangi bir örtü yoktu.

1970'lerde sosyalizmin yükselen bir değer olarak yalnız Türkiye'de değil, Kürt hareketi üzerinde de etkili olması nedeniyle milliyetçiliğe karşı mücadelemiz önemli bir başarı kazanırken, milliyetçilik tarihteki olumsuz ve gerici rolünden dolayı kendini savunamayarak gerilemiştir. Aslında bugün de milliyetçiliği savunmanın temelleri tarihsel ve uluslararası düzeyde zayıflamıştır. Ekonomik ve sosyal gelişmeler dikkate alındığından milliyetçilik artık tarihin çöp sepetine atılması gereken ideoloji haline gelmiştir. Ama ne var ki Ortadoğu büyük devletlerin, çıkar ve güç odaklarının en fazla savaştığı, mücadele ettiği alanlardan biri olduğu için bu kesimler, kendi politikalarının bir parçası haline getirmek için milliyetçi hareketleri besliyorlar. Onları yaşatıyorlar. Tarihsel misyonlarını doldurmalarına ve gericilikleri açıkça ortaya çıkmasına rağmen, küreselleşmenin bu kadar geliştiği bir dünyada milliyetçiliğin belli bir düzeyde yaşaması mevcut siyasal konjüktürle ilgilidir.

ABD'nin Irak'a müdahalesinden sonra KDP ve YNK'nin belli imkanlarda bulunması tekrardan milliyetçi eğilimin yalnız Güney'de değil her parçada belli bir dayanak bulmasına yol açmıştır. Nitekim bizim mücadelemizin '90'larda büyük yükselişe geçtiği dönemlerde Güneyli güçlerin büyük ihanetler içine girmesine ve Özgürlük hareketine saldırmalarına rağmen milliyetçi çevreler bu ihanet pratiklerine karşı bazı tepkilerden, kınamalardan öteye gidememişlerdir. KDP, YNK liderleri gidip Ankara'da ve başka başkentlerde her türlü uşaklığı, işbirlikçiliği yapmışlardır. Bölge gerici güçleriyle her zaman açık bir şekilde bunu yapmalarına rağmen güçlü tepki göstermemişlerdir. Bunların işbirlikçiliklerine, Kürt özgürlük mücadelesine saldırılarına, antidemokratik olmalarına hep bir gerekçe bulmuşlardır. Çünkü bu kesimler Özgürlük hareketi karşısında yaşamalarını bunların varlığına borçludurlar. Özgürlük hareketine karşı ayakta kalmaları, saldırmaları hatta Avrupa'da bile değer görmelerini bize karşıtlıklarına borçludurlar. Onun için bize karşıtlık temelinde milliyetçilik korunmuştur, körüklenmiştir, ayakta tutulmaya çalışılmıştır. Zaten hareketimizin uluslararası komployla karşılaşmasının nedeni de budur.

Uluslararası komplocu güçler –ABD, Avrupa, Rusya, Yunanistan vb– bizim hareketimizin milliyetçi ve bölgede kullanılacak bir siyasi hareket olmadığını görerek komplo içinde yer almışlardır. Bizim halkların kar-

> **"Milliyetçilik zehrinin, Ortadoğu'ya girmesi ile Kürt halkı açısından acılı bir tarih başlamıştır. Kürdistan her dönem birçok işgal ve istilalar yaşamıştır. Savaşlara, çatışmalara sahne olmuştur, ama hiçbir dönemde Kürt halkı bu kadar acı çekmemiştir. Tarihin ilk döneminden beri Kürtler üzerinde bir kapan kurulduğunu biliyoruz. Bu kapan emperyalizmin Ortadoğu'ya girmesi, milliyetçiliği geliştirmesi ile birlikte içinden çıkılamaz bir kapana dönüşmüştü"**

deşliğine ve demokratik güç birliğine dayanan bir siyasi hareket geliştirdiğimizi, bunun giderek Ortadoğu'da etkili hale geldiğini görerek, Önderliğin öncülüğündeki Özgürlük hareketimizin eninde sonunda bütün Ortadoğu'da ve diğer parçalarda dış güçlere değil, halkların kardeşliğine dayanan dış güçlere dayanmayan bir özgürlük mücadelesini başarıya götüreceğini, bunun yalnız Kürt gerçeğinde değil Ortadoğu'da bir sistem haline getireceğini görmüşlerdir. Tabii bu hareketin bu politikasının başarılı olması demek dış güçlerin bölgedeki ayaklarının –ister Arap, ister Fars, ister Kürt, isterse Türk olsun– kırılmasına yol açacağından ve bu durumun çıkarlarına vereceği zarardan ötürü bu hareketin tasfiye edilmesi istenmiştir. Komplonun en temel amaçlarından biri hareketimizin milliyetçi ideolojiden kopuk olması, halkların kardeşliğini istemesi nedeniyle kullanılır bir hareket olma özelliğinin olmamasıdır. Bunu bugün daha net olarak görmekteyiz. Nitekim Avrupa'daki çeşitli yazarlar ve Önderliğimiz yaptığı değerlendirmelerde komplonun nedeninin bu siyasi tarzın tasfiye edilerek KDP ve YNK'nin etkin hale getirilmesi olarak belirtmişlerdir. Çünkü ABD, bölgeye müdahale etmek istemektedir, büyük güçler bölgede politika yapmak istemektedirler. Bu güçler Ortadoğu'ya çeki düzen verme sürecinden önce böyle bir hareketin tasfiyesini yararlı ve gerekli görmüşlerdir. Komplonun başka nedenleri de vardır, ama nedenlerden en önemlisi de böyle bir Kürt hareketinin tasfiye edilmek istenmesidir. Bizim '93'te ateşkes ilan edip Türkiye'de demokratik çözüm aradığımız dönemlerde en fazla rahatsız olanlar Avrupa'daki çeşitli siyasi kesimler yine Yunanistan ve Rusya olmuştur. Biz bunları çok somut olarak biliyoruz. Siz Türkiye'deki demokratik güçlerle bu sorunu çözemezsiniz biçiminde telkinlerde bulunmuşlardır. Yani bizim ateşkesi yapıp, savaşı durdurmamıza bu çevrelerden tepki gelmiştir.

Bu güçlerin uluslararası komployа katılmalarının nedeni Türkiye'ye karşı silahlı mücadele veriyor olsak da, fırsat ve imkan bulduğumuzda bu sorunu demokratik yoldan çözmek istememizdi. Komployu bu yönüyle özgürlükçü demokratik güçler karşısında milliyetçi, işbirlikçi güçleri öne çıkarma hareketi olarak görmek mümkündür. Nitekim komplodan ve Önderliğin esaret altına alınmasından sonra, işbirlikçi milliyetçi çevreler hareketimizi tasfiye etmek için içten ve dıştan kapsamlı harekete geçmişlerdir. İşbirlikçi milliyetçiliğe karşı ideolojik ve siyasal mücadeleyi geliştiren onları geriletten Başkan Apo olmuştur. Hareketimize Önderlik etmesi olmuştur. İşbirlikçi milliyetçilik, 'Apo yakalandığına göre yeniden bütün parçalarda Kürt hareketinin inisiyatifini ele geçiririz, Özgürlük hareketini geriletebiliriz' umuduyla yeni bir saldırı başlatmıştır. Son altı yıllık dönemde mücadelemiz sadece Türk devletine ve dış güçlere karşı olmamıştır. Bunlardan daha fazla da işbirlikçi milliyetçi kesimler ve bu kesimleri canlandırmak isteyen güçlere karşı olmuştur. Bunu görmek gerekir. Hatta Önderliğin yakalanmasından sonra içimizdeki bazı kesimlerin 'ne çektiysek bu solculuktan çektik, sosyalizmden çektik, halkların kardeşliğiyle bir yere varılamaz, biraz daha milliyetçi olmamız gerekir' diye söylemler dile getirilmiştir. Örgüt içinde yavaş yavaş bunlar açıkça savunmaya çalışılmıştır. Nitekim 2000 yılında kaçan grup ve daha sonra kaçarak gidip bu grupla birleşenlerin zihniyeti tümüyle budur. Örgüt içinde işbirlikçi milliyetçiliği geliştirmek istemişlerdir. Yurtsever demokratik çizgiyle, halkların kardeşliği ve demokratik güçlerle demokratik çözüm arayışlarına karşı çıktıkları için bir şey yapılacaksa işbirlikçilikle yapılabilir, demişlerdir. Ama bunu örgüt içinde yapamayacaklarını görerek kaçmışlardır.

Önderliğin çizgisi yurtsever demokrat çizgidir, özgürlüğe ve demokrasiye ölümüne bağlılıktır. Bundan vazgeçmeme, bunun için her türlü fedakarlığı yapma çizgisidir. Özgürlük mücadelesinin esas güç kaynağını halkın örgütlenmesini ve bölge demokratik güçleriyle birliktelikte aramıştır. Kürt halkının özgürlüğünün kendi ellerinde olduğunu, doğru politikalar ile bunu yapabileceğini, dış güçlerle bir şeyler elde etme politikasının sonunun hüsran olacağını büyük olumsuzluklar doğuracağını görerek bu tür tutumlara her zaman karşı çıkılmıştır. Ancak uluslararası komplodan sonra bu saldırı daha artmıştır. Uluslararası komployu çözümleyen, kapsamlı olarak değerlendiren Önderlik demokratik birlik çözümünü öne çıkarınca, Türkiye halkıyla demokratik temelde çözümün Kürtler için en hayırlı çözüm olduğunu ortaya koyunca milliyetçi çevrelerden büyük bir tepki almıştır. KDP, YNK ve bütün milliyetçi çevreler birleşerek bizim barışçıl demokratik çizgimizi, devlet yerine özgürlük isteme, devlet yerine demokratik bir cumhuriyet içinde ulusal demokratik hakları elde etme çizgisi karşısında bir cephe kurarak Önderliğimize ve hareketimize karşı savaş açmışlardır. Bu zihniyetle uluslararası komplocuların zihniyetinin aynı olduğunu da biliyoruz. Uluslararası komplo esas olarak da bizim halkların kardeşliğine dayanan Önderlik gerçeğine yapılmıştır. Milliyetçi işbirlikçi çevrelerin tepkisiyle uluslararası komployu yapanların zihniyeti aynı anlayıştan ileri gelmektedir. Önderliğimizin ortaya koyduğu bu yeni özgürlük stratejisi karşısında çeşitli çevrelerin "Apo teslim oldu, Kürt davasından vazgeçti" biçiminde propaganda yaptığını biliyoruz. Kürt halkının temel özgürlük ve demokratik haklarının sağlanarak bir arada yaşama yaklaşımımıza bu tür söylemlerle cevap verdiklerini biliyoruz. Bunlar basit demogoji olarak hareketimizi ve Önderliğimizi yıpratmak için altı yıldır söylenen şeylerdir. Şimdi bu söyleme, içimizden kaçan grup da katılmıştır. İçimizden kaçanların söyledikleriyle Önderliğimizin Kürtlükten vazgeçtiğini söyleyen bu çevrelerin söylemleri arasında bazı farklı kelimeler kullanma dışında özde hiçbir fark yoktur. Aynı zihniyetin bir parçasıdır.

Kendi gücüne inanmayan her birey işbirlikçi milliyetçi çizgiye kayacaktır

Yurtsever demokrat çizgiyi tasfiye edip, işbirlikçi milliyetçi çizgiyi dayatmak isteyenlerin dayandığı konjüktürel temeller vardır. Açıkça şunu söylemektedirler, her yerde dillendirmektedirler: İşte 'PKK otuz yıldır mücadele verdi, somut bir şey elde edilemedi, bakın işte Güney'de devlet kuruluyor, Kürtler orada birçok imkan elde ettiler. Bu nedenle PKK'nin Apocu hareketin çizgisi bırakılmalı, KDP'nin YNK'nin çizgisi savunulmalıdır' biçiminde aldatıcı beyinleri saptırıcı, demogojik bir söylemle Özgürlük hareketine karşı saldırıya geçilmiştir. Kürt işbirlikçi, milliyetçiliğinin bu kadar saldırıya geçmesinin nedeni ABD'nin müdahalesinden sonra KDP ve YNK'nin imkanlarının biraz daha artmasıdır. KDP, YNK bu imkanlara '91'den beri sahiptir. Buna da Özgürlük hareketimizi kendine tehlike gören ABD'nin, Türkiye'nin ya da başka güçlerin onları beslemesi ve koruması ile sahip olduklarını biliyoruz. Bunların hala bizim hareketimize dayanarak yaşadığını, bugün de Kürt özgürlük hareketi karşısında bir alternatif olmaları için dış güçlerce desteklendiğini biliyoruz. Bunlar bırakalım sadece bizim değil halkın bile değerlendirdiği konulardır. Bu bilinçli saptırmalar ile 'bakın, KDP devlet oluyor, YNK devlet oluyor, sonuç aldılar, PKK bu kadar savaş yaptı sonuç alamadı, bu nedenle PKK'nin politikası bırakılarak, KDP'nin YNK'nin politikası yani işbirlikçi milliyetçi politika benimsenmeli. Halklara dayanarak, demokratik güçlere dayanarak çözümden vazgeçmeli, dış güçlere işbirlikçilik yapılmalıdır' biçimdeki söylemler açıkça dillendirilmiştir. Aslında bu politikanın Kürt halkına bir şey getiremeyeceğini, Türkiye'ye ise hiçbir şey getiremeyeceğini bilerek bunu söylemektedirler. ABD'nin ve dış güçlerin Kürt sorunu söz konusu olduğunda Türkiye'ye nasıl yaklaştığı bilinmektedir. ABD Irak söz konusu olduğunda oradaki Kürtleri, Irak'la uzun zaman çatıştıkları için önemli muhalif güç olarak dikkate almaktadır, ama genel Ortadoğu söz konusu olduğunda Türkiye'yi tercih eden, Türkiye'yi jeopolitik, stratejik politikalarında önemli yer veren bir zihniyette olduğu bilinmektedir. Bu açıdan Türkiye'deki işbirlikçi milliyetçi kesimlerin söylemleri reel politik olarak da pragmatik anlamda da Kürt halkına hiçbir fayda sağlamayan sözlerdir.

Bu kadar milliyetçiliğin geliştirilmesi ve bizim hareketimize dayatılmasının nedeni şudur; KDP, YNK oradaki konumu güçlendirmek için bütün parçalardaki özgürlük hareketini satma politikası izlemektedir. KDP ve YNK'nin yıllarca İran'daki özgürlük hareketini sattığı bilinmektedir. Komala ve İran KDP'sini İran değil, KDP ve YNK tasfiye etmiştir. Kendi siyasal konumlarını korumak, İran ile ilişkilerini sürdürmek için oradaki Kürt hareketini satmışlardır. Halkların gücüne dayanarak bir şeyler elde etmek isteyen güçler değildir, bölgedeki çelişkilere dayanarak yaşadıklarından diğer Kürt hareketlerini satmışlardır. Bugün de aslında KDP ve YNK ABD'nin de teşvikiyle Güney'deki konumunu güçlendirmek için Türkiye'nin kendi politikalarını kabul etmesini sağlamak için hareketimizi satmaya ve tasfiye etmeye çalışmaktadırlar. Bu açıktır. Nitekim bu milliyetçi çevrelerin Türkiye'ye gidip böyle bir pazarlık içinde oldukları bilinmektedir. 'Siz bizim statümüzü veya koşullarımızı kabul edin biz de PKK'yi tasfiye edelim' demişlerdir. Bize karşı işbirlikçi milliyetçiliğin saldırıya geçmesi bu nedenledir. Çünkü bizim çizgimiz bu tür planları boşa çıkaracak çizgidir, bu tür satışları engelleyecek çizgidir, ama milliyetçi işbirlikçilik bu satışı gerçekleştirmek için hareketimizi kendi önünde engel görmektedir, ihaneti önünde engel görmektedir. Eğer bu hareket tasfiye edilmezse işbirlikçi milliyetçiliğin bu tasfiye planı bir sonuç vermeyecektir. Bu açıdan çeşitli kesimlerin milliyetçi söylemleri artırması bu çizgiyle bir şey olmaz, işbirlikçi milliyetçi çizgiyle bir şey elde edelim demelerinin altındaki gerçek Kuzey Kürdistan'da ve bütün parçalarda gelişen Özgürlük hareketinin, Güney'de işbirlikçi milliyetçi kesimlerin istemlerine kurban edilmek istenmesidir. Böyle bir politikanın izlendiği açık ve nettir.

Bu milliyetçi kesimler o kadar iradesi kırılmış uşak ve işbirlikçidir ki, o kadar ilkesizdirler ki, ABD'ye Avrupa'daki bazı güçlere yine Güneyli Kürt örgütlerine, 'Kürtler sadece Güney'de yaşamıyor, Kürt politikası sadece Güney'de olmaz bütün Ortadoğu'da Kürt sorunu vardır, özellikle de Türkiye'de de Kürt sorunu vardır. Kürt sorununa neden bütünlüklü bakmıyorsunuz, bir yerde Kürtlerden bahsederken diğer yerde Kürtleri satıyorsunuz, Kürt inkarcılığına destek veriyorsunuz' diyememektedirler. Bu güçlere, Kürt halkının bütünlüklü çıkarını gözeten bir politika dayatmamaktadırlar. Bu konuda özellikle sakınmaktadırlar. Sadece ve sadece kendilerinin yaşatılmasını yurtseverlik olarak görmektedirler. Avrupa'daki de kendini yaşatmayı yurtseverlik olarak görüyor, Güney'deki de başka yerdeki de. Kendi bencil, bireyci çıkarlarını bütün Kürt halkının çıkarıymış gibi göstererek Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin yükselişe geçtiği, önemli fırsatlar elde ettiği dönemde bu birikim basit çıkarlara kurban edilmektedir, satılmaktadır.

Bu milliyetçi saldırı, esas olarak ideolojik ve politik yanları olsa da Apocu hareketi tasfiye etme söylemidir, bunun saldırısıdır, ittifakıdır. Apocu hareket karşısında otuz yıl önce kaybedenler, Apocu hareketi içinden kaçarak ihanetin kucağına oturanlar, Apocu hareketin gelişmesiyle Kürt halkı üzerinde siyasi rant elde etme imkanını kaybedenler birleşerek otuz yıl öncesinin rövanşını almak istiyorlar. '70'lerde ideolojik mücadeleyi kaybedenler kendi açılarından Apocu hareket içinden dış güçlere sığınanlar kendi açısından, Avrupa'da yaşayarak siyasi ranтı kaybedenler kendi açısından, Güneyli Kürt örgütleri kendi açılarından Özgürlük hareketini tasfiye etmek istemektedirler. Bir yönüyle ideolojik ve politik bir saldırı olsa da, esas olarak örgütsel olarak bir saldırıdır. Apocu hareketi ve onun örgütlü gücünü dağıtmak böylece Kürt halkının özgürlük ve demokrasi özlemini sömürmek, kendini yaşatmak isteyenlerin, Apo düşmanlığı PKK düşmanlığıdır. Sadece bugünkü politik konjünktürden dolayı şu ya da bu nedenden dolayı ortaya çıkan saldırı değildir. 20-30 yıldır yapılan saldırıdır. Sadece bugünkü konjüktürde imkanları, fırsatları daha fazla bulmuşlardır. Örgütü de zayıf bularak saldırılarını artırmışlardır. Saldırılarının bugünkü politik tutumuzla ya da Güney'de gelişen politik durumlarla açıklanamaz. Bu sadece işin bir yönüdür. Esas olarak '70'lerde başlayan Kürt egemen sınıflarıyla Kürt halkı arasındaki Kürdistan üzerindeki mücadeledir. Egemen sınıflar Kürdistan'ı kendi çiftlikleri olarak görerek bunun üzerinde istedikleri gibi at koşturmak istiyorlar. Kürt halkı ise özgürlük ve demokrasisini kendi eline almak istiyor. Bu nedenle saldırının önemli bir kısmını da böyle bir politik ve örgütsel saldırı olarak görmek gerekiyor.

Dolayısıyla bu ilkel milliyetçi dayatmaları bir de Başkan Apo ve PKK'yi tasfiye etme planları ve komplosu olarak değerlendirmek gerekmektedir. ABD'nin müdahalesinden sonra Kürt mücadelesini tümüyle denetimine almak istemesi, işbirlikçi kesimlerin de Kürt egemen sınıfların da halkçı siyasetin, çizginin tasfiyesi için harekete geçmesi birleşince böyle bir yoğun mücadele dönemine girilmiştir.

İçimizde iradesi kırılmışlar, savaş içinde yorulan, inancı kırılan kesimler vardı. Bunlar da PKK çizgisinde mücadele azmi gösteremediklerinden, halkçı, özgürlükçü, halkın kendi güçlerine dayalı çizgiyi bırakıp, milliyetçi çizgi saflarına geçmişlerdir. Kürt gerçeğinde şöyle bir açık tanımlama yapabiliriz; iradesi kırılan, kendi halkına güvenmeyen her birey, herkes işbirlikçi milliyetçi çizgiye kayacaktır. Kaydıkları da bugüne kadarki bütün pratiklerinde ortaya çıkmıştır. Ancak bu kesimler, iradesiz, inançsız, Kürt halkı açısından yapacak hiçbir şeyi kalmayanlar, takatten düşenler bu çirkin yüzlerini gizlemek için bizim hareketimizin Kürtlükten vazgeçtiğini söyleyip, kendilerine Kürtçülük maskesi takmaktadırlar. Hatta yüzlerini gizlemek, asıl gerçeklerinin açığa çıkmasını engellemek için, hareketimizin Kürtlükten vazgeçtiği, kendilerinin daha fazla yurtsever oldukları gibi bir demogoji içine girmişlerdir. Milliyetçi işbirlikçiliğin Kürt halkı içinde çok teşhir olduğunu bildiklerinden, kendilerinin de daha fazla yurtsever olduklarını halka yutturmaya çalışmaktadırlar. Ama halkımız, geçmişte olduğu gibi bugün ve gelecekte de bu tür bu tür sahtekarların yüzüne tükürecek, maskelerini düşürecektir.

Kürt sorununun gerçek güvencesi Ortadoğu'nun demokratikleşmesidir

Bugün Kürt özgürlük hareketi önemli bir aşamaya gelmiştir. Kürt sorunu dünyanın gündemine oturtulmuştur. Ortadoğu ülkeleri de Kürt sorununun çözümsüz kalmayacağını her gün görmektedirler. Kürt sorunu çözülmeden ne Ortadoğu'nun ne bölge ülkelerinin barışa ve huzura kavuşmayacağı daha iyi anlaşılmaktadır. Özellikle ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesi bölge ülkelerine Kürt sorunu çözülmezse nelerle karşılaşabileceklerini daha iyi ortaya koymuştur. Kürt sorununun çözümsüzlüğünün sadece Kürt halkına değil Ortadoğu halklarına da ceza olduğunu, onları da büyük siyasal, ekonomik çıkmazlara getireceğini göstermiştir. Tabii Kürt sorununun bu kadar gündeme gelmesi, Kürt özgürlük ve demokrasi mücadelesinin bu aşamaya gelmesi otuz yıllık mücadelemizle ilgilidir. Özgürlük hareketimiz mücadelesiyle dünyaya da bölge ülkelerine de şunu göstermiştir; Kürt sorunu çözümsüz kalamaz, artık Kürt halkı kendi özgürlüğünü kazanmadan bu mücadeleden vazgeçmeyecektir kararlılığı ortaya konulmuştur. Dünyadaki ve bölgedeki gelişmeler, ABD'nin müdahalesi de Kürt sorununun çözümünü dayatmaktadır. Bu sorunun çözülmesi gerektiğini herkese göstermektedir. Bu önemli bir gelişmedir. Kürt halkı eğer bu durumu iyi değerlendirirse özgürlüğünü kazanabilir ve demokrasisini geliştirir. Kalıcı çözüm Kürt halkı açısından Ortadoğu'nun demokratikleşmesidir. Ortadoğu'nun tam demokrasiye kavuşmasıdır. Bu da Ortadoğu'daki demokratik güçlerin birliğiyle sağlanabilir. Eğer Ortadoğu ülkeleri demokratikleşmezse Kürt sorunu çözülemez, Kürt sorunu tümden çözülmüş sayılamaz. Herhangi bir dış devlete dayanarak konjüktürel imkanlar sağlanabilir, ama bu Kürt sorununun çözümü için gerçek bir güvence sayılamaz. Kürt sorununun gerçek güvencesi Ortadoğu'nun demokratikleşmesidir, Ortadoğu'da demokrasi ve özgürlük bilincinin zafer kazanmasıdır. Yoksa herhangi bir uluslararası gücün Kürtlere askeri siyasi destek vermesi güvence olamaz, bu konjüktürel bir şey olur. Yarın konjüktür değişir güvence olan şeyler ortadan kalkar ya da onların güvence olmadığı görülür. Hele de Ortadoğu gibi dünya dengelerinin kurulduğu bir coğrafyadan bahsediyorsak, burada ahlaki politika olmayacağını, ekonomik ve siyasi çıkarların her zaman öne geçeceğini söylüyorsak o zaman gerçek güvencenin şu güçler ve bu güçlerle kurulan politik ilişkiler değil bizzat Ortadoğu'nun kendisinin demokratikleşmesi, özgürleşmesidir. Tamamen Ortadoğu toplum gerçeğine dayanan bir temelin, bir güvencenin ortaya çıkarılmasıyla mümkün olur. İşte bugün bunun imkanları ortaya çıkmış durumdadır. Eğer özgürlükçü, halkçı, örgütlü, halkların kardeşliğine, demokratikleşmesine dayanarak barışçıl çözüm isteyen güçler doğru politikalar izler ve tek çözüm olan bu politikada ısrar ederlerse çözüme giderler. Aksi taktirde Kürt sorunu çözümsüz kalır.

Milliyetçilik çözümsüzlüktür. İşbirlikçilik Kürt sorununda çözümsüzlüğün adıdır. Çünkü kalıcı çözüm üreten politikaları yoktur. Şu güce bu güce dayanarak kendini ayakta tutmak isteyen bir politikayı izlemektedirler. Bu politikanın esası da sadece Kürtler açısından değil bütün halklar açısından çözümsüzlüktür. İster Kürt milliyetçisi olsun ister Arap ya da Fars milliyetçisi olsun bunlar dış güçler tarafından kullanılmaktadırlar. Dış güçler tarafından kullanıldıkları için Ortadoğu'nun demokratikleşmesi çözümsüz kalmaktadır. Çünkü milliyetçilik Ortadoğu gerçeklerine göre çözüm üretemez. Kürt milliyetçiliği açısından da durum aynıdır. Dış güçlerin çıkarına uygun çözümler esas alınacağından Kürt milliyetçiliği Kürt sorununun çözümü için değil, dış güçlerin çıkarı için kullanılır. Kaldı ki, dış güçlerin Kürt sorunun tümden çözümünü isteyip istemediği kuşkuludur. Onlar açısından Kürtler dün için de bugün için de kullanılabiliyorsa ve oluşan statü buna imkan tanıyorsa böyle bir çözüme gelirler. Eğer Kürtleri kullanamayacaklarsa Arapları, Farsları kullanamayacaklarsa böyle bir çözümü, dünya dengelerinin kurulduğu Ortadoğu'da istemezler. Bu açıdan dayatılan bugünkü işbirlikçi milliyetçi yaklaşımların tehlikeli olduğunu yarın Kürt sorununun çözümünde Kürt halkını yüz üstü bırakacak tehlikeleri içerdiğini söylemeliyiz. Bu yönüyle işbirlikçi milliyetçi eğilimin güçlenmesi Kürt halkının iradesinin politik bağımsızlığının, bağımsız ve özgür düşünerek politika üretme gerçeğinin elinden çıkması, politika ve taktik üretmenin başka güçlerin güdümüne girmesi, Kürtlerin yürüttükleri mücadelenin büyük tehlikeler içine atılmasıdır. Kürt halkının özgürlüğünün daha geç zamanlara ertelenmesidir.

Bizim uluslararası güçlere tamamen kapalı olalım, dış dünyayla ilişkide olmayalım biçiminde bir düşüncemiz yoktur. Biz tüm dünya ve bölge güçleriyle ilişki kurmak istiyoruz. Bize göre en doğru çözüm dünya için de Ortadoğu halklarının çıkarını gözeten çözümdür. Ortadoğu'ya barış ve istikrar gelmeden dünyanın da gerçek barış ve istikrara kavuşmayacağını söylüyoruz. Bu yönüyle bütün devletler bencil çıkarlarını bir yana bırakarak Ortadoğu gerçeğine uygun çözümler üretmelidirler. Biz bu biçimde bütün güçlerle ilişki içinde olmak istiyoruz. Hatta bütün güçlerin Ortadoğu'da çözüme katkı sunmalarını istiyoruz. BM'nin, Avrupa, ABD ve diğer güçlerin de yapacağı bir şeyler vardır diyoruz.

devamı sayfa 23'te

YJA STAR ONURLU YAŞAMIN SAVAŞIDIR

Önderliğimizin esareti ardından yaşadığımız altı yıllık tarihi yalnızlık, birçok kez değerlendirilmiş olsa da, hala anlaşılmayan ve aşılamayan yönleri, bizi her geçen gün biraz daha zorlamakta ve acı vermektedir. Özgürlük hareketi olarak, olağanüstü denilebilecek yıllardan geçerek bugünlere geldik. Şimdiyse her zamankinden daha zorlu bir süreçle karşı karşıya bulunmaktayız. Belki de, kutsal kitaplarda o çokça bahsedilen, kılıç kadar keskin, kıl kadar da ince olan 'sırat köprüsünden' geçmekteyiz...

Kuşkusuz her şeye rağmen, halen tartışılan ve hayati misyonlar yüklenen yüzyılımızda demokratik çözüm, en temel yaklaşım olarak gelişmeye devam etmektedir. Ancak demokratik değerlerle insanlığa yeni bir gelecek sağlanacağı her geçen gün daha fazla anlaşılmaktadır. Dünyanın dört bir yanındaki değişim arayışları ise bir zorunluluk olduğu kadar, bir ihtiyaç olarak da gelişmektedir. ABD'nin Ortadoğu hamlesi ile birlikte tüm dünya dengeleri sarsılmıştır. Mevcut konumlarında ısrar eden güçler, statükolarını yeni dönemde de koruyabilecekleri yanılgısını yaşarken, gelişmeler eski gerçekliklerin sürdürülemeyeceğini ortaya çıkarmıştır. Bu güçler Türkiye de eski statükoyu koruyamaz hale gelmiştir. Yaşanan değişimlere paralel olarak, Türkiye'nin demokratik değerlerle buluşamaması ve Kürt sorununun demokratik kriterlerde çözülmeyişi, ciddi anlamda iç mücadelelere yol açmakta ve çatışmaları kaçınılmaz kılmaktadır. AB ile yakınlaşan müzakere tarihini netleştirme çabalarının yoğunlaştığı bir dönemde, başta Kürt sorunu olmak üzere toplumsal çelişki ve sorunlara göstermelik ve biçimsel yaklaşımların Türkiye'yi belirsizlik, iç çalkalanma, ekonomik ve siyasi kriz ortamından kurtaramayacağı ortadadır. Bu yılın sonuna kadar Türkiye'nin bir yol ayrımında olduğunun farkına vararak, köklü bir değişim sürecini yaşaması gerekmektedir. Türkiye içine girmiş olduğu bu kritik aralıkla birlikte, ya reform sürecini gündemine alarak bağrında taşıdığı zayıflık ve yetersizlikleri aşacak, her açıdan bir yenilenmeyi yaşayarak antidemokratik karakterini ortadan kaldıracaktır –ki bu halkların ve Türkiye'nin büyük kazanımı ve başarısı anlamına gelecektir– ya da şiddet sarmalıyla kendisini daraltacak, büzecek, her türlü farklılığı reddederek değişik kültür, dil ve renkleri yadsıyacaktır. Bu da rantçı, çete ve faşist kesimlerin bir kez daha halkların haklı talep ve istemlerinin karşısında durarak, değişim sürecini provake etmelerini beraberinde getirecektir. Değişmeyen, demokratikleşmeyen Türkiye, değişen dünya karşısında giderek yozlaşan bir duruma düşecektir.

Türkiye'nin demokratikleşmesinin önünde en büyük engel, Kürt sorununa yaklaşımda uyguladığı çözümsüzlük siyaseti olmaktadır. Demokratikleşmeyen bir Türkiye'de, başta Kürt sorunu olmak üzere hiçbir siyasi, ekonomik ve sosyal sorunun çözülemeyeceği ortaya çıkmıştır. Kürt sorununun çözümü, demokratikleşmenin temel ölçüsü ve dinamiği olmaktadır. Yaşanan diğer sorunlar, bunun etrafında çözülebilecek karakterdedir. Ancak Türkiye'nin değişim karşısında yaşadığı korku ve endişeler, yeniden yapılanma ve gerekli gelişmelere yönelmede en ciddi engeli teşkil etmektedir. Demokratik dönüşüme girmemenin diğer bir nedeni de, Türkiye'nin gerçeklere göre örgütlenememe durumu olmaktadır. Kürt realitesini inkar ederek sorunların çözülmesini beklemesi, hatta değişimi bu realiteye rağmen yaratabileceğini düşünmesi, ciddi bir yanılgı ve hata olmaktadır. Türkiye, Kürt realitesinin doğru tanımına ulaşarak sorunlarının çözümünün buradan geçtiğini anladığında, gerçek bir demokratikleşme gelişebilecektir. Bu, Türkiye'nin güçlü bir ülke durumuna gelmesi demektir. Çünkü doğru güç, gerçeklerden ve adaletten alınan güçtür.

Karşıtlarımız Özgürlük mücadelesine karşı yoğun bir saldırı içindedir

Gerçekliğin reddi, 20. yüzyıl isyanlarına yol açmıştır. Retçilik ister ulusal, siyasal, kültürel, ister cins düzeyinde olsun, sorunları çözmez, aksine daha da derinleştirir. Gerçeğe kafa tutmak, direnmek kaybettirir. Gerçekler, tüm güçlerden daha üstündür. Ancak buna göre yaklaşanlar doğru ve sonuç alıcı olabilirler. Kazanan taraf, gerçeklere göre yaşayan ve yaklaşan taraftır. Bu gerçeklikler temelinde, geçen altı yıllık süreç içerisinde Önderliğimizin öncülüğünde gelişen barış ve siyasi çözüm arayışlarına denk olarak hareketimiz, birçok somut adım atmış ve geliştirdiği çağrılarla barış ve çözüm arayışlarını pratikleştirme zeminini yaratmaya çalışmıştır. Ancak bu çaba ve adımlar, inkar-imha siyasetinin duvarlarına çarpmış ve sonuçsuz kalmıştır. Geleneksel resmi politikaların dışına çıkamayan Türkiye, gerillaya yönelik kapsamlı imha operasyonları ile aralıksız saldırı sürecini geliştirmiştir.

ABD'nin bu dönemde hareketimize yönelik; *"askeri değil, değişik yöntemlerle sonuç alacağız"* söyleminin temelinde ise, ideolojik ve siyasi mücadele gerçekliği yatmaktadır. ABD, hareketimizin en hassas alanı olan Irak'ta, 'değerlerimizi kendi elimizle tüketmemizin' siyasetini yürütmektedir. ABD'nin bu alanda en fazla geliştirmek istediği, bireyci yaşam seçeneği ve kadın-erkek ilişkilerinde kapitalist geleneksel ölçüleri geliştirmek olmaktadır. Bireyi özgürlüğün ilke ve değerlerinden uzaklaştırarak, yozlaştırmaktadır. Bunu birey özgürlüğü, birey hakları, demokrasi vb safsatalarla zayıf, yıllarca kendini bastırmış, kişiliğini terbiye etmemiş ve iradesi kırılmış kişilikler üzerinden geliştirerek yaymak istemektedir. Bir nevi afyonlama misali, kişilik felç edilmektedir. Bunu tamamlamak amacıyla TC, Kuzeyde askeri imha operasyonları geliştirmektedir. Konsept, bütünlüklüdür. Bir yandan yaşam alanında aşındırma, diğer yandan savaş sahasında darbelemeyle özgürlük iradesinin kırılması hedeflenmektedir. Öyle ki, özgürlük hareketinin parçalandığı ve dağıldığı, giderek teslim alınacak bir durumda olduğu inancı taşınmaktadır. Bu nedenle gerçekleştirdiği operasyonlarla hemen dağıtmayı ve örgüt gücünü çözmeyi amaçlamakta, ancak gelişen direniş ve kahramanlıklarla boşa çıkarılmakta ve püskürtülmektedir.

Hem Türkiye, hem de Irak zemininde hareketimizin karşı karşıya kaldığı saldırı ve sorunlar, karşıtlarımızın yoğun bir faaliyet içerisinde olduklarının göstergesi olmaktadır. Hareketi ilkel milliyetçi ve işbirlikçi çizgiye çekerek parçalamayı ve tasfiye etmeyi amaçlayan güçler, içimizde yaşanan sorunlardan umut almışlardır. Uzun bir süredir hareket içerisinde kendi çizgisini uygulamaya çalışan ve daha '92 yılında YNK ile gerici bir ittifak geliştiren Osman'ı keşfeden ABD, bu dönemden itibaren onunla bir yakınlık ve temas kurma arayışına girişmiştir. O dönemden bu yana da, Osman'ın içimizde dillendirdiği ABD'nin istekleri ve planları olmuştur. Önderliğimizin yokluğunu fırsat bilerek kendini daha hızlı örgütleyen ve Osman'ın da içinde bulunduğu bir grup çete, ABD güdümlü politikalarını uygulayarak ucuz bir tarzda sonuç almak istemişlerdir. Bütün özgürlük değerlerimizi dış güçlere peşkeş çekerek, kendilerini bu tarihi kutsal miras üzerinden yaşatma planları içerisinde olmuşlardır. Bu grup, Önderliğimizin geliştirdiği tüm kazanımcı yaklaşımlara rağmen, Irak zemininde KDP ve YNK sentezi olan bir oluşuma giderek, hareketimize karşı yürütülen tasfiye planlarının aktif katılımcısı durumuna gelmiştir. Halen hareket içerisinde inançsızlık, güvensizlik, kafa karışıklığı, iradesizlik ve bireysel yaşam arayışlarını geliştirerek, insan kaçırtma üzerinden politika yapmaya çalışmaktadırlar. Gerek hareket içerisinde, gerekse de halk ve dostlar üzerinde bu biçimde etkili olmaya çalışan bu ihanetçi grup, çok pervasız ve hiçbir ahlaka sığmayan yöntemlerle Özgürlük hareketine ve değerlerine karşı büyük bir düşmanlık yapmaktadır. Yani büyük bedellerle yaratılan değerleri inkar ederek, onurlu mücadelemizi karalayan bir konuma girmişlerdir. Onursuz bir yaşam için yıllarca hareketimize karşı haince saldırı içerisinde olan, arkadaşlarımızın kanı üzerinden kendisini yaşatan bu grup, YNK ve KDP'ye sığınarak, bu ihanetçilikleri ile kendilerini kabul ettirmeye ve kullandırtmaya çalışmaktadırlar.

Başta Osman ve Botan olmak üzere, tüm bu güruhun yıllarca hareket içerisinde kaybettirdikleri değerler ve bozguncu duruşları bilinmektedir. Bu güruh birçok yoldaşımızı ölüme göndermelerine ya da bireyleri örgütle karşı karşıya getirip kaçırtmalarına rağmen, hareket içerisinde, özellikle Önderliğimizin esaretinden sonra gelişen örgütü savunma ve koruma kaygılarını istismar ederek, iç mücadeleyi durdurma, eleştiri-özeleştiri silahını anlamsızlaştırma ve bunların yapılmasının gereksizliğini savunan bir yaklaşımı meşrulaştırmışlardır. Gelişen tüm olumsuzlukları ve kendi durumlarını böylelikle bertaraf etmek istemişlerdir. Yani, çizgi mücadelesi ile yıllarca iç ve dış saldırılar karşısında kendisini savunarak, güçlendiren hareketimizin gelişim diyalektiğini tersine çevirmek istemişlerdir. Böylelikle çizgi mücadelemiz liberalize edilerek, en fazla eleştiri özeleştiri ile değişim dönüşüm yaratmamız gereken süreç, sekteye uğratılmıştır. Yine bütün yaşananlar karşısında Önderliğimiz zamanında ve doğru bilgilendirilmemiş ve tüm talimatları kendine göre yorumlama ve uygulama yaklaşımı geliştirilmiştir. Yaşanan tüm bu durumlar karşısında rol oynaması gereken kadro ve militanlar, yetersiz duruşları ile ya zemin olmuş ya da rollerini oynamamışlardır. En son KONGRA GEL Genel Kurulu'nda kendilerini açığa vuruncaya dek gerçek anlamda bunlara karşı ciddi bir mücadele yürütülmemiştir. Bundan zemin alan grup, örgütün tüm yetkilerini kullanıp kendi çizgilerini bir alternatif olarak hareketimize dayatarak kabul ettirmek istemişlerdir. Bu grup, Önderliğimizin başlattığı değişim ve dönüşüm çizgisini çarpıtarak, özünden boşaltmak, hareketimizi kendi özüne yabancılaştırarak, dış güçlerin uşağı yedeği olma konumuna getirmek istemişlerdir. Yürüttüğümüz onur savaşını karalayarak, verilen bedelleri anlamsızlaştırma edebiyatını geliştirmişlerdir. Kendilerine yurtsever diyerek, yurtseverlik özü ile geliştirilen devrimci mücadelemizi ve yarattığı değerleri kendilerine mal etme aymazlığından kaçınmamışlardır. Bütün bunlar belki çokça değerlendirilip, tartışılmıştır; ancak özeleştirisinin verilmesi gereken ve bir türlü kabullenemediğimiz husus, bunların içimizden hesaplarını vermeden kaçıp gitmeleri olmuştur.

Tasfiyeciliğin hedefi Apocu duruş ve tarzdır

Bu temelde bu ihanetçiliği değerlendirirken, buna zemin sunan gerçekliğimizi sorgulamamız gerektiği açıktır. Sorgulanması gereken bir gerçeklik olarak, kendi çizgi duruşumuzu, mücadele ve yaşam tarzımızı görmemiz ve aşmamız önemli olmaktadır. Bugün de devam eden ve giderek derinleşen sorunlarımız, ciddi ve acil bir biçimde bu konular üzerinde durmamız gerektiğini ortaya çıkarmaktadır. Gelişen sorunlar karşısında, Apocu duruş ile cevap vermek gerekmektedir. Her zaman dile getirdiğimiz bu doğrunun ne kadar uygulandığı tartışılacak niteliktedir. Bu anlamda; "Apocu duruş, kişilik ve onun mücadele biçimi nedir, nasıl yürütülür?" sorularına doğru yanıt geliştirmek gerekmektedir. Önderliğimiz, Apocu duruşun tanımı olarak ***"Kemal Pir"*** dedi. Tanım net, somut ve aydınlıktır. İşte burada bize düşen, Kemal Pir çizgisi karşısında kendimizi ölçmemiz ve ele almamızdır. Tasfiyeciliğin hedeflediği de, bu duruş ve ruhtur. Bu anlaşılmadan başarılı bir mücadeleden bahsedilemez. Saldırıların odağına başından beri Özgür kadın hareketi ve meşru savunma gücü olan HPG'nin yerleştirilmesi ise bir tesadüf değildir. Önderlik çizgisinin güvencesi, geliştiren, koruyan ve kollayanı olan bu iki temel gücümüz, saldırıların temel hedefine alınmıştır. Bu noktada Kadın hareketi açısından yönetim şahsında gelişen oportünist, liberal duruş, uzlaşmacı ve tavırsız tutumlar kısmen bu gruba cesaret verici olmuştur. Ancak gerçekleştirilen V. PJA Kongresi ile çok yoğun ve açıkça tartışılan bütün bu sorunlar, tüm yapımızda önemli bir netleşmeyi ve güveni geliştirmiştir. Her zamankinden daha fazla rol oynaması gereken ise Kadın hareketinin kendi içinde birlik, bütünlük ve duyarlılığı geliştirmesidir. Kuşkusuz özellikle HPG ve YJA STAR'ın şimdiye kadarki kararlı ve mücadeleci duruşu tüm yetersizliklerine rağmen önemli bir değer ve kazanımı ifade etmiştir. Ancak ihanetçilerin HPG'ye yönelik özel bir konsept uyguladıkları, bugün daha net açığa çıkmıştır. İhanet ve teslimiyetçilik karşısında gelişen kahramanlık ve direnişler ile birlikte, halkı-

"ABD'nin bu dönemde hareketimize yönelik; "askeri değil, değişik yöntemlerle sonuç alacağız" söyleminin temelinde, ideolojik ve siyasi mücadele gerçekliği yatmaktadır. ABD, hareketimizin en hassas alanı olan Irak'ta, 'değerlerimizi kendi elimizle tüketmemizin' siyasetini yürütmektedir. En fazla geliştirmek istediği, bireyci yaşam seçeneği ve kadın erkek ilişkilerinde kapitalist geleneksel ölçüleri geliştirmek olmaktadır."

mızın tek umut olarak HPG'yi görmesi gerçeğini fazla sindiremeyen güçlerin HPG'ye karşı saldırılarını yoğunlaştırması, çok fazla şaşılacak bir durum değildir; aksine beklenen bir durumdur.

Düşmanlarımız kişilerin güdülerine hitap etmektedir

İçimizden çıkan tasfiyeci ihanetçi grup, ciddi bir tahribat yaratmıştır. Fakat en önemlisi de halen içimizde –ister bilinçli, ister bilinçsiz olsun– yaşam, ilişki, duruş, üslup ve çalışma tarzlarıyla karşı tarafa hizmet eder durumda olan anlayış ve pratiklerin varlığı, en büyük tehdit ve tehlike olmaktadır. Hareketin imkan ve yetkilerini kullanarak bozguncu propaganda yapan, yaşam ve ilişkileri ile sorunları derinleştiren bu anlayışlar karşısında –ister yönetim, ister yapı, ister kadın, ister erkek olsun, tutumları nerede ve nasıl gelişirse gelişsin– keskin bir mücadele yürütmemiz gerektiği açıktır. Bu bir yıllık süre zarfında yaşanan tecrübelerden ders çıkarmak ve özgürlük çizgisinde doğru ve keskin bir mücadeleyi yürütmek, en temel görevlerimizdendir. Bu konuda görevlerimizi sürekli Önderliğe havale etmenin devrimci ahlakla bağdaşmayacağı da açıktır. Kemal Pir arkadaşın da deyimi ile; *"bu işi yapmak bize düşer"* yaklaşımı, bir özellik kadar, bir ilkedir de. Yaklaşımlarımızı bugünden itibaren kendimizden başlatarak, çevremizde de geliştirmek, geciktirilmeyecek ve ertelenmeyecek bir durumdur.

Bugüne kadar tasfiyecilik karşısında HPG'nin geliştirdiği duruş ve mücadele, bir netliği ve kararlılığı ifade etmiştir. Ancak bu, tüm görevlerin yerine getirildiği anlamına gelmemektedir. Bugün ordu üzerinde geliştirilen tasfiye konsepti dikkate alındığında, hitap edilen zayıflıkların görülerek, buna karşı sağlam bir duruş içerisinde olunması gerektiği açıktır. Düşman politikalarının zayıflıklarımız üzerinden geliştiğini ve bu politikaların boşa çıkartılmasının bu zayıflıkların ortadan kaldırılmasından geçtiğini bilmek gerekmektedir. Bu süreçte HPG'ye karşı geliştirilen politikalarda, sözde hiyerarşiye karşı olma, demokrasiyi geliştirme adına, ordunun düzen ve disiplinini bozmak hedeflenmektedir. Özünde bizim de geliştirmek istediğimiz bir gerçeklik olan hiyerarşik zihniyeti aşma, özgür bireyi yaratma mücadelesi çarpıtılarak demokratik bilinci ve kişiliği tersinden geliştirilmek istenmektedir. Oysa ki hiyerarşiye karşı olmak; düzene, disipline karşı olmak, sorumlulukları unutmak anlamına gelmemekte, aksine bunlara daha fazla ihtiyaç duyma ve sarılma anlamını taşımaktadır. Demokrasi, toplumsallığı reddetmek, disiplin ve kural tanımamak, ölçülerden uzaklaşarak, bireyci ve özerk yaşamak değildir. Geliştirilmek istenenin demokrasi değil, en gerisinden bir anarşi olduğu, bunun topluma da bireye de hiçbir fayda getirmeyeceği açıktır. Özgürlük hareketinden kopan grup, sözde demokrasiye öncülük ettiğini savunmaktadır. Ancak bunun nerede, kiminle, nasıl ve hangi biçim ve yöntemlerle geliştirilmek istendiğini sorgulamak gerekmektedir. Kendi yoldaşlarına, hem de onlar için canını feda etmekten çekinmeyen yoldaşlarına ihanet ederek mi? Kürt halkının özgürlüğü için, dünyada emsali görülmemiş esaret koşullarına katlanan Önderlik gerçekliğine ters düşerek mi? Ve yıllardır bu halkın emeği ve değerleri üzerinden kendini kurumlaştıran ve hareketimizin imhası üzerinden dış güçlerle pazarlık yapan işbirlikçilere sığınarak mı? Kürt halkının böyle bir demokrasiye de, özgürlüğe de ihtiyacı olmadığı ortadadır. Buna tenezzül edilseydi, bunca zorluk, acı, çile çekilmeden de bunlara bundan yıllar önce ulaşılabilirdi.

Bu noktada önemli olan, bunların ne yaptıkları kadar, bizlerin bunlar karşısında geliştirdiği mücadele duruşudur. İçimizde bunların çağrılarına kulak kabartanlar, hesap yapanlar, çizgide net olmayanların olduğu yaşanan kaçışlardan anlaşılmaktadır. Bazıları biçimsel karşı duruşlarla kendilerini sözde mücadele eder gibi yansıtsalar da, özde öyle olmadıkları ve büyük bir irade kırılması yaşadıkları, en ufak bir fırsatta ihanete yeltenmelerinden anlaşılmaktadır. ***Hatice*** örneği, bunun çarpıcı ve açık bir örneğidir. HPG'nin en merkezi sahasında önemli bir görevde olmasına, son bir yıldır yaşanan sorunlar karşısında tasfiye hareketine karşı mücadele eden bir konumdaymış gibi bir tutum sergilemesine, her fırsatta bu grubu ve etkisinde kalanları eleştiren konumda olduğunu göstermesine rağmen; özünde böyle olmadığı, aslında söylediklerinin tam tersini yaşadığı anlaşılmıştır. Bu durum, son dönemde yaşam, ilişki tarzı ve duruşunda yansımasını bulmuştur. Bu konuda ideolojik birikimden, örgütsel olgunluktan ve yeni paradigmayı anlamaktan uzak olan gerçekliği ile YJA STAR'ın ulaştığı gelişmişlik düzeyi içerisinde bir sürüklenmeyi yaşamıştır. İktidara bulaşmış, yetkiyle kendisini abartmış, ama özde gereken değişimi yaşamamıştır. Gelişme seviyesinin kendisini aştığını anlayınca kendisini aşma, eğiterek yenileme ve dürüst yaklaşarak durumunu arkadaş yapısıyla paylaşma yerine ihanete yönelmiştir. Şu bir gerçektir ki, bu tür süreçlerden güçlü çıkmak herkesin harcı değildir. Ancak bu tarzda bir ihanet de, bütün terbiye sınırlarını zorlayan bir durumdur. Kuşkusuz Hatice kişiliğinde de ortaya çıktığı gibi, ihanet edenlerin durumları nettir. Bu bireyler açısından bazı çözümlemeler yapmak anlamlı olsa da, esas olan kendi durum ve duruşlarımızı ele almaktır. Bu temelde açığa çıkan sonuç, bizlerin de çizgiye yaklaşım ve Apocu duruşu geliştirmede özgürlük değerlerimiz ve ilkelerimize göre değil de, günü birlik, yüzeysel ve dönemsel olduğumuzdur. Yine niyetsel ve duygusal yaklaşımlarla sorunlara yaklaşımımız, tahribatların yaşanmasına neden olmaktadır. Fakat önemli olan ve mutlak aşılması gereken yan; özgürlük militanlarının çizgiye yaklaşım ve Apocu duruşu geliştirmede özgürlük değerlerimiz ve ilkelerimize göre değil de, günü birlik, yüzeysel ve dönemsel kalmasıdır. Asıl zorlayıcı yan ise, yaşanan sorunlar karşısında içine girilen liberal, uzlaşmacı, hatta tahrik ve teşvik edici yaklaşımlar olmaktadır.

"Hiyerarşiye karşı olma, demokrasiyi geliştirme adına, HPG'nin düzen ve disiplinini bozma hedeflenmektedir. Hiyararşik zihniyeti aşma ve özgür bireyi yaratma bizim en temel hedefimizdir. Ama hiyerarşiye karşı olmak; düzene, disipline karşı olmak, sorumlulukları unutmak anlamına gelmemektedir. Demokrasi, toplumsallığı reddetmek, disiplin ve kural tanımamak, bireyci ve özerk yaşamak değildir."

Bu kaçış ve ihanetler karşısında, bu süreçte en fazla üzerinde yoğunlaşılması gereken temel gerçeklik, direniş gerçeğimiz ve direnişçilerimizin gerçeklikleri olmaktadır. Nasıl ki, meşru savunma çizgisine yönelik dağıtma konseptine 1 Haziran kararımızla karşılık verildiyse, yaşanan ihanet ve kaçışlar karşısında da destansı direnişlerle kahramanlık çizgisi yaşamsallaştırılarak cevap verilmiştir. Bu anlamda Dersim'de ***Tekoşin***, ***Jinda***, ***Seyit Rıza***, ***Çem***; Botan'da ***Silav***, ***Reşo***; Amanos'ta ***Şiyarlar'ın*** direnişleri, Apocu militan duruşun en çarpıcı örnekleri olmuştur. Bu direnişler, sadece düşman karşısında gösterilmemiştir. Bu direnişler aynı zamanda, bir zamanlar yoldaş, silah ve mevzi arkadaşı dediğimiz, ama bugün düşmanın sunduğu basit imkanlara kendini satmış olanların yüzüne indirilen tokatlar olmuştur. Bunun yanında, karşıt duruşlarla rağmen utanmadan şehitlerimizi ucuzca sahiplenme aymazlığını gösterenler de çıkmıştır. Bu konuda duruş net, yaklaşım keskin, cevap görkemli olmalıdır. Tıpkı Şehit ***Tekoşin, Seyit Rıza, Sılav, Şiyar, Ruken*** yoldaşlarımız gibi. Bu kahramanlar bizim andımız ve onurumuzdur; bunları çiğnetmek ise onursuzluktur. Bu anlamda mücadele mirasımıza doğru sahip çıkmamız ve bu direniş geleneğinin sahipleri olarak bayrağı yükseltmemiz gerekmektedir. Bunları sözde değil, özde yaşamın kendisi haline getirmek, en anlamlı ve değerli yaklaşım olacaktır.

Yürüttüğümüz onur savaşı halkların umut kaynağıdır

Hareketimizin 30 yıllık mücadele tarihinde binlerce şehidin kanıyla yarattığı büyük gelişmeleri inkar etmek, basit yaklaşmak, değerini taktir etmemek neyle izah edilebilir? Ülkede kazanılan mevziler kadar, Türkiye'de, Avrupa'da ve diğer alanlarda halk olarak yaşanan büyüme, kurumlaşma olarak ortaya çıkan somut imkan ve olanaklar net bir şekilde görülmektedir. En önemlisi de, Önderliğimizin ***"Bir Halkı Savunmak"*** adlı kitabında ortaya koyduğu ideolojik kimlik gerçeği, felsefi, sosyolojik çözümlemelerin tüm dünyada yarattığı yankıyı nasıl karşılıyoruz? Tüm kesimlerin büyük ilgi ve hayretle inceleme, üzerinde çalışarak geliştirme yaklaşımına karşılık, biz nasıl değerlendiriyoruz? Ne kadar görüp kıymetini biliyor ve anlıyoruz? Hiçbir halk hareketinin elinde olmayan imkan ve fırsatları neden doğru değerlendiremediğimizi soruyor muyuz? Bir hareketin militanları, insanlık için umut kaynağı olan bir paradigmaya ve onun yaratıcısı olan bir Önderliğe sahipken, daha ne isteyebilir? Hareketimizde imkan çok, olanaklar fazla, insan sorunu da yok; ancak onu kullanacak, özgürlük hizmetine koyacak akıl, cesaret ve çaba zayıf kalmaktadır. Yaşanan sorunlar buradan kaynağını almaktadır. Anlamadığımız nokta da budur. Bütün dünya şimdi bizi tartışıyor, politikalar bizim üzerimizden yürütülmektedir. ABD'nin de, AB'nin de, AKP'nin de üzerinde siyaset yaptığı, rant sağladığı bir gerçeklik durumundayız. Yürüttüğümüz onur savaşı ise, halkların umut kaynağı olmaktadır. Bugün o çok geri gördüğümüz Irak Arapları, Önderliğimizin posterlerini Bağdat'ta görünce öpüp sevgilerini, sempatilerini ifade ediyorlarsa, bunun nedenleri vardır. Binlerce kilometre uzaklarda bilim adamları, yazarlar, filozoflar ve profesörler savunmayı okuyup etkileniyorlarsa ve Ortadoğu şahsında insanlığın sorunlarının çözümünü bu çizgide buluyorlarsa, biraz düşünmek gerekmiyor mu? O zaman bizim bu gerçeği göremememiz niye? Bu yaman bir çelişki değil de nedir? İşte çözülmesi gereken çelişkiler, cevaplanması gereken sorular bunlar oluyor. Bütün örgüt yapısı ve halk olarak, şu anda savunma eğitimi görüyoruz. Yaklaşımımız nasıl, ne kadar kafa yoruyoruz? Kendimizi, anlamak için ne kadar zorluyoruz? Zamanımızı nasıl planlıyoruz? Yaşamın tüm alanlarında ne kadar gündemleştiriyoruz. Tüm bu sorulara doğru yanıt geliştiriyorsak, sorunlar kesinlikle çözülecektir. Yani kaostan çıkışın yolu, savunmaları anlamaktan geçmektedir.

Hareket olarak ilk defa bu düzeyde sorunlar yaşadığımız doğrudur. Ancak Önderliğimizin ciltler dolusu çözümlemeleri incelendiğinde bugün yaşanan sorunlara anlam vermek fazla zor olmayacaktır. Bizler Önderliğin içimizde yürüttüğü mücadeleye zamanında yeterli anlamı veremediğimiz ve dolayısıyla ona ulaşamadığımız için bugün afallıyoruz. Dönüp geçmişe bakıldığında, bugün yaşadıklarımızın, zamanında yapılması gerekenlerin yapılmamasının ağır sonuçları olduğunu göreceğiz. Bu nedenle bugün yapılması gerekenlere ne derece yoğunlaştığımız, görev ve sorumluluklarımızı ne kadar yerine getirdiğimizi sorgulamamız gerekmektedir. 'Anı yaşamak ve anın devrimciliği' dediğimiz gerçeklik, bu noktada karşımıza çıkmaktadır. Kadın kurtuluş ideolojisi temelinde özgürlük mücadelesi veren bizlerin, bu gerçekliğe ulaşması önemli olmaktadır. Kadın hareketi olarak, bugünlere kolay gelinmediği bilinmektedir. Gerek erkek egemenlikli sistemle, gerekse de iç gericilikle yürütülen mücadelede katedilen mesafe ve bu mesafeye sığdırılan acılar, zorlanmalar, verilen bedeller unutulmamalıdır. Önderliğimizin eşsiz emek ve yoğun çabalarla kadınla geliştirdiği yoldaşlık, bilinç, irade, duygu ve düşünce yüceliği, cesaret ve güzellik anlayışı devrim niteliğindedir. Bu anlamda bütün bu kazanımları borçlu olduğumuz Önderliğimize sağlam ve doğru bir yoldaşlıkla karşılık vermemiz, ahlakımızın gereğidir.

Bununla bağlantılı olarak, Özgürlük mücadelesinde ısrar, her zamankinden daha fazla militan duruş ve bilinç ile bağlantılı ele alınacak bir olgu olmaktadır. Yaşanan sorunların tekrarı ve gündemlerimizin benzer olumsuzluklarla işgal edilmesi, neredeyse doğallaştırma tutumunu geliştirmiştir. Özgürlük mücadelesinin kendi içinde çıkan sorunları abartmamak kadar, bunları doğal karşılamamak ve refleks sahibi olabilmek, günümüz açısından oldukça önemlidir. Tepkisi ve hareketi olmayanın yaratabileceği bir sonuç yoktur. Açıktır ki, bu şekilde kadın, kendi düşünce gücünü, güzel ve anlamlı duygularını, kısacası rengini yaşama yansıtamayacaktır. Bu noktada Kadın özgürlük ideolojisini içselleştirerek yaşamın her alanında olduğu kadar, orduda da pratikleştirmek gerekmektedir. Bu ideoloji Önderliğimizin ve binlere varan şahadet gerçeğinin bizlere devrettiği bir miras olmaktadır. Mirasa yeni değerler katmayan, tüketmek zorunda kalacaktır. Tarih karşısında böyle bir konuma düşmemek için yaratıcı, üretken ve savunmacı olma zorunluluğu vardır. Kadın hareketi ve özelde de YJA STAR güçleri, çokça bahsettiğimiz özgürlüğün teminatı olma konumunu pratik duruşuyla korumak durumundadır. Özgürlük ve mücadele değerlerinin aşındırılarak tüketilmeye çalışıldığı böylesi bir süreçte, yürüttüğümüz savaşın karakteri iyi çözülerek karşıt güçlere cevap verilmelidir. Tüm savaş usta ve bilgeleri, savaşın önce ruhta ve düşüncede kazanıldığını belirtirler. Bunun en fazla geçerli olması gereken süreç de, bu süreç olsa gerek. Bu nedenle yaşanan sorun ve çelişkiler içerisinde kendimizi de görerek, militan sorumluluk açığa çıkarılmalıdır. Militanlık, yetki ve mevki ile ölçülemeyecek kadar derin bir karakterdedir. Bu nedenle sorunları başkalarına havale etmeden, yüksek bir katılımcılıkla çözüm gücü olma düzeyi açığa çıkarılmalıdır.

YJA STAR, meşru savunma çizgisinde örgütlenme, mücadeleye her anlamda katılma, kadına yönelik geliştirilen her türlü saldırı karşısında güçlü durabilme zemini ve inisiyatifine sahiptir. Çizgide daha fazla yoğunlaşma, başta ideolojik derinlik ve donanım, örgütsel olgunluk ve yetkinliğe ulaşma, askeri anlamda hakimiyet ve profesyonel bir duruşu geliştirme göreviyle de karşı karşıyadır. Bunlar sadece görevleri değil, en temel ihtiyaçlardır. Kadın olarak kimliğimizi kazandığımız dağlar, aynı zamanda varlığımızın da gerekçesi olmuştur. Yıllarca en zor koşullarda tüm zorlanmalara rağmen yılmadan büyük bir inanç, cesaret, bilinç ve yürekle yürüyen kadın, kendi köklerini bu coğrafyada sağlamlaştırmıştır. Hiçbir gücün bunu söküp atması mümkün değildir. Eğer bir yok oluş olacaksa da, "Her çiçek kendi kökü üzerinde kurur" misali, bizler de bu dağlarda, bu coğrafyada yok olacağız. Bu zaman ve mekanda gizli olan kadın tarihinin özüne dönüş ve özgür geleceği yaratma mücadelesi, en onurlu kadın duruşudur. Bu, tarihin bizlere bıraktığı en kutsal mirastır. Kadın, binlerce yılın ardından onurunu savaşla elde etti ve yine savaşla bunu koruma mücadelesini yürütmektedir. Bu gerçeklik ***Tekoşin*** ve ***Sılav*** arkadaşın şehadet çizgilerinde bir kez daha kanıtlanmıştır. Bu yoldaşlarımız, ***Beritanların***, ***Zilanların***, ***Semaların*** izinde yürüyerek, "kadın nasıl savaşır, direnir ve nasıl özgürleşir?" sorularına bir kez daha cevap olmuşlardır. Bu savaşın acımasızlığını, panzerlerin arkasında sürüklenirken param parça olan bedenlerinden çıkan çığlıklarla anlatmışlardır. Düşmanın kadının onurlu direnişi karşısında yaşadığı öfke ve acizliği, arkadaşların bedenleri üzerinde geliştirdikleri vahşi işkencelerde net bir şekilde görmek mümkündür.

Kadın hareketi olarak çok ağır süreçleri geride bırakırken, yarınlarımızın da kolay geçmeyeceğinin bilincindeyiz. Biz direnişi geliştirdikçe bunun karşısında ihanet de kendini dayatacaktır. Hem içerden hem de dışardan gelişecek her türlü saldırı ve operasyonlar karşısında, özellikle dağı boşaltma konsepti karşısında en güçlü bir biçimde savunma hazırlıklarımızı geliştirmemiz gerektiği açıktır. Bizim bağlı olduğumuz değerler, nasıl yaşamamız gerektiğini net ortaya koymuştur. Bir kere daha dönüp tarihimize bakmak ve unuttuklarımızı hatırlamak gerekmektedir. Önderliğimizin Kadın hareketi açısından geliştirdiği son çözümleme ve perspektifler doğru değerlendirildiğinde, üzerinde yürümemiz ve mücadele etmemiz gereken çizginin Beritan çizgisi, yani direniş çizgisi olduğu anlaşılacaktır. Beritan arkadaş, '92 Güney Savaşı'nda, Osmanların teslimiyeti bir kader gibi dayattığı bir süreçte direnişiyle, teslimiyetin ihanete, direnişin zafere götürdüğünü ispatlamıştır. Kendisini uçurumlardan atarak teslimiyeti reddeden Beritan yoldaş, Osmanların kirli yüzünü ve lanetli kişiliğini, daha o zaman açığa çıkarmış ve maskesini düşürmüştür. Önderlik çizgisinin en önde militanlığını, kendisini uçurumlardan aşağı atarak kanıtlamıştır. Bugün Kadın hareketi olarak üzerinde varolduğumuz gerçeklik, binlerce şehidimizin yarattığı değerlerdir. Önderliğimiz, *"herkese saygısızlık edebilirsiniz, hakaret edebilirsiniz, ama şehitlere asla. Onların önünde ancak saygıyla eğilebilirsiniz"* derken, yaşamımızın özü olan şehadet gerçeğini ele alışımızın nasıl olması gerektiğini oldukça yalın bir biçimde ortaya koymaktadır. İşte bu öz, onurlu yaşamanın ölçüsüdür.

YJA STAR güçleri bundan böyle de bu onurlu yaşamın savaşçılığını geliştirecek, bunun için her şeyden önce sistemin kişiyi kirleten, çirkinleştiren, yabancılaştıran ve yozlaştıran özelliklerinden kendini arındıracak, özgür insan ve iradeli bireyi yaratma amacıyla mücadelede zafere gidecektir. Meşru savunma gücü, kadının ve halklarımızın maruz kaldığı tüm çirkin saldırılar karşısında güçlü ve örgütlü bir duruşu geliştirmesi gerektiğinin derin bilinci içerisindedir. Her dört parçada halka ve özellikle de kadına karşı geliştirilen saldırılar, işkenceler karşısında büyük bir öfke ve intikam duygusu gelişmektedir. Halkımızın dile getirdiği duygular, düşünceler, umut ve beklentiler karşısındaysa sadece şunu söyleyebiliyoruz; ***"umutlarınızı boşa çıkarmayacak, sizleri utandırmayacağız."***

"Kadın olarak kimliğimizi kazandığımız dağlar, aynı zamanda varlığımızın da gerekçesi olmuştur. Yıllarca en zor koşullarda tüm zorlanmalara rağmen yılmadan büyük bir inanç, cesaret, bilinç ve yürekle yürüyen kadın, kendi köklerini bu coğrafyada sağlamlaştırmıştır. Hiçbir gücün bunu söküp atması mümkün değildir. Eğer bir yok oluş olacaksa da, "Her çiçek kendi kökü üzerinde kurur" misali, bizler de bu dağlarda, bu coğrafyada yok olacağız."

KÖKLER

"Sadık şehir nasıl fahişe oldu! O şehir ki, hakla dolu idi! Onda adalet yer tutmuştu, şimdi ise adam öldürenler. Gümüşün cüruf oldu, şarabına su katılmış. Reislerin asi, hırsız da ortakları; her biri rüşvet seviyor, ve hediyeler peşinde gidiyor; öksüzün hakkını vermiyorlar, ve dul kadının davası onların önlerine gelmiyor." (Tevrat, İşaya, Bap 1)

Eski Ahit'i (Tevrat) okuyanlar, bu kitabın daha ikinci sayfasında, merkezinde Kürdistan'ın yer aldığı ve Dicle ile Fırat'ın suladığı toprakların cennet olarak tanımlandığını göreceklerdir. Aden adıyla anılan bu topraklar, Batı dillerine Eden olarak geçmiş ve 'cennet' karşılığı olarak kullanılmıştır. Daha öncesinde de Sümerler, Mezopotamya topraklarının Dicle ile Fırat nehirlerinin çıktığı bölümüne Suyun Evi diyorlardı. Cenneti sulayan her iki nehir bu evden çıkıp bereket dağıtan uzun yolculuğuna başlıyordu. Kürdistan ve bir bütün olarak Mezopotamya toprağı insanlığın ilk evi, anamız Havva ile atamız Adem'e yurt olmuş Cennet Bahçesiydi. Dicle ile Fırat'ın içinden geçtiği toprakların merkezinde yer alan Urfa kenti ise, genellikle peygamberler diyarı olarak anılıp anlam kazandı. Yakın bir dönemde başlayan yeni Kürt tarihi içinde de Urfa yine öne çıkıp Güneşin Evi haline geldi. Kürt halkı için Başkan Apo ***'Özgürlük Güneşiydi*** ve bu güneş Urfa'dan doğmuştu. Urfa bir kez daha kendi tarihsel misyonuna yaraşır bir doğuşa ev sahipliği yapmış ve yeni türden bir 'peygambersel çıkışın' doğum yeri olmuştu.

Peki, Kürt Güneşi'nin Urfa'dan parlaması sadece bir tesadüf müydü? Tükenişin eşiğine gelmiş veya getirilmiş Kürt halkının beklediği diriliş mucizesi Urfa'dan değil de Kürdistan'ın başka bir alanından çıkmış bir insanın eseri olabilir miydi? Hiç tereddüt etmeden bu sorulara hemen olumsuz cevap vermek belki doğru olmayabilir; böyle bir önderliğin doğuş yerinin Urfa olması tesadüfi bir gelişme sayılabilir. Ancak yine de Kürt Güneşi'nin doğuş yerinin Urfa olması, Urfa'nın tarihsel gerçekliğine denk düşen ve herkesçe kabul görebilir bir olaydır.

Sadece uygarlık tarihi boyunca değil, uygarlık öncesi toplumsal tarihte de Urfa'nın yeri son derece önemlidir. Urfa ve çevresi sözcüğün gerçek anlamında bir insanlık beşiğidir. İsa'dan 500 bin yıl öncesine kadar götürülen paleolitik dönemde bile Urfa toplayıcılık ve avcılıkla geçinen insan topluluklarına kucak açmış; insanlığın üzerinde kesintisiz bir biçimde en uzun süreli yaşadığı bir alan olmuştur. Zengin bitki örtüsü ve avlanmaya uygun hayvan türlerinin bolluğu, buranın insanlık için kalıcı yurt olmasında temel rol oynamıştır. Tevrat'ta sözü edilen Aden Bahçesi, tanımlanan pek çok özelliğiyle esasında Urfa ve yöresini çağrıştırır. Her türlü meyve ağacının toprağında boy verdiği bu kutsal bahçe, bugün bile hala sözü edilen bu özelliklerini korur. Armut, ayva, elma, erik, zeytin, fıstık, badem, ceviz, kayısı, şeftali, kiraz, vişne, zerdali, dut, incir, nar, üzüm ve hatta tüm narenciye türleriyle donanmış Urfa toprağı; yaşamını meyve ve kök toplayarak sürdüren insanlar için "görünüşü güzel ve yenilmesi iyi olan her ağacın" yerden bittiği cennet köşesi demektir. Bir bakıma neolitik toplum öncesinin hazır besin maddeleriyle geçinen küçük insan topluluklarının yaşam gerçekliğini ifade eden Aden Bahçesi hikayesi, bize Urfa toprağının bereketli yüzünü gösterir.

Yerleşik yaşama geçip toprağı tarımsal üretime açmayı, mağaradan çıkarak taştan ve ağaç dallarından yapılan evlere yerleşmeyi ve toprağı kalıcı yurt edinmeyi anlatan neolitik devrimin ilk geliştiği alanların başında yine Urfa gelir. Buğday, arpa ve mercimek burada ekilen ilk tahıl türleridir. Bugün bile buğdayın birçok toplum için temel besin kaynağı olduğu gerçeği dikkate alındığında, buğday ekiminin insanlığın gelişiminde nasıl bir rol oynadığı çok daha iyi anlaşılır. Yerleşik yaşama geçiş, insanlığın gelişiminde ve bugünkü gelişme düzeyine ulaşmasında belirleyici bir yere ve öneme sahiptir. Urfa'nın üretime açılan ilk topraklar arasında yer alması tesadüfi değildir. Günümüzde bile Urfa sınırları içinde kalan toprakların yüzde 98,3'ünün ekilebilir özellikler taşıması, onun neden neolitik devrimin merkezi olduğuna açıklık getirmektedir. "Halil İbrahim bereketi," gerçekte Urfa toprağının müthiş verimliliğini ortaya koyan bir halk deyişidir. Ekilen bitki türleri zamanla çeşitlilik kazanır; buğday, arpa ve mercimeğe mısır, darı, nohut, çiğit, burçak, susam, soğan, sarımsak ve biber eklenir. Tahıl ve meyve bolluğuna hayvanların evcilleştirilmesi de eklenince, insanlık artık yeryüzü cennetine giriş yapmış demektir. Hayvanların eti, sütü ve yağı kadar üretimde kullanılması da, bu cennet tablosunu daha çekici hale getirir.

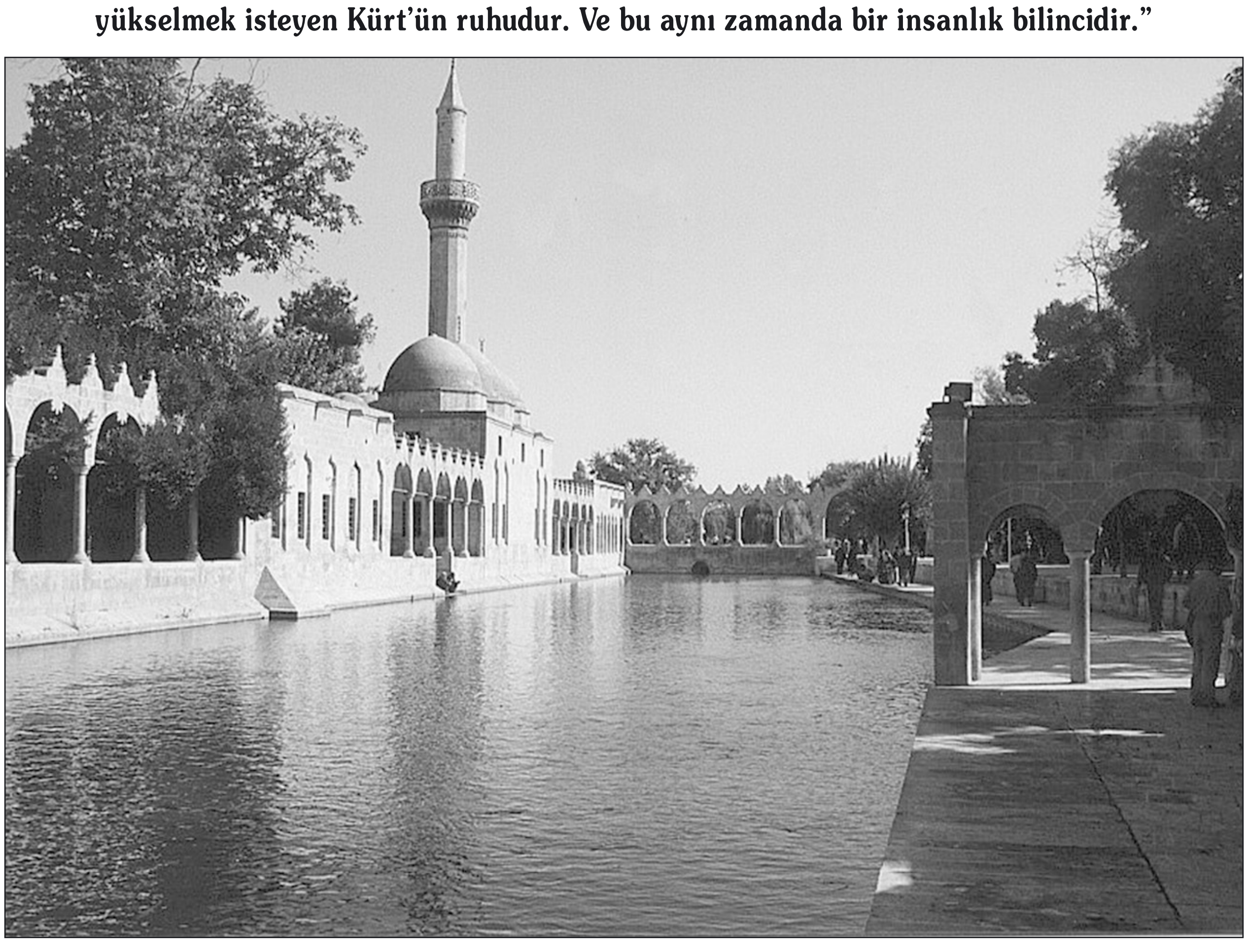
Toprak, tarihsel geçmişimizle derinliklerine kök saldığımız anayurttur

İnsanlık için gelişme, yaşam mücadelesinde başarı kazanmakla gerçekleşir. Yaşam çabasında sağlanan başarı aynı zamanda gelişmenin de ölçüsüdür. Avcı ve toplayıcı insan gruplarında sonuç almak çoğunlukla tesadüfe bağlıdır, bu durumun yaşam koşullarını oldukça zorlaştırdığı kesindir. Bu açıdan tarımsal üretime geçiş, insanlığın gelişme tarihi açısından muazzam bir devrim niteliğindedir. Avlanacak hayvanlar, gıda malzemesi olacak bitki kökleri ve meyvesi bol yeni alanlar bulmak zorunda olan topluluklarda soyun sürdürülmesi çoğu zaman tehdit altındadır. Zamanında ve yeterli miktarda gıdaya ulaşmamak, bazı topluluk üyelerini, hatta tüm bir topluluğu yok olmaya götürebilir. Bu yüzden özellikle bu dönem açısından sonraki kuşaklarda önceki kuşaklara oranla nüfustaki artık temel bir gelişme belirtisidir. Nüfus artışını sağlayan şey öncelikle güvenceli besin kaynaklarına ulaşmaktır. Toprağın tarımsal üretime açılması ve hayvanları evcilleştirme, bu güvencenin sağlanması demektir. Böylece toplum eskiye oranla inanılmaz ölçüde gelişme imkanı elde etmiş ve bir bakıma kendi türünün gelişimini sağlam koşullara dayandırmıştır.

Gıda, hem toprağa yerleşme öncesindeki hem de yerleşik insan için yaşamın idame ettirilmesiyle özdeştir. Başkan Apo'nun da özenle vurguladığı gibi, kutsallık kavramının kökeni Sümerce'dir ve gıda anlamına gelen 'kauta'dan türetilmiştir. (Qaute, Dersim yöresinde kızartılan buğdayın öğütülmesiyle elde edilen bir besin türüne verilen addır.) Her türlü özlemini içinde bulabileceği ve her çeşit güzelliği içine sığdırabileceği bir gerçeklik olması nedeniyle, yaşamı mümkün kılan her şeyin insan açısından kutsal sayılması doğaldır. Bu arada işin içine insan emeği de girmekte ve topraktan ürün elde etmeyi sağlayan en temel unsurlardan biri olmaktadır. Toprakla haşır neşir olanın esas olarak kadın olması ve kadın emeğinin üretime damgasını vurması, aynı kutsallığın kadına da atfedilmesine yol açmaktadır. Kadın ve toprak, ortak özelliklere sahip iki varlık olarak algılanmakta, yaratıcı özellikleri her ikisinin de kutsallaştırılmasına götürmektedir. Toprağa ana sıfatının eklenmesi, ondaki yaratıcılık işlevi nedeniyledir. Ana kadın bu yanıyla topraktan önde ve üstün görünür. Çünkü kendisinden üstün olanın işlevini yüklenen kadın değil topraktır. Sadece analık işlevi bakımından değil, barınak kurması, toprağı işleyip ürününü devşirmesi, ağaç dikmesi, hayvan beslemesi ve böylece insan türünün yaşam güvencesini sağlam temellere oturtmasıyla kadın en çok saygı kazanan güç olarak toplumda ön plana çıkmaktadır. O artık bolluğun ve bereketin sembolü olan ana tanrıçadır. Uygarlığa geçişle birlikte ezilenlerin düşlediği yitik cennet, işte onların bu topluma duydukları özlemi yansıtır.

Toprak yalnızca ayaklarımızın yeri tutmasını sağlayan ve boşlukta yaşadığımız duygusuna kapılmamızı önleyen bir olgu değildir; ondan çok daha öte bir şeydir. Toprak gözlerimizi yaşama açtığımız kutsal beşiktir, sayısız zenginlikleriyle bizi besleyip doyuran anadır. Tarihsel geçmişimizle derinliklerine kök saldığımız anayurttur. Üzerinde geleceğe ilişkin tüm düşlerimizi gerçekleştirmeyi düşündüğümüz dünyamızdır. Onu severiz, çünkü ona borçluyuz, gereksindiğimiz her şeyi bize bağışlayan odur. Verdikleri için kendisini doğru sahiplenmek dışında bizden hiçbir karşılık beklemez. Dolayısıyla vatan adını verdiğimiz topraklara, küçümsenmeyecek bir bedel karşılığında kolayca başkalarına devredebileceğimiz sayısını bilemediğimiz kadar çok parselden oluşmuş bir arsalar veya tarlalar toplamıymış gibi yaklaşamayız. Bunun milliyetçilikle hiçbir ilgisi yoktur. Tabii milliyetçilikte de bolca vatanseverliğe vurgu yapılır. Bir İrlandalı sosyalistin dediği gibi, milliyetçi sloganlarla ortaya çıkan burjuvazi de vatanı sever; ancak o, vatanın kendisine borçlu olduğuna inanır. Onun vatan sevgisi, üretime yeni sokulmuş ve kazanç sağlayacağına inandığı bir makineye duyulan sevgiye benzer. Kendisine yatırılmış sermayeyi çıkarıp kara geçen bir makine artık her an için devreden çıkarılabilir ve eski önemini kaybeder; sahibinin gözünde eski değerini yitirir. Burjuvazinin vatana yaklaşımı da aynen böyledir. Burjuvazi, ulusal devlet denilen aygıta, oldukça geniş bir çiftlik olarak algıladığı vatan topraklarından borçlarını tahsil edebilmek için ihtiyaç duyar. Aslında ülkesine sınır bekçileri diken devletle bir çiftliğin etrafına çekilmiş tel örgüler arasında ciddi bir fark yoktur. Her ikisi de özünde aynı işlevi görür. Her ikisinde de mülkiyet ve onu koruma yaklaşımı vardır.

"Bugün de kendi kökleriyle bağlarını koruyan her Kürt'ün hala ruhunda ve bilincinde yaşattığı ülke budur. Bu onun canlı ve yaşayan anayurdu, dünyanın bütün uzaklarına götürdüğü ülkesi, kendisiyle özdeşleştiği Kürdistan'ıdır. Bu, hiç kimsenin işgal edemediği, kimsenin ele geçiremeyeceği özgür bir ülkedir. Bu, kendi kökleri üzerinde özgürce yükselmek isteyen Kürt'ün ruhudur. Ve bu aynı zamanda bir insanlık bilincidir."

Kimliğe ve kişiliğe özünü kazandıran biçim veren köktür

Urfa ve çevresinin merkezini oluşturduğu bereketli toprakları yerleşim alanı olarak seçen ilk insanların toprağa ve özünde aynı anlama gelen vatana yaklaşım biçimleri çok daha gerçekçi ve soyluydu. Onlarda mülkiyet duygusu yoktu. Bugün dünyaya hükmeden zihniyetin tarihi bunu yazmasa da, bu insanların üzerinde yaşadıkları topraklarla organik bir ilişkileri vardı. Bu, oldukça hayat dolu bir ilişkiydi. Doğayla, doğanın canlı ve cansız tüm varlıklarıyla güzel bir ilişkileri söz konusuydu. Tıpkı bugün hala Kürdistan'ın bazı yerlerinde kalıntılarına rastlandığı gibi, gösterişli yüksek dağlar ve tapınakları olan dağ gölleriyle, tapınakları olan ırmaklarla, "görünüşü güzel ve yenilmesi iyi" tüm meyve ağaçlarıyla adeta insanla konuşurmuş gibi konuşuyorlardı. Dilleri doğanın diline çok yakındı ve belki de aynıydı. Onlar bugünün kırılıp parçalanmış insanı gibi kendilerine yabancılaşmamışlardı. Tabii onların tapındıkları gerçeklikleriyle ilişkileri, bilinen tapınmalardaki gibi bir köle ile efendi ilişkisi değildi. Bu ilişki kendileriydi, kendi istekleriydi. Onlar bir dağa veya bir ırmağa seslendiklerinde, sadece karşılarındaki canlı ve kişilikli doğaya değil, aynı zamanda kendilerine seslenmiş oluyorlardı; kendi ruhlarındaki dağa ve ırmağa sesleniyorlardı. Onlar için ülke işte buydu. Bugün de kendi kökleriyle bağlarını koruyan her Kürt'ün hala ruhunda ve bilincinde yaşattığı ülke budur. Bu onun canlı ve yaşayan anayurdu, dünyanın bütün uzaklarına götürdüğü ülkesi, kendisiyle özdeşleştiği Kürdistan'ıdır. Bu, hiç kimsenin işgal edemediği, kimsenin ele geçiremeyeceği özgür bir ülkedir. Bu, kendi kökleri üzerinde özgür olarak yükselmek isteyen Kürt'ün ruhudur. Ve bu aynı zamanda bir insanlık bilincidir.

Milliyetçiliğin en büyük erdeminin her sorun için bir çözümden çok bir sorumlu bulmak olduğu tamamen doğrudur. Sorumlu da nedense sürekli başkası olur, milliyetçiyse kırk kez zemzem suyuyla yıkanmışçasına temizdir. Elinden gelse ve uygun bir karşılık verileceğine inansa satmakta kesinlikle tereddüt etmeyeceği vatana sahte bağlılığı, aslında kendi mülkiyeti saydığı topraklara bedeli ödenmeksizin el konulmasına duyduğu tepkinin yansımasıdır. İşgal güçlerine sitem anlamına gelen tepkisi bu yüzdendir. Dolayısıyla bunların anayurt gerçekliğinin özüyle ilgisi bulunmamaktadır. Bu tür bir yaklaşımın köksüzlükle de bağlantısı vardır. Kimlik ve kişilik kök arasındaki ilişki oldukça nettir. Kimliğe ve kişiliğe özünü kazandıran ve biçim veren köktür. İnsanın ve halkların kökleri varolmanın başlangıcına, daha doğrusu insani varoluşun kesinlik kazandığı neolitik topluma kadar uzanır. Daha öncesi hala bir bakıma köksüzlük dönemidir. Öncesinde tohum halini sürdüren insanlık gerçeği henüz ekilip kök salabileceği topraklara yerleşmiş olmaktan uzaktır. Bu haliyle sert rüzgarların önünde istemeden bir yerden başka bir yere savrulan bitki tohumlarını andırır. Bu açıdan ana toprakların derinliklerine uzanan köklerin bilinci, özünde insani varoluş bilincidir.

“Kürt halkını uluslaşma yoluna sokmanın yanı sıra, bu uluslaşmaya damgasını vuran da yine Başkan Apo’dur. Apocu düşünce ve tarih anlayışı Kürt ulusunu şekillendiren en temel unsurdur. Bu anlayışın yön verdiği kök arayışı ya da ulusal kimlik mücadelesinde ötekine bakarak kendini tanımlama yöntemine fazla itibar edilmemektedir. Ötekine bakarak kendi gerçekliğine anlam yüklemek, onun yaşadığı konumu yakalamaya çalışmak demektir.”

Uluslarla, ulusal örgütlenmeler geçici olgulardır

Kök kavramı sıradan bir olgu değildir ve kesinlikle milliyetçiliği çağrıştıracak bir kavram olarak görülemez. Kök kavramını yakın sayılabilecek bir dönemde gerçekleşen ulusal şekillenmenin dayandığı temelleri açıklamak amacıyla kullanmak, onu son derece daraltıp basitleştirmek, hatta karikatürize etmektir. Ulus, belli bir tarihsel döneme tekabül eden bir toplumsal kategoridir. Ulusal bağları geliştiren ve ulusal devletlerin kuruluşuna götüren gelişme, özellikle Avrupa açısından, çokça kullanılan bir ifadeyle, kapitalizmin şafak vaktine denk düşmektedir. Bu açıdan yaşam süreleri konusunda kesin bir belirlemede bulunmak doğru olmasa da, uluslarla ulusal örgütlenmelerin geçici olgular olduklarını belirtmek yerindedir. Geçici olanı sonsuza dek devam edecek bir olguymuş gibi ele almak tam da burjuva milliyetçiliğine ve onun aşırıya vardırılmış biçimi olan şovenizme özgü bir yaklaşımdır. Türkiye’de her ağzını açan her politikacının Türk ulusunun bekasından dem vurması bunun en çarpıcı ifadesidir. Oysa ulus gibi bir olguda kalıcılık veya ölümsüzlük diye bir şey asla söz konusu olamaz. Dolayısıyla kalıcı olmayan bir şey için kökler aramak ve üstelik bunu başka bir yerde değil de sınıflaşma gerçeğinde bulmak gülünçtür. Varlığı devletle özdeş hale getirilen ulusun şanlı tarihini cilalayıp parlatarak halkı buna tapınmaya çağırmak, içerisinde sayısız murdarlıklar ve çürümüş kemik yığınlarından başka bir şey bulunmayan mezarlara dışarıdan kireç vurup beyazlatmak gibi son derece ucuz bir yaklaşımdır.

Kendi atalarını kimseye aman vermeyen, üç kıtada at koşturup düşmana kılıç sallayan ve kelle kesen ölüm makinelerinde bulan bir mantık, aslında temel insani köklerinden kopmuş güçlerin mantığıdır. Günümüzde insan soyunu tehdit eden her türlü kötülüğün, kanlı savaşların, tüyler ürpertici zulüm ve zorbalığın nedenlerinden biri de, kendi köklerini sınıflı toplum tarihinde arayıp bulma yaklaşımında yatmaktadır. Başkan Apo’nun sözünü ettiği kök kavramı hem çok daha farklı bir içerik taşır, hem de en doğru ve bilimsel olanıdır. Aynı şekilde bir bekadan söz etmek gerekirse, baki olan ulus değil insandır, insanlıktır. Bu yüzden Başkan Apo’nun sözünü ettiği şey ulusal bir kişilikten çok ve ondan daha önce, insan olarak Kürt’ün kökleridir.

Elbette Kürt toplumu da öteki halklar gibi bir ulusal gelişme sürecinden geçecektir. Nitekim bu halkın günümüzde içinden geçmekte olduğu süreç bir yönüyle uluslaşma sürecidir. Ancak bu uluslaşma özü bakımından başka halkların yaşadığı uluslaşmalara hiç benzememektedir. Her şeyden önce Kürt halkını uluslaşma yoluna sokmanın yanı sıra, bu uluslaşmaya damgasını vuran da yine Başkan Apo’dur. Apocu düşünce ve tarih anlayışı Kürt ulusunu şekillendiren en temel unsurdur. Bu anlayışın yön verdiği kök arayışı ya da ulusal kimlik mücadelesinde ötekine bakarak kendini tanımlama yöntemine fazla itibar edilmemektedir. Ötekine bakarak kendi gerçekliğine anlam yüklemek, onun yaşadığı konumu yakalamaya çalışmak demektir. Öteki bir gerçektir ve gerçekliğine saygıyla yaklaşmak gerekir; ancak benim anlamım yalnızca onun varlığına bağlı olamaz. Böyle davranırsam, öne çıkardığım şey öz değil biçim olur. Biçimi öne alan bu yaklaşıma bağlı olarak, onun devleti varsa ben de devlet sahibi olmalıyım, o kendi anadilini konuşuyorsa ben de konuşmalıyım, o ülkesinin etrafına sınırlar çizip mayınlar döşüyorsa ben de öyle yapmalıyım, onun ordusu ve polisi varsa benimki de olmalıdır, hiçbir şeyde ondan eksik kalmamalıyım derim. Özce “ben senden farklıyım, öyleyse beni böyle benimseyecek ve ne kadar batsam da varlığıma tahammül edeceksin” cümlesiyle özetlenebilecek bu dayatmada ortaya konulan farklılık, öze değil biçime ilişkin bir farklılıktır. Hatta burada farklı denilen şeyler bile birbirine hayli yakındır. Ulusal düşmanlıklar ve bu temelde yaşanan savaşlar aslında bu yaklaşımdan kaynaklanmaktadır.

Ulusun, daha doğrusu ulusal devletin köklerini ataların kahramanlıklarına dayandırmada çocukça bir yan vardır. Kavga eden iki çocuktan daha güçsüz olanı ve kavgada yenik çıkanı, çoğu kez dayak yediği rakibini dayısı veya bir başkasıyla korkutmayı dener: “Hele bir dayıma söyleyeyim, o zaman görürsün gününü” diye tehditler savurur. Aşiret topluluklarında da yine buna benzer bir yaklaşımı çarpıcı bir biçimde gözlemlemek mümkündür. Düşman iki aşiretten çatışan kişiler çoğunlukla yaşayan veya yaşamayan yakın atalarının kahramanlıklarına sığınırlar. Bu sığınma bazen bir aşiretin tümünü kapsar, aşiretin kahramanlarına ve kahramanlıklarına övgüler düzülür. “Ben bir yumrukta koca bir aslanı devirmiş adamın oğluyum” ya da “benim aşiretim şu kadar baş kesmiş, şu kadar kişinin hanesini viraneye çevirmiş bir aşirettir; beni iyi tanı!” cinsinden basit kahramanlık naralarına aşiret çatışmalarında sıkça rastlanır. Bu koçaklamayla övgüsü yapılanların bütün meziyetlerinin övgüyü yapanlara geçeceği gibi bir inanç vardır. Ancak ister çocukça bir saflığın sonucu olsun, ister aşiret mantığından kaynaklansın, kendini atalarıyla özdeşleştiren bu yaklaşım oldukça geri ve ilkel bir yaklaşımdır. Ne yazık ki, geriliği ve ilkelliği onun etkili olmasına engel değildir. Tersine bu özellikleriyle şiddet ve saldırganlık eğilimini daha da güçlendirir.

Bu tür saldırgan bir milliyetçilik, burjuvaziye özgü bir ideoloji olmaktan çok, aşiret şovenizmine daha yakındır. Burjuvazi kendi otoritesini atalarına değil yaptıklarına dayandırır. Sanayi devrimi gibi bir devrime öncülük yapmış ve her alanda muazzam değişikliklere yol açmış bir sınıf olarak böyle davranması bir bakıma doğaldır. Geçmişte kutsal sayılan her şeyi basit birer meta derekesine düşüren, katı olan her şeyin buharlaşıp havaya karıştığı baş döndürücü bir değişim sürecini başlatıp hız kavramına yeni bir içerik kazandıran, eskinin üstü örtülü sömürü yöntemlerini açık, dolaysız ve acımasız sömürü biçimlerine çeviren bir sınıfın özellikle gelişme aşamasında kök diye bir olguyu kesinlikle dikkate almayacağı, hatta köklerinden kopmaya çalışacağı açıktır. Ona göre insanlığın gelişimi kendisiyle başlamıştır ve insanlığın son sözü de yine kendisi olacaktır. Her şeyi kendisiyle başlatma ve kendini dünyanın merkezine oturtma eğilimi, en ilginç ve çarpıcı biçimiyle Avrupa’nın (ve Avrupa burjuvazisinin) yaklaşımında kendini gösterir. Öyle ki, bu ben merkezci yaklaşımını dünyanın değişik bölgelerini adlandırmasına bile yansıtır. Nitekim Yakındoğu, Ortadoğu, Uzakdoğu gibi alanlar, kendini dünyanın merkezine yerleştiren Avrupa’nın doğusuna göre yakın, ortada ya da uzak sayılmaktadır. Bu ben merkezcilikte geçerli olan, köksüzlük veya köklerin inkarıdır.

Aşiret şovenizmine yakın milliyetçilikte ise, değişimden ziyade bir donmuşluk söz konusudur. Burada katı olan her şey daha da katılaşmakta, değişime karşı görülmemiş bir direnç yaşanmaktadır. Bu durum özellikle zihniyet alanında kendisini daha açık bir biçimde ortaya koymaktadır. İç dinamiklerine dayalı bir kapitalist gelişmeye fırsat bulamamış toplumlarda atalarının kostümlerini giyinip kendi güçsüzlüklerini gidermek isteyen egemen güçler, böylece altyapıda önüne geçemedikleri değişimin üstyapıya yansımasını önlemeye çalışmaktadır. Çarpık kapitalist gelişme etkisini sadece ekonomik ilişkilerde değil yaşamın her alanında hissettirmekte, beyinlere şırınga edilen şoven bir ideolojiyle toplumun düşünce yapısı alabildiğine bozulmaktadır. Sürekli tekrarlanan düşman tehdidi bir paranoya halini almakta; gerçekler karşısında düşünerek tutum belirleyip harekete geçen bir toplum yerine refleksleriyle hareket eden sürüler yaratılmaktadır. Şovenizmle sürü durumuna düşürülmüş bir toplumda egemenlerin beğenmediklerini hedef gösterip linç ettirmeye yönelmeleri epeyce kolaylaşmaktadır. Bu paranoyak ruh hali zamanla egemenlerden çok kitleleri etkisi altına almakta, hatta bazen dönüp yaratıcısına yönelecek kadar dehşet verici boyutlar kazanmaktadır. Bu açıdan saldırgan bir şoven milliyetçi histeriye yalnızca egemenlere özgü sapkın bir davranış biçimi olarak bakmak yanlıştır. Milliyetçi histeri son derece bulaşıcıdır ve bu rahatsızlıktan en fazla etkilenen toplumsal kesim halkın kendisidir. Bu noktada egemen güçler şovenizmde bir ayarlamaya gidebilir ve belli bir denge tutturmaya çalışabilirler. Buna karşılık bir kez bulaşmaya görsün, şovenizmle kirletilmiş olan bir halk dengesini tamamen yitirmekte ve kimi durumlarda kan kokusunu duymadan yatışmaya yanaşmamaktadır.

Kürt halkı milliyetçi duyguları en zayıf halk durumundadır ve bu da onun şansıdır. Bu noktada Kürtleri şanslı kılan şey, kan dökmelerini kışkırtacak ölçüde güçlü ve örgütlenip devlet olmuş egemen sınıflardan yoksun olmalarıdır. Kürt egemenlerinin tarihi, esas itibariyle tipik bir işbirlikçiliğin, uşaklığın ve ihanetin tarihidir. Kürt halkının ihanetin çirkin yüzü dışında, kendi egemenlerinin tarihinden devralabileceği ve ulusal gurur kaynağı olarak dayanabileceği hiçbir şey yoktur. Hırsızın ortağı, katiliğin yamağı ve celladın hempası kimliğine soyunmayı varlık gerekçesi yapmış olan bu güçlerden geriye kalan ne varsa hepsini reddetmedikçe, bu halkın kurtuluşu olanaksızdır. Başka bir deyişle uygarlık tarihi çerçevesinde bakıldığında, kendileri istemiş olsalar bile, Kürtlerin köklerini dayandırabilecekleri milli vasfına sahip egemenleri bulunmamaktadır. Bu eksikliğin Kürt halkını milliyetçiliğe düşmekten alıkoyduğu ve onu elleri temiz bir halk haline getirdiği kesindir. Aile ve aşiret geleneğine dayanan özelliklere sahip olan Kürt ilkel milliyetçiliği, bu yapısıyla gelişme olanağı bulamamış ve yok olmaya mahkum güdük bir milliyetçilik türüdür. Bu milliyetçilik köklerini aile ve aşiret yapısına dayandırdığı için birleştirici değil bölücü, toparlayıcı değil parçalayıcı bir rol oynamaktadır. Dolayısıyla uluslaşmayı geliştiren değil, uluslaşma önünde en ciddi engellerden birini oluşturan bir güçtür. Süreklilik arz eden iç çatışmalar, onun ancak parçalanmış aşiret yapısı üzerinde vücut bulabileceğini ortaya koymaktadır. Bütün demokratik açılımlara kapalı ve özgürlüğe düşmandır. Kısacası Kürt uluslaşmasının başarısı bu milliyetçiliğin kesin olarak aşılmasına bağlıdır.

İnsanlık tarihi erkeğin tarihine dönüştürülmüştür

Öte yandan kök denildiğinde akla hemen atanın gelmesi ve kadının dışlanması, çarpık erkek egemen bakış açısının uluslaşma olgusu bakımından da ne denli etkili ve belirleyici olduğunu gözler önüne sermektedir. Sınıflaşmaya bağlı olarak erkeğin egemen duruma yükselip kadını geri plana itmesini, giderek köleleştirmesini ve sıfırlaşma noktasına dek düşürmesini varoluşun ve kökleşmenin başlangıcı saymak, erkek egemenliğine meşruiyet zemini hazırlama dışında bir anlam taşımamaktadır. Burada tarih erkekle başlatılmakta ve insanlık tarihi erkeğin tarihine dönüştürülmektedir. Tarihin sahibi olan ve talihi yaver giden ‘insanoğlu’, insanlığın hamurunu yoğuran ve mayası olan kadını artık tarihin dışına atmıştır. İnsan artık oğul ile anlatılmakta, insan soyu insanoğlu kavramına sıkıştırılmaktadır. Dolayısıyla kök arayışı da esasta bu oğul’u ilgilendirdiği için, onun kendi köklerini zor’un mucidi ve uygulayıcısı olan atalarının kanlı tarihinde bulması kaçınılmazdır. Havva’nın Adem’in kaburga kemiğinden yaratılması söylencesiyle başlangıçta erkeğin sıradan bir eklentisi yapılan kadın zamanla bu statüsünden bile uzaklaştırılmış ve yokluğa mahkum edilmiştir. Tıpkı geçmişte Kürt halkına dayatılan statüsüzlük veya kimliksiz kölelik gerçeğinde görüldüğü gibi, kadın artık bir parya olarak bile kabul edilmemekte ve tamamen hiçleştirilmektedir. Aslında Kürt gibi kadın da yoktur.

Bu erkekler dünyasında tarihsel bir kişilik olarak tarih içinde kayıp olsa da, bu dünyanın kavimleri tarafından hala resmen tanınmasa da, bu dünyanın çarklarının nasıl döndüğü konusunda Kürt halkının bir bilgeliği vardır. Kürt halkı için bu dünyayı anlamak, onu kendi özgürlük isteklerine göre yeniden gerçekleştirmek demektir. Aynı şey kadın için de fazlasıyla geçerlidir. Kürt insanı kendisini halk olarak bir araya getiren henüz tamamen keşfedilmemiş tarihi ve onun bugünkü bilincini, bu bilincin karşılığı olan eylem ve yaşamı anlamaya çalışmaktadır. Hiçleştirilmeye dek vardırılan bir parçalanma ve dağılma noktasından gelip kimlik kazanan ve halklaşan Kürt insanını birleştiren şey, başta özgür yaşam olmak üzere insanlığın en köklü değerleridir. Yeni Kürt’ü anlamak, ancak bu bağları ve bu tarihi anlamakla mümkün olabilir. Bu da tarihi gerçekleştirmekle aynı şeydir; dünyaya hükmeden ölçüsüz bir ahlaksızlık ve yalancılık düzeninin ‘tarih bitti’ dediği yerde, tarihi daha radikal bir biçimde, özgür insanlık temelinde gerçekleştirmektir. Bitti denilen şey aslında egemen erkeğin yalanlar üzerine kurulu kirli tarihidir. Bu erkeğin yeryüzünde bina ettiği yalan imparatorluğunun temelleri çatırdamakta, oluşan çatlaklardan yepyeni bir insanlık doğmaktadır. Varoluşumun kaynağında yer alan özgür insanlık, asıl yaratıcısıyla yeniden buluşmakta ve yeni tarihe yön vermeye başlamaktadır. Bu yeni tarih yapıcı güç genelde kadın, özelde ise Kürt halkıdır.

Buradaki yeni sıfatı aynı zamanda en kadim olanı anlatmaktadır. Yeni tarih yapıcı güç kadimdir, çünkü varoluşun başlangıcı ondadır. Onun yeni olması ise, ıskartaya çıkarılır gibi devre dışı bırakılıp tarihsel gelişme sürecinin dışına atıldığı noktadan tarihe yeniden giriş yapmasını ifade etmektedir. Erkek patentli olarak gelişen uygarlığın unutturmak istediği kadın gibi Kürt de tarihin çocuğu olarak kalmıştır. Başlangıçla çocukluk aynı anlama gelmektedir. İnsanlığa başlangıç yaptıran kadının adeta neolitik dönemde çakılıp kalması, onun çocuk kalmasının temel nedenidir. Büyüdüğü ve geliştiği söylenen güç erkektir. Fakat gelişmesine imkan sunan toprağı yadsıdığı için bu erkeğin gelişmesi çarpıktır; insanlığın asli unsurunu yok saydığı için büyümesi oldukça dengesizdir. Asli unsurunu kesinlikle kadının oluşturduğu insan ve insanlık olgusu bir bütünlük içinde ele alındığında kendi anlamını bulabilir. Bu bütünlükten kopan erkeğin özünde insanlıktan koptuğunu söylemek gerçekçidir. Ne denli ürkütücü görünürse görünsün gerçek budur. İnsanlığa özünü kazandırdığı inkar edilse ve bunun yerine kadın sadece insanlığın yarısı olarak değerlendirilse bile, bu yarımlık yan artık olmadığına göre, erkeğin kendisini insanoğlu olarak adlandırması da fazlaca bir anlam ifade etmemektedir. O artık yalnızca erkektir, artık insan ve insanlık yoktur, erkek ve erkeklik vardır. Bu açıdan erkeğin insanlığa sahip çıkması, aslında kendisine sahip çıkmasından farksızdır. Dolayısıyla bir kez kadın kaybolunca insanlığın da kayıplara karışması kaçınılmazdır. Uygarlık tarihinin gözden kaçırılan ya da kaçırtılan yüzü böyledir.

Aslında Kürt halkına özgü bir düşünce ve yaşam biçimi olan alevilikte, ham insanın içinden geçip olgunlaştığı dört kapıdan söz edilir: Yol anlamına gelen tarikat kapısından içeri giren acemi, ikinci aşama olan şeriatta paylaşmasını öğrenir; adalete uygun davranmak, “şu senin bu benim” demeyi gerektirir. Bunun ardından gelen marifet aşamasında gerçeğe biraz daha yaklaşılmış gibi görünür, oysa hakikat hala uzaktır. Marifet kapısından geçen insanın öğrendiği şey ortaklık bilincidir; o artık “hem senin hem benim” diyecektir. Hakikat aşaması, insanın pişip olgunlaştığı aşama, “ne senin ne benim” diyebildiği aşamadır. Hakikat ya da onunla aynı anlama gelen olgun insan, belleğinden mülkiyet duygusunu silip atmış insandır. Ortak kullanmayı ifade eden kolektif mülkiyet de yine bir mülkiyet türüdür. Mülkiyetin bu biçimine geçiş gerçekten bir marifet işidir, ancak insanlığın hakikati değildir. Hakikat, mülkiyet biçiminin yanı sıra mülkiyet duygusunun da yok olmasını gerektirmektedir.

Neolitik dönemin birçok özelliğini koruyan alevi Kürt’ünün bu anlayışa ulaşması oldukça anlamlıdır. Gerçekten de neolitik toplum insanında mülkiyet olgusu ve düşüncesi yoktur. Hem özel hem de kolektif mülkiyet anlamında bu böyledir. Malikin olmadığı yerde ne mülk, ne memluk, ne de melik var olabilir. Orada yaşayan insan özgürdür. Özgürlük insanların birlikte üretme, yaratma ve paylaşma sevincindedir. Belki insanların nesi vardı ki paylaşsınlar diye sorulabilir. Ama böyle bir soru doğru değildir. İnsan bu dönemde ata gem vurmayı ve rüzgarı dizginlemeyi, yine sabanı, tekerlekli arabayı, yelkenli kayığı, bakır cevherini arıtmayı ve madenlerin fiziksel niteliklerini öğrenmiştir. Yazıyı, sayı ve ölçü birimlerini geliştirmiş ve böylece uy-

“Sınıflaşmaya bağlı olarak erkeğin egemen duruma yükselip kadını geri plana itmesini, köleleştirmesini varoluşun ve kökleşmenin başlangıcı saymak, erkek egemenliğini meşturulaştırmaktır Burada tarih erkekle başlatılmakta ve insanlık tarihi erkeğin tarihine dönüştürülmektedir. Tarihin sahibi olan ve talihi yaver giden ‘insanoğlu’, insanlığın hamurunu yoğuran ve mayası olan kadını artık tarihin dışına atmıştır.”

garlığa geçişin gereksindiği her şeyi yaratmıştır. Gordan Childe'in de belirttiği gibi, Galileo'ya gelinceye dek tarihin hiçbir döneminde bilgi gelişimi böylesine çabuk, büyük buluşlar böylesine sık olmamıştır. Daha öncesinde ve hatta sonrasında yaşanan gelişmelerle kıyaslandığında, bu dönemin insanlığı adeta sihirli ayakkabılar giymişçesine hızlı bir gelişme temposunu yakalamıştır. Üstelik baskı ve sömürü denilen şeyi bilmeden, özlemini duymadan özgürlüğü bizzat yaşayarak, yaratıcı emeğin büyük sevincini yüreğinde duyup hemcinsleriyle paylaşarak bunu başarmıştır.

Kürt'ün kurtuluşu özünde kadının kurtuluşudur

Kısaca özetlemek gerekirse, ***Nevala Çori*** ve öteki alanlarda yapılan arkeolojik kazılardan çıkan buluntulardan da anlaşılacağı üzere, Urfa neolitik devrimin yaşandığı Yukarı Mezopotamya'nın en önemli alanlarından biridir, hatta en önemlisidir. Toprağa yerleşme, ev kurma, toprağı ekip biçme, bitki yetiştirme, seçmesini bilerek ot, kök ve ağaçları geliştirme burada başlamıştır. Buna bağlı olarak hayvanları evcilleştirme ilkin buralarda başarılmıştır. Buğday, arpa, patates gibi bitkilerin besin değeri yüksektir. Bu üretimin temel gücü kadındır, dolayısıyla düşünce gücü bakımından kadın yine ön plandadır. Aynı şekilde dili geliştiren de kadın olmuştur. Üretimdeki yüksek temsil gücü kadının tanrıça olarak kutsanmasına götürmüştür. Mana denilen gizil güçle dolu olduklarına inanılan doğadaki çeşitli varlıklara da benzer bir kutsallık atfedilmiştir. Ancak tanrıça kültünde efendi kul ilişkisi yoktur. Kadın ile erkek arasındaki ilişki eşit ve özgür temellere dayalı bir ilişkidir. Yaratıcı güce ve yeteneğe dayalı ana tanrıça inancı, insanın kendine anlam yükleme çabasının bir sonucudur. Kutsallaştıran, kutsallaştırılanın özellikleriyle donanmak istemektedir. Yıldız, ay ve güneş sembolleri ana tanrıçayı anlatan sembollerdir. Tanrıça İştar (Sterk, Astare) kültü, neolitik toplumun ağırlığını kadının oluşturduğu özgürlükçü ve eşitlikçi toplumsal yapısına özgü bir düşünce ve inanç biçimidir.

Yukarı Mezopotamya'da insanlığın ilk büyük devrimi olan ve insani varoluşu kesinleştiren neolitik devrimin öncü güçleri, Sümerlerin Horrit (Yüksek Memleketliler) olarak adlandırdığı Kürtlerin atalarıdır. Aryen olarak da bilinen bu topluluklar tarımcı topluluklardır. Bu topluluklar sadece tarımsal üretimi keşfetmek ve hayvan evcilleştirmekle sınırlı kalmamışlar, neolitik devrimin ikinci aşaması olan köy devrimini de geliştiren topluluklar olmuşlardır. Uygarlık tarihi bu tarım ve köy devriminin ortaya çıkardığı büyük üretim artışı ve toplumsallaşma temelinde gelişme sağlamıştır. Yani Kürtlerin kökleri neolitik toplumun yaratıcı topluluklarındadır ve uygarlığın köklerinde Kürt anaları ve ataları vardır. Bu gerçekler Başkan Apo'nun önderlik ettiği Kürt uluslaşmasının özünü ve rengini belirlemektedir. Tamamen özgün bir karaktere sahip olan bu uluslaşma; esasen Ermeni, Rum ve Kürt karşıtlığı temeline dayalı Türk uluslaşmasında olduğu gibi belli bir etnik veya ulusal topluluğa karşı nefretin körüklenmesine dayandırılan bir uluslaşma değildir. Bu uluslaşmada esas amaç, insanlığa beşik olmuş bir coğrafyanın en kadim halkını mahkum edildiği kimliksiz kölelikten kurtarmak, onu özgür insanlık temelinde yeniden var ederek kendi kimliğiyle dünya hakları ailesi içinde yer almasını sağlamaktır.

Özgür insan ya da birey, Kürt uluslaşmasının hücresidir. Bu uluslaşmada kadının oynadığı rol oldukça önemlidir. Kürt kadını mücadeleye kitlesel katılımı ve Apocu özgürlük anlayışına tutkulu bağlılığıyla bu uluslaşmaya kendi rengini vermektedir. Başka bir deyişle Kürt'ün kurtuluşu özünde kadının kurtuluşudur. Kürt halk gerçekliğinde hala etkili olan neolitik özellikler ve Kürt'ün üzerinde kendini var ettiği neolitiğin özgür insanlık temeli bunu gerekli ve kaçınılmaz kılmaktadır. Bunu uluslaşmadan çok özgür insanlığı fethetme biçiminde tanımlamak belki daha doğru olabilir. Başkan Apo'nun çabalarının merkezine özgür insanı yaratmayı yerleştirmesinin anlamı da burada gizlidir.

"Mesela gübrelik yerlerde bokböceği boku yuvarlayıp taşır. O bunu zenginlik sanır. Amaçsız ve yeterince bir çabası olmadan kendine göre bir şeyler yaptığını sananlar, bana hep bu örneği hatırlatırlar. Bir şeyler yuvarlıyorlar, ama boşuna. Bunları vazgeçirtebilseydik çok iyi olurdu. Zenginlik bu değil. Yani böyle bir top olsa da, sadece pislik büyür. İhanetin bir tarifi de budur."

Köklerinde evrensellik bulunan bir halkın bir yandan dar feodal çitleri parçalarken, diğer yandan biraz daha geniş bir alanın etrafını çitlerle örmeyi ifade eden ulusal devlete sahip olmayı en temel amaç olarak benimsemesi kesinlikle tutarlı bir yaklaşım olmayacaktır. Neolitik toplum geliştiği tüm alanlarda bugünkü deyişle en kapsamlı küreselleşmeyi yakalamış olan bir toplumdur. Çünkü neolitik toplum aşamasını yaşamamış hiçbir halk topluluğu bulunmamaktadır. Onun evrenselliği bir yönüyle buradadır. Öte yandan temsil ettiği eşit ve özgür ilişkiler kadar, kadının toplumda öne çıkan konumu bakımından da evrensel bir karaktere sahiptir. Günümüzde bile eşitlik, baskısız ve sömürüsüz bir dünya, kadın özgürlüğü ve kadın erkek eşitliği, devletin sönüp yok olması gibi düşüncelerin hala insanlığın ütopyası olmaya devam etmesi, bu evrenselliğin büyük gücüne işaret etmektedir. Kürt halkının bu düşünceleri öteki halklardan daha büyük bir kararlılıkla benimseyip hayata geçirmeye çalışması, kendi köklerinde bulunan bu özgür insanlığa bağlıdır.

Yurtseverliği dar anlamda sadece bir toprak sevgisi olarak ele almak elbette yetersizdir. Halka derin sevgi ve bağlılıkla birleştirilmemiş bir yurtseverliğin ciddi bir değeri yoktur. Halkın çıkarlarını esas almak ve kendi vatan toprakları üzerinde özgürce yaşamasını sağlamak, halkın kendi gelişme potansiyelini değerlendirebileceği koşulları yaratmak, böylece eşitliğe ve özgürlüğe bağlı bir halk haline gelmesi için mücadele etmek yurtseverliğin en doğru tanımıdır. Bu açıdan bakıldığında yurtseverliğin bir eylemlilik durumunu ifade ettiği rahatlıkla söylenebilir. Hele bu ülke parçalanmış bulunan ve sömürge bile olamayan Kürdistan'sa, hele söz konusu olan Kürt halkı gibi kimliksiz köleliğe mahkum edilmiş bir halksa, bu ülke ve halkı için süreklilik arz eden bir eylemlilik içine girmeden, vatana ve halka bağlılık ve sevgiden bahsetmek kendini kandırmaktan başka bir anlam taşımayacaktır.

Kürdistan'da ülke ve ulus bilincinin doğuşu ve gelişimi Apocu hareketin tarih sahnesine çıkmasına bağlıdır. Daha öncesinde Kürt toplumunda yurtseverlik ciddi bir değer taşımadığı iyi bilinmektedir. Kürdistan'ın devletlerarası sömürge statüsüne karşı en azından görünür bir tepki söz konusu değildir. Kimliksiz kölelik koşullarında yok oluşa sürüklenen Kürt halkını özgürleştirmeyi amaçlayan bir gelişmeden söz etmek olanaksızdır. Bu dönemde en anlamsız şeyler için kan dökme bir gelenek haline getirilip aile ve aşiret çıkarları için boğazlaşmayı andıran eylemlere başvurulurken, en temel ulusal ve insani değerler uğruna bir şeyler yapmak akla bile getirilmemektedir. Ortadoğu gerçeğinde sıkça sözü edilen lanetli toplum gerçeği işte budur. İnsanlığı var eden temel değerlerin kaynağında yer almak, ancak giderek bu değerlerle bağlarını koparmak ve sanki böylesi değerler yokmuş gibi yaşamaya rıza göstermek, lanetli toplum durumuna düşmenin ürkütücü gerçeğini anlatır. Bu lanetlenmişlikle şiddetli bir mücadele ortamında şekillenen yeni Kürt yurtseverliği öze dönüşün, halk olarak yeniden dirilişin, insanlık değerleriyle buluşma ve bu değerler için hayatını ortaya koymanın, kölece yaşamı reddetme ve özgür yaşamda karar kılmanın görkemli gerçekleşmesidir. Bu açıdan diriliş devrimi, Kürt halk tarihinin en büyük yurtseverlik eylemidir.

Kuşkusuz bu mucizevi diriliş devrimi Başkan Apo'nun eseridir ve bu devrimin ipuçları onun çocukluğunda gizlidir. Başka bir deyişle, tarihsel ve toplumsal kökleri üzerinde yeniden hayat bulan özgür Kürt gerçekleşmesi, Başkan Apo'nun ilk isyanından başlayarak gelişmiştir. Nitekim Başkan Apo, *"ben yedi yaşımdan beri yurtseverlik yapıyorum. Annem bana aileci düşmanlığı ve özgürlüksüzlüğü dayattı. O zamandan beri koptum ve yurtseverlik ve özgürlük duruşumu şu ana kadar da koruyorum"* derken bunu dile getirmektedir. Başkan Apo'nun daha çocuk yaştayken koptuğunu belirttiği şey özü itibariyle lanetli toplum gerçeğidir, onun değer anlayışı ya da değersizliğidir. Kendisine düşman diye sunulan ve intikam alınması istenen hedefe yönelmek yerine onunla bağ kurmak, geleneksel feodal parçalanmışlık ve çatışmaya karşı ulusal birliği esas almak anlamına gelmektedir. Önder Öcalan'ın, annesinin telkinleri ve geleneklerin dayatması hilafına ***Hasan Bindal*** ile kurduğu ilişki özünde ulusal birliğin prototipidir.

Dağ ideolojisi Kürt'ü özgürce yaşatabilecek gücü verme ideolojidir

Parçalanmanın hücrelerine dek nüfuz ettiği bir halkı bilinçlendirip aydınlatmadan, onu örgüte ve eyleme çekmeden hangi yurtseverlikten söz edilebilir? Adı mezar taşlarında bile bulunmadığı iddia edilen ve kendi gerçekliğinden ciddi ölçüde kopuşla birlikte bu iddianın pratikte de doğrulanmış gibi göründüğü bir ülke ve halkın yaşadığı bu kahredici duruma müdahale etmeden, yurtseverlik bir yana, insanım demek bile mümkün müdür? Kim ne derse desin, Apocu hareketin derinlere işlemiş yurtsever karakteri, onun sayıları on binlerle hesaplanan şehitler gerçeğinde kanıtlanmıştır. Ruhunu ve bedenini Kürdistan toprakları üzerinde özgür bir yaşamın yaratılmasına adayan on binlerce yiğit genç kız ve delikanlının gözünü kırpmadan şehadete ulaşması olmasaydı, acaba Kürdistan adı bir değer ifade edebilir miydi? Apocu hareket Kürdistan'ın fethine doğru ilerleyen bir özgürlük yürüyüşüdür ve nihai hedefinde tüm insanlığın özgürlük temelinde fethedilmesi vardır. Şehitler gerçeği Kürt halkını bu parlak geleceğe bağlayan yıkılmaz bir köprü özelliğine sahiptir. Yerelliği evrenselliğe bağlayan bu köprü geleceğimizin en sağlam güvencesi, demokrasi ve özgürlüğün fethedilmesinin garantisidir.

2500 yılı aşkın bir süre boyunca zulüm ve zorbalık sisteminin işgal koşullarında yaşamasına rağmen, Kürt halkının kendi vatan topraklarını terk etmemesi ve kendi kimliğine ve kültürüne bağlılığını sürdürmesi, onun yurtsever karakterinin büyük gücüne işaret etmektedir. Bu bağlılıkta dağın yeri ve rolü son derece önemlidir. Dağ, hemen her zaman özgürce yaşamak isteyen Kürt'ün sığınağı olmuştur. Bu anlamda dağ Kürt insanı için özgür yaşam umududur. Çevresinde sınıflı toplum uygarlığının geliştiği ve gelişen her uygarlığın hakim olmak için işgal etmeye çalıştığı Kürdistan coğrafyası aynı zamanda bitmek bilmeyen bir direniş sahası durumundadır. Ovadaki Kürtlük işbirlikçiliği benimserken, dağdaki Kürtlük işgal ve köleleştirmeye karşı özgür yaşamakta kararlılığa denk düşmektedir. Etrafında yükselen ve dışa doğru yayılmaya çalışan sınıflı uygarlık sistemine karşı yükselttiği direniş bayrağı, Kürt halkını tarihte özgürlük, yurtseverlik ve özgür yaşam düşüncesinin de öncüsü kılmıştır. Yurt edinilmiş toprakları savunma, zulüm ve zorbalığa karşı direnerek özgürlüğünü koruma ve bağımsız yaşama gibi soylu düşüncelerin vazgeçilmez, dokunulmaz ve devredilmez karakteriyle insanlığın kutsal değerler hazinesindeki yerini alması, Kürt halkının yüzyıllara yayılan direnişinin eseridir.

Her insanımızı vatan ve dağ kavramıyla bütünleştirmek, bu çerçevede herkesi siyasetin içine almak, örgütlenme bağlarıyla herkesi birleştirmek Başkan Apo'nun bitip tükenmek bilmeyen çabalarının özünü oluşturmuştur. İnsanımızı basit sevgilerden, hatta sevginin de ötesinde küçücük tatminlerden uzaklaştırıp daha büyük arzular ve heyecanlara bağlama biçiminde somutlaşan bu çaba olmasaydı, acaba bu ülke ve halk gerçekliğinde insanlık onurundan söz edilebilir miydi? Hayır, kesinlikle söz edilemezdi. Dolayısıyla Başkan Apo'nun aşağıdaki cümleleri bugün hala yurtseverliğe nasıl yaklaşmamız gerektiği konusunda bize ışık tutuyor:

"Dağa göre ideolojikleşme benim kati inancımdır. Belki bunun içinde siyaset var, özgür insan var, askerlik, gerilla var, hatta taktik anlamda bile bir yön var. Bunların hepsi birleştirilmeden yaşam şansını kazanmanız, yaşamın imkanını elde etmeniz mümkün değil. Hayalleriniz, ütopyalarınız buraya fazla bağlanmamıştır veya bağlanması laf düzeyindedir. Çünkü çoğunuzu yolladık, dağa ulaştırdık; ama hepiniz perişan bir biçimde, sanki dağda kanatlarınız kırpılmış bir biçimde indiniz. Evcil hayvanlar gibi ova köylerine yöneldiniz. Ben bunu çok büyük bir tehlike olarak gördüm. Evcilleşme eğer sağlam, kendini savunmaya alan bir toplum temelinde olmazsa felaket getirir ve getirmiştir de... Bir özgür dağ umudu herhalde ideoloji haline getirilmelidir.

"Dağ ideolojisi şu anlama geliyor: Bu seni özgürce yaşatabilecek gücü verme anlamında bir ideolojidir. Yoksa ilkelleşme, yeni tüy bağlamış civcivin durumuna düşme gibi bir şey değildir. Bu henüz aşılmamış. Son zamanlarda hem de çok büyük bir öfkeyle bunu aşmaya çalışıyorum. Sizin bu tarzınızı kendime bir hakaret olarak görüyorum. Gerilla için bunları belirtebilirim. Çaba derinleştirilecek ve dağ ideolojisine göre özgür yaşam gerçekleştirilecektir. Nasıl ki Musa'nın On Emri varsa ve On Emirle Yahudiler buraya geliyorsa, bizim için de Zerdüşt'ün herhalde böyle emirleri olabilir diyorum...

"Yanlış anlaşılmasın, daha iyi anlaşılabilmesi için söylüyorum: Mesela gübrelik yerlerde bokböceği boku yuvarlayıp taşır. O bunu zenginlik sanır. Amaçsız ve yeterince bir çabası olmadan kendine göre bir şeyler yaptığını sananlar, bana hep bu örneği hatırlatırlar. Bir şeyler yuvarlıyorlar, ama boşuna. Bunları vazgeçirtebilseydik çok iyi olurdu. Zenginlik bu değil. Yani böyle bir top olsa da, sadece pislik büyür. İhanetin bir tarifi de budur."

Başkan Apo'nun bu çarpıcı belirlemeleri, son dönemlerde dağdan kaçıp ABD ve işbirlikçilerinin kucağına sığınan yeni ihanet çetesinin lanetli gerçeğine de ışık tutuyor. Bunlar da tıpkı selefleri Şemdin gibi değişip dönüşmeyen eski Kürt'ü temsil ediyorlar. Eski Kürt'ün lanetli tarihini hortlatmaya çalışan bu hainler, yurtseverlik ve demokrasi maskesini takıp kendi ihanetlerini gizleyebileceklerini sanıyorlar. Bunlar mücadele ortamında bulundukları müddetçe dağa ve insanımıza hep hor baktılar, hep çirkin baktılar, hep haince baktılar. Ülkemizi ve insanımızı sevmediler. Sevgisizlikleri onları kendi soyunun soykırımcısı olma noktasına kadar düşürdü. Şimdi işgal güçleri ve işbirlikçilerinin emrinde Apocu hareketi nasıl tasfiyece edebileceklerinin planlarıyla meşguller. Güdülerinin emrine girip hayvanlaşmaya onay vererek, değerlerimizi yok etmeye çalışıyorlar.

Bu ihanete karşı mücadelede başarının yolunu yine Başkan Apo gösteriyor: "Ulusal açıdan ne kadar darbe vurulmak istense de, muazzam bir yenilenme bu büyümenin sırrıdır. Bu da büyük örgütsel üretkenlikle, büyük eylemsel veya ideolojik üretkenlikle mümkündür. Bunları esas aldığımızda en büyük acılar ve darbeler büyük güce dönüşebilir. Yeter ki, sen yaşamak iste. Her tür haksız saldırılara ve çirkinliklere karşı yaşam isteminin, hatta bir savaşın delemeyeceği bir zırh, aşamayacağı bir engel yoktur."

Abdullah ÖCALAN

Bir Halkı Savunmak

Demokratik ve ekolojik toplum için bir taslak (proje) düşüncesi

Dünya toplum sistemi 1989'da reel sosyalizmin bünyesel nedenlerle çözülmesi sonucu değişim için gerekli olan kaos aralığına girmiş bulunmaktadır. Kapitalist sistemin daha önceki krizleriyle kaos aralığı diyebileceğimiz kriz arasında niteliksel farklar vardır. Toplumlarda köklü değişimler herhangi türden krizlerle değil, kaos niteliği olan krizler süreci sonunda gerçekleşirler. Sistemlerin normal kriz süreçlerinde kendini restore –aynı temellerde yeniden yapılanma– ederek sürdürme şansı yüksektir. Nitekim birinci ve ikinci genel bunalım –kriz– süreçlerinde savaştan sonra kapitalist sistem kendini daha da güçlendirerek restore etmeyi bilmiştir. Reel sosyalizmi bile içinde eritebilmesinin önemli objektif bir nedeni de krizin niteliğiyle bağlantılıdır. Her ne kadar marksist-leninist yaklaşımların sınıflı toplumun hakim değerlerinden kendilerini tam koparamamaları önemli bir etkense de, reel sosyalizmin dayandığı sistem bunalımları öz çabalarla aşılabilecek nitelikteydi. Çözülüşü sağlayan objektif etken bu nitelikte olmasaydı, neredeyse en kötü bir teslimiyet yaşanmazdı. Hatta hakim sistemden kurtuluş bekledi. Daha kötü bir çürümeyi ileri gelen kapitalist ülkeler önledi.

Yaşanan bu gerçeklik bile reel sosyalizmin sistem krizinin hem aşılmasında hem de kaosla sonuçlanmasındaki çarpıcı etkisini izah etmede hayli öğreticidir. Eğer kapitalizm 1848 devrimleri sonucunda mezheplere bölünmeseydi, belki de daha erken kaosa girebilirdi. Özellikle 20. yüzyılı üç mezheple aştı. Reel sosyalizm, sosyal demokrasi ve ulusal kurtuluş mezhepleri sistemin en azından yüz (100) yıl gecikmeli bir kaosa girmesine yardımcı oldu. Değişmeden olduğu gibi sürseydi, kapitalist sistem 20. yüzyıl başlarında niteliksel dönüşüm krizi olan kaos aralığına girmek durumundaydı. İnsanlığın başına –atom dahil– korkunç savaşların getirilmesi, sömürgecilik, milliyetçilik, faşizm ve totalitarizm canavarını yaratması, bunlara karşılık ulusal kurtuluş, reel sosyalizm ve sosyal demokrasiye çözümleyici rol oynatılması sistemin ömrünü uzatmada tarihi, politik, askeri manevralar olarak anlaşılmalıdır.

Kaos aralığı olgular dünyasında yeni biçim, tür, yapılanma benzeri değişimler için gerekli olan karmaşayı ifade eder. Bir olgudaki çelişik yönler artık birbirleriyle ilişkiyi, mevcut yapılanmayı sürdüremez duruma düşmüşlerdir. Biçim özü koruyamamaktadır; yetersiz, dar, tahripkar olmaktadır. Bu durumda dökülmeler olur, hercümerç –kaos– doğar. Öz kendini biçimden kurtarmıştır. Ama henüz yeni biçime varamamıştır. Parçalanan eski biçim ancak yeni biçimler için kullanım malzemesi durumundadır. Bu aralıkta aslında evrensel bir ilke çalışır gibidir. Evrenin yapı parçaları yakaladıkları kaosta hızlı değişimlerle yeni biçimlenme düzenlenmesine geçer. Eğer yeni biçim düzenlenmesi parçacıkları tutabilecek uygunluktaysa kalıcı bir yapıya bürünür. Kalıcı yapının da etrafında yeni bir sistem doğar.

Basit maddi olgular dünyasında bir örnekle açıklayalım. H_2O molekülü bir biçimdir. Bu biçime 'su' denir. Sudaki iki elementten biri olan hidrojen molekülü (H_2) ile bir oksijen atomu birleştiğinde su biçimi oluşur. İki elementteki atomaltı parçacıklar düzeniyle su molekülü arasındaki etki tepki ilişkisi sürekli son derece akışkan olan sıvı durumunu sağlar. Parçalanma durumu ise kaos başlangıcıdır. Tüm H ve O atomları serbest kaldığında, araya örneğin karbon ve sülfür gibi elementler girdiğinde, kısa bir tepkimeden sonra çok sayıda yeni bileşim ortaya çıkar. Bu yeni yapılanma demektir. Su yerine birçok zehirli gaz ve sıvı yapılanır. (CO, CO_2, asit baz.)

Evrensel olan bu yapılanış kuralı toplumlar için de geçerlidir. Eski yapının dağılması, yeni yapılar için zorunludur. Fakat dağılma, karmaşa kendi başına yapılanma yerine konamaz. O bir nevi hamurdur, çorba gibi bir şeydir. Yoğrulup biçimlenmesi gerekir. Bir örnek de toplumdan verelim: Feodalite zihniyet ve sistemi 5. yüzyılın sonlarında dağılmıştı. Sisteme girmiş olan çeşitli yeni sınıflar, barbarlar, hıristiyanlardan önce feodal biçimlenmeler, feodalizmin dağılmasından sonra ise birçok demokratik ve kapitalist bürokratik biçimler doğmuştur.

Kadın çözülmesi toplum çözülmesine toplum çözülmesi de sistem çözülmesine yol açmaktadır

1990'larda kapitalist sistemle birlikte zıtlarının dağıldığına ilişkin verilerin dökümü oldukça fazladır. Sermayenin küreselleşmesinin daha çok finans alanında yoğunlaşması ilk işaretlerden biridir. Finans sistemi, paranın para getirmesidir. Yani bir kumar durumuna erişilmiştir. Ancak dağılma unsuru olabilir. Finans kapital yerleşik yapıları hallaç pamuğu gibi atmaktadır. Ulusal kurumlar devletlerden ideolojilere, ekonomiden sanata kadar öz iradeleriyle tutunmamaktadır. Ama gücün küreselleşmesi, ABD İmparatorluğu dünya çapında eski dengelerin, yapıların anlamsızlığını, kendi açısından geçersizliğini yansıttıkça, dünyanın birçok bölge ve ulus devletinde krizlere, darbelere, kanlı etnik dini çatışmalara yol açmaktadır. Bu gerçeklik de sistemle ilgilidir ve kaos niteliklidir.

Sistem kendi içinde gerginliğini bir türlü giderememektedir. ABD-AB, ABD-Japonya-Çin, AB-Japonya-Çin başta olmak üzere, sürekli bir gerginliği, dengesizliği yaşamaktadır. Kuzey-Güney çelişkisi denilen en yoksul-en zengin ülkeler bölünmesi derinleşerek devam etmektedir. Her iki olguda da yaşanan, sürekli bir kriz ve kaos niteliğidir. Halkların devlet kurumundan kopuşu giderek derinleşmektedir. Binlerce yıldır tanrı kral, tanrı gölge ve tanrının kendisi (Hegel'de burjuva devlet) gibi benimsetilen devlet denilen olgunun özünde savaşçı iktidar gücünü gizlediği, sömürü, baskı ve şiddetin kaynağını teşkil ettiği anlaşıldıkça tecridi günbegün gelişmektedir. Adeta *"anne bak, kral çıplak"* deyişinde olduğu gibi, halklar da çocuğun çıplak kralı görmesi gibi devleti bütün çıplaklığıyla görmeye başlamışlardır. Bu önemli bir kaos başlangıcıdır.

Çok önemli bir konu muazzam işsizlik durumudur. Yapısal bir karakteri olan işsizlik sistem sürdükçe artmaktadır. Sistemin kendisi işsizliğin çığ gibi artması demektir. Hiçbir toplum sisteminde nüfus bu denli işsizliğe düşmemiştir. Dolayısıyla krizin kaos niteliğini en iyi açıklayan olgunun başında işsizlik gelmektedir. Nerede işsizlik çok yoğun olsa, orada o denli gelişmiş bir kaos durumu var demektir. İşsizlik birçok olumsuzluğun yanında, özünde toplumsal olmaktan çıkma durumudur. Bir nevi toplumun iflas ettirilmesidir.

Diğer yandan müthiş üretim teknikleriyle arz fazlası emilememektedir. Sorun kıtlık değil tersidir. Bir yandan kıtlıktan beter açlık yaşayan muazzam bir nüfus, diğer yandan dağ gibi yığılmış arz fazlası her şey. Bundan daha çarpıcı kaos niteliği oluşamaz. Yine kanser gibi büyüyen şehirleşmeler söz konusudur. Sosyolojik anlamda şehirle alakası olmayan toplumsal kanserleşmenin en açık örneklerinden biri şehir büyümeleridir. Şehirler hem köyleşerek hem de anlamı dışında büyüyerek şehir olmaktan çıkıyor. Kaos şehirde daha yoğun yaşanmaktadır. Toplum toptan metalaşmaktadır. Alım satım konusu olmayan hiçbir değer kalmamıştır. Kutsallık, tarih, kültür, doğa, her şey metalaşıyor. Bu gerçeklik de toplumsal kanserleşmedir ve kaosa götürür.

Diğer bütün kaos niteliklerinin bir sonucu olarak çevre kirlenmesi, tahribi, artık kaos özelliğinin çevreyi de sarmış bulunduğunu kanıtlamaktadır. Sera etkisi, ozon delinmesi, suların ve havanın kirlenmesi, türlerin aşırı yok olması birer simgedir. Asıl ekolojik bir olgu olan toplumla doğa arası ilişkinin bir uçuruma dönüşmesidir. Bir an önce bu uçurum kapatılmazsa, sonuç toplumsal dinozorlaşmadır. Nüfus patlamasını da sistemin genel çelişik yapısının bir sonucu olarak görmek gerekir. Kapitalizmin nüfus politikası, *'insan ne kadar değersizleşirse o kadar çoğalır'* ilkesine dayanmaktadır. Kapitalizm varoldukça nüfus sorunu ağırlaşarak devam edecektir. Nüfus patlaması kaosu büyüten özelliklerin başında gelmektedir.

Sistemin zıt kutbunda yer alan toplum yapılanmaları da benzer bir dökülmeyi, karmaşayı yaşamaktadır. En başta aile, tarihinde en yoğun dağılma sürecindedir. Evliliklerin yarıya yakını bozulmakta, ahlaki olmayan kontrolsüz cinsel ilişkiyi çığ gibi büyütmektedir. *'Kutsal evlilik'* bitmiş sayılmaktadır. Çocuk, yaşlılar, ana baba ilişkileri, aileyle bağlantılı dağılmanın acı kurbanları olarak, toplumsal açıdan en anlamsız, bozuk duruma düşmüş bulunmaktadır. Kadın üzerindeki en eski baskı ve istismarlar açığa çıktıkça, kadın sorunu da tam bir krize dönüşmektedir. Kadın kendini tanıdıkça, düşürülmüşlüğüne duyduğu öfkeyle tam bir kaos ilişkisinin en etkili nesnesine de dönüşmektedir. Kadın çözülmesi toplum çözülmesine, toplum çözülmesi de sistem çözülmesine yol açmaktadır.

Ahlaklılık kapitalizm açısından *'enayilikle'* eş tutulmaktadır

Toplumsal ahlakın çok kıt durumu da genel ahlaksızlığa gösterge olmaktadır. Tüketilen ahlak kurumu adeta zincirinden boşalmış bir bireyciliğe ve toplumsal değerlerin tahribine yol açmaktadır. Ahlaklılık kapitalizm açısından *'enayilikle'* eş tutulmaktadır. Ahlaki temelini, yani vicdanını yitiren bir toplum ancak kaos halini ifade eder. Başka türlü tanımlanamaz. Devletin sosyal politikalarla önlemeye çalıştığı toplumsal sorunlar kaynak kıtlığı ve kapitalizmin genel yapısı nedeniyle çözüm bulamamakta, sorunlar daha da büyümektedir. Devletin tek anlamlı faaliyeti olan *'kamusal yararlılık'* özü tümüyle yitirilmektedir. Toplumun *'genel güvenliği'* de benzer tehditler altındadır. Kapitalizmin *'herkesi herkesin kurdu haline getirmesi'* genel bir güvenlik sorununa yol açmaktadır. Toplumsal güvenlik artık sadece dıştan, eşkıyalarca veya hukukla belirlenmiş suçlarla bozulmamakta; sistemin yol açtığı açlık, işsizlik başta olmak üzere, temel güvenlik nedenlerini beraberinde getirmektedir. Eğitim ve sağlık bir yandan artan maliyetler, diğer yandan artan nüfustan ötürü çözüm bulamamaktadır. Kanser, AIDS, stres başta olmak üzere kaosvari hastalıklar türemektedir. Her türlü çevre, konut, sağlık, eğitim, iş, güvenlik başta olmak üzere, vazgeçilmez yaşam unsurlarından kopmayla yüz yüze gelen toplum tarihinde ilk defa köklü çözüm bulamamanın, yani kaosun cenderesine girdiğini fark etmektedir. Çözümsüzlüğün baş döndürdüğü bir süreçtir bu.

Mücadele öncelikle zihniyet alanında kazanılmalıdır

Tarihsel toplum sistemlerinde bu süreçlerde daha çok devreye girmesi gereken savunma mekanizmaları, sanat ve bilim teknik, aşırı resmi iktidar tekelliğinden ötürü rolünü oynayamamaktadır. Komünal dayanışma çözüldükçe geleneksel savunma güçsüzleşmekte, yerini bireysel şiddete ve çete şiddetine bırakmaktadır. İktidar terörüne karşı kabile, aşiret terörü canlanmaktadır. Devletin bünyesindeki savaşçı iktidar gücü çıplak hale geldikçe, toplumun meşru savunma durumu doğmaktadır. Hukuk devletinin en genel eşitlik kuralları uygulanmadıkça, insan hakları ve demokratik ifade tarzları ambargo koydukça, zorunlu olarak hakları savunma güçleri oluşmakta, bu da ortamı karşılıklı şiddet sarmalına sokmaktadır. Krizden çıkış yerine daha da şiddetlenmesine katkıda bulunmaktadır. Devlet milliyetçiliği aşırı tırmandırıldığında etnik milliyetçilik geliştirilmektedir. Şiddetin bir kanalı da bu olmaktadır.

Spor ve sanat gibi maddi çelişki ve ilişkileri yumuşatıp anlaşılır kılmada ve çözüme katkıda bulunmada işlev yüklenmesi gereken kurumsal etkinlikler tersine uyuşturma araçlarına dönüştürülerek, sahte bir durumun doğmasına katkıda bulunmaktadır. Din, mezhep ve tarikatlara benzer işlevler yüklenerek toplumun gerçeği görmesine engel teşkil etmekte, *'öte dünyalar'* yanında tutucu cemaatler oluşturularak gerçek çözüm yolunda engel konumuna getirilmektedir. Spor, sanat, din üçlüsü tarihsel toplumsal özlerinden kopartılarak at gözlüğü ve teneke yürekliliği ile bakıp duyarsızlaştırılmakta; sahte, hayali paradigma yaratılarak topluma çözümsüzlük bir kader gibi dayatılmaktadır. Kaosa karşı bu tür direnme tersine sonuç verip, kaosu daha da derinleştirmektedir.

En çok bu dönemlerde aydınlatıcı, yeniden yapılandırmada yol gösterici ve olanak sunucu rol oynayan bilim ve teknik, ağır iktidar tekelinden dolayı toplumsal çözüme yansıtılmamaktadır. Fili kılıyla tarif etmek, fareyi fille ezmek gibi bir rolde tutulmaktadır. Muazzam çözüm olanakları anlamsız silahlanma ve savaşlara, toplumun temel ihtiyaçlarına uygun olmayan salt kar amaçlı ürünler elde etmeye yönlendirilerek olumsuzluğa yol açılmakta, dolayısıyla kaosun gelişiminde kullanılmaktadır.

Sistemin tüm toplumu katarak yol açtığı kaos tanımımızı daha da geliştirmek mümkündür. Ama amacımızı karşılamada da bu tanımlama bile oldukça aydınlatıcıdır. Kaos durumunu anlaşılır kılmadan, sanki normal düzende yaşıyormuşuz gibi düşünür ve davranırsak temel yanlışlara düşmekten, dolayısıyla çözüm yerine çözümsüzlüğü tekrar tekrar yaşamaktan kurtulamayız. Entelektüel çabaya bu dönemdeki gereklilik diğer dönemlerden katbekat daha fazladır. Özellikle olup bitenin eski bilimsel yapılarla –üniversite, din– anlaşılmak yerine yanlış anlaşılmasına yol açması, gerçekten aydınlatıcı entelektüel çabanın değerini artırmaktadır. İktidara bağlı bilim ve din, ortamı çarpık göstermede, sahte paradigmalar sunmada son derece etkinleşir. Bilim ve dinin, sanatın, sporun karşıdevrimci rolünü bu dönemlerde daha iyi görmeliyiz. Yanıltmayan, topluma gerçek projeler ve paradigmalar sunan bilim ve bilim yapılanmalarına –sosyal bilim okul ve akademileri– ihtiyaç arttıkça artar. Mücadele öncelikle entelektüel alanda, yani zihniyet alanında kazanılmalıdır. Zihniyet devriminin belirleyici önem kazandığı bir süreç yaşanmaktadır.

Halklara rağmen dünya yönetilemez

Zihniyet savaşımı moral değerlerle birlikte olmalıdır. Moral, ahlak zihniyetle birlikte kazanılmadıkça, sonuç alma kuşkulu ve geçici olur. Sistemin muazzam ahlaksızlaştırıcı gerçeği göz önüne alınarak topluma gerekli ve yeterli etik ve ahlaki davranışlar, kişilikler ve kurumlar da temsilini bulmalıdır. Kaosla etik ve ahlaktan yoksun bir karşılaşma, birey ve toplumun yutulmasıyla sonuçlanabilir. Ahlak toplumsal geleneği asla göz ardı etmeden, onunla uyumlu yeni toplum etiğini eklemelidir. Kaos sürecinde hakim sistem tarafından artık demagojik bir araç durumuna sokulan siyaset kurum ve araçlarına karşı, toplumun yeniden yapılanması için gerekli politikalar ve araçlarına özel bir önem vermek gerekir. Demokratik ve ekolojik toplumun gerçekleştirilmesinde rol oynayabilecek politik kurumlar olarak partiler, seçimler, meclisler, yerel yönetimler sorunu içerik ve biçimde araçsal çözümünü bulmalıdır. Politik örgütlenme ve eylemliliğin demokratik, komünal ve çevresel toplumla bağı yetkin ve yeterli olmalıdır. Kaos sürecine karşı bu genel yaklaşımları somutlaştırma gereği vardır. Sistemin ve halkın kaostan çıkışları almaşık –saçaklar– hallerde olabilir. Ufak müdahaleler önemli sonuçlara götürebilir. Kaostan çıkış süreci uzun veya kısa –10 yıllardan az, 50'lerden çok olmaması gerekir– olabilir.

Bu çerçeve de tarafların çözüm olasılıklarını irdelemeye çalışırsak: Başını ABD'nin çektiği hakim sistem güçlerinin kriz kaostan çıkış almaşıklarıyla halkların çıkış almaşıkları aralarındaki mücadeleyle belirlenecektir. Kriz kendiliğinden sistemlerin çöküşünü ve yenilerinin kuruluşunu getirmez. Kaldı ki, çöküş veya çözülüş izafi anlamlıdır. Eskinin sosyalist literatürüne hakim olan *'geberen kapitalizm,' 'kağıttan kaplan emperyalizm,' 'buhrandan bir daha çıkamaz'* yollu değerlendirmeler propaganda değerinden öteye gidemez. Yine zorunlu olarak daha *'ileri biçimlere geçilir'* gibi iman içerikli yaklaşımların geçerliliği sınırlıdır. Gerilemeler de rahatlıkla mümkündür. Kapitalizmin bir bütün olarak ne kadar ilerici olduğu halen çok tartışmalıdır. Hakim sistem güçleri halk güçlerine nazaran daha bilgili, ordu iktidar donatımlı ve tecrübe sahibidirler. Ellerinde geniş servetler vardır. Yeni sistem oluşturma, karşı sistemleri bastırma, bu olmadı mı satın alma, uzlaşma imkanları geniştir.

Açıklığa kavuşturulması gereken diğer önemli bir nokta, kapitalizmin eleştirisinin onun toptan karalanması anlamına gelmediğidir; birey olarak her kapitalistin tarağın dişleri gibi olmadığıdır. Kapitalist sistem çeşitli biçimlerde çıkış yapabilir. Birincisi, kendini restore edebilir. Nitekim I. ve II. Dünya Savaşlarından sonra bunu başarmıştır. Birçok ülke savaşlarından sonra da restorasyonlar gerçekleştirmiştir. İkincisi, daha önce denediği mezheplerini yenileyerek çıkış yapabilir. Sıkça denen muhafazakar sosyal demokrat ardışıklığı daha köklü biçimlerde yürütülebilir. Sistem geniş bir değişim almaşığına sahiptir. Model geliştirmede tecrübelidir. Üçüncüsü, büyük kaybedeceğini görünce, orta yol olarak karşı güçle geniş bir uzlaşmaya gidebilir. Dördüncüsü, kendisi yine her şeyi kaybetmektense, büyük değişimleri uygun görebilir. Tarih boyunca hakim sistemler ağır kriz dönemlerinde bunlara benzer birçok değişimi gerçekleştirmişlerdir. Kapitalizmin tarihinde de benzer değişimler sıkça yapılmıştır. Eskinin *'sistem katı, krize girdi mi sağ çıkması zordur'* anlayışı pek gerçekçi olmamaktadır. Bu anlayışlar her ne kadar sol gibi gözükseler de özünde sağcıdırlar. Çünkü kendiliğinden çözülüşü bekleyip adeta hazıra konmak istercesine boş bir beklenti durumunu yaratmaktadırlar. En hazır meyve bile koparılmadıkça yenilmez. Daha kötüsü, sistem beklendiği gibi çözülüp yıkılmayınca, bu sefer kendi düşünce ve inançlarından şüpheye düşerler. Halbuki yapılan, yanlış bir sistem tanımlamasıdır. Sistemlerin değişim ve dönüşümlerini doğru varsaymamaktır.

ABD'nin sistemi krizde idare çabası çok açıktır. Ağır yara almaması için sorumluluklarının farkındadır. Buna ilişkin imparatorluğu yayma gibi aşırı değerlendirmeler yetersizdir. Şüphesiz sistem Roma'nın çöküş alametlerinden çoğunu göstermektedir. Roma gibi birçok restorasyon ve yenilenmeye gitmektedir. Sistemin imparatorluk gücünün tek kutuplaşmasının ek çabaya ihtiyaç gösterdiği açıktır. '90 Sovyet çözülüşünden sonra yayılma neredeyse kendiliğinden olmak durumundaydı. Fakat bu yayılmayı çok güçlenmiş olmasından değil, sistemin boşluk kabul etmemesinden ötürü kabul etmek durumundadır. Şunu önemle belirtmek gerekir ki, imparatorluk bir ABD icadı değil, sistemler boyunca, en son kapitalizmde aldığı şekil üzerine ABD'yi bulmuştur. İngilizlerin teslimatıdır. ABD onu değil, o ABD'yi bulmuştur. Belki de ABD dünyada en kolay imparatorluğa dönüşen güç olmuştur. Biraz gönülsüz, biraz zorunlulukla yine de imparatorluğun yayılması krizden çıkmaya değil, tersine daha da batmasına katkıda bulunacaktır.

Yayılınan alanlar kaosu derin olan bölgelerdir. Yalnız Irak ve Afganistan'ın getireceği ek krizler gözler önündedir. Öz itibariyle 2000'li yıllar ABD'si imparatorluğa en yakın güç olarak gereken yeni biçimlenmeleri sağlamaktan kaçınamaz. Bu, iktidar savaş gerçeğine uymaz. Elindeki dar askeri, ekonomik ve bilgi gücüyle geri çekilemez. Birinci görevi sistemi kriz içinde yönetmektir. Bunun anlamı, AB ve Japonya, Çin, Rusya vb ülkelerle yakın ilişki içinde gerginlikleri çatışmadan yürütmektir. I. ve II. Dünya Savaşları gibi sistem güçleri arasında bir çatışmaya girmemektir. Yine Vietnam Savaşı benzeri dolaylı bir savaşı bu güçlerden bazılarıyla yapmamaktır. Tersine, sistemin genel yükünü paylaştırmada katkılarını sağlamaya çalışmaktır. Finans ve ticaret sorunlarında ortaya çıkan krizleri işbirliği içinde çözmektir. Bunun için ***IMF***, ***Dünya Bankası***, ***Dünya Ticaret Örgütü*** gibi dünya ve bölge çaplı organizasyonları kullanmaktır. Latin Amerika ve Afrika'yı sistemi zorlayacak krizleri derinleştirme tutumlarından uzak tutmaya, zayıf halkalarından radikal kopuşlara izin vermemeye özen gösterecektir. ***Küba***, ***Venezüella***, ***Haiti***, ***Liberya*** vb ülkelerde ortaya çıkan, çıkabilecek olan sistem karşıtı güçler üzerinde kontrol kurmaya ve gerekli koşullar doğarsa yıkmaya çalışmaktır.

devamı sayfa 23'te

İKTİDARIN ÇOK KODLU ŞİFRESİNİ ÇÖZMEK

İktidar olgusu insanlık tarihinde binlerce yıllık ideolojik, kültürel, ütopik yoğunlaşma ve pratik mücadele sahalarının başat alanlarından birini oluşturmuştur. Her toplumsal sorunun çözümü, kaosun aşılmasının anahtarı adeta miadını dolduran her sistemin yerine aynı mantık üzerine kurulmuş biçimsel değişikliklerle yenisinin inşa edilmesi görülmüştür. 5000 yıllık sınıflı toplum tarihi bu anlamda alt tabakanın üst tabakaya, alt sınıfın üst sınıfa, kadın cinsinin erkek sistemine, ezilen ulusun hakim ulusa belirlenen hiyerarşik bir düzen içerisinde boyun eğmeye zorlandığı; bireyin, cinsin ve insanlığın doğasından koparılarak kendisine yabancılaştırıldığı bir zorbalık sisteminin kendisi olmuştur. Hiyerarşi alt üst ilişkilerinde ifadesini bulurken iktidar değişik toplumsal çevrelere hükmetme, devlet ise bunun daha kapsamlı ve kurumlaşmış örgütlülüğünün en üst düzeyde ifadesi olmuştur. Bu anlamda hiyerarşi iktidar ve devlet üçlüsü birbirini sürekli besleyen, birbirini tamamlayan bir ötekinin zayıf ve boşluklarını dolduran, biri olmaksızın ötekinin düşünülemeyeceği olgular halini almıştır.

Doğalında bu bakış açısı da devlet ve iktidarı meşrulaştırmaya, olmazsa olmaz kabilinden ve mutlaka yaşanması gereken evreler olarak ele almaya götürmüştür. Bu açıdan bilimsel bir yaklaşımla tarihin ele alınması, olay ve olguların yerli yerine oturtulması gerçekleştirilmeden yürütülecek olan mücadele doğru ve yeterli sonuçlara götürmeyecektir. Eski devletçi mantık temelinde gelişecek olan mücadele eninde sonunda yeniden devlete hizmet edecek ve bir karşı devrime dönüşecektir.

Başkan Apo'nun erkek egemenlikli sistem olarak tanımladığı ve Sümer rahip devletinin oluşumundan günümüze çözümlediği sistem; felsefesi, ideolojisi, kültürü, etik değerleriyle, anayasa ve ceza yasalarıyla adeta insanlaşma ve insanlık tarihine devlet ve iktidar olgusuyla başlatan, öncesinde insanlığın yaşadığı muazzam gelişmelere kaynaklık eden toplumsal yaşamın inkarı üzerine kurulmuş ve "karanlık çağ" tabiriyle çıkarına ters düşen her şeyi karanlığa gömen, insanın bilincini çarpıtarak yönlendiren, özgürlük eşitlik ve demokrasi anlayışını yaşanmamış ve yaşanmayacak tarzında sunan mantıktan başka bir şey değildir.

Neolitik eşitlikçi ve özgürlükçü ana kültüne dayanmaktır

Sümer rahip sistemi öncesi yaşanan toplumsal ilişkiler insanlık tarihinin ana kaynağını teşkil eder. Kadın ana tanrıça kültürü etrafında ilk toplumsallaşma, örgütlenme, üretim araçlarının geliştirilmesi ve toplumsal üretim, ihtiyaca göre paylaşım, mitolojik temelde ilk ideolojilerin ortaya çıkması, tapınaklar, doğuran, emziren, büyüten ve sahip çıkan ana kültürü etrafında bir örgütlülüğe dönüşürken aynı zamanda Xwedê, sahip, koruyucu kimliğiyle toplumsal yaşama en güçlü şekilde kadın damgasını vurmakta, insan maneviyatındaki boşluğu kadın ana şahsında tanrıça doldurmakta ve onun cisimleşmiş ifadesi yine kadın olmaktadır. Neolitik olarak tanımlanan bu çağ karanlık değil aksine bilim geliştikçe daha da aydınlatılması gereken, insanlığın ilk zihinsel, ideolojik, kültürel insanlaşma süreci olarak ele alınmak durumundadır.

Bu sistemde doğadan gelen bir saygınlık ve onun beslediği koordine ve karar mekanizması oluşmuştur. Fakat zor ve zorun araçları yoktur. Rant ve rantın tekelleştirilmesinin zemini yoktur. Doğadan gelen, doğanın bahşettiği özgürlükleri sınırlama, başka toplumsal kesimlere boyun eğdirme, onun üzerinden güç haline gelme, emeğini gasp etme, mülkleştirme yoktur. Bu nedenle toplumsal koordine vardır. Fakat bu toplumsal sistemlerdeki hiyerarşi değildir. Maneviyata ve saygınlığa dayalı bir otorite (sözü dinlenilen, karar verebilen) vardır. Fakat bu sınıflı toplumlarda görülen biçimiyle beslenen ve hükmetmeyi içeren iktidar değildir. Mitolojik, ideolojik etkileşim temelinde toplumsal bir kapsayıcılık söz konusu olsa da bir devlet biçimi ve örgütlülüğü değildir. Aksine bu biçimler sistem, mantık ve kültür olarak reddidir. İdeolojik olarak tanrıçaya biçilen misyon koruyucu, sahip çıkan, sığınılan ana misyonudur. İktidarın beslenmesine en büyük hizmeti sunan yalan yani siyaset, korkutarak boyun eğdirme henüz insanlığa çok uzaktır. Yaşa, tecrübeye ve saygıya dayalı bir sistem vardır. Ve bu sistem rantın ve gaspın olmadığı, emeğin ve emek değerlerini sömürülmediği, bir cinsin diğeri üzerinde mülkiyet iddiasında bulunmadığı ilk gerçek demokratik toplum biçimidir. İnsanlığın mevcut gelişim düzeyi, objektif ve sübjektif koşullar böyle bir düzenin oluşumuna gerekli alt yapıyı sunmaktadırlar.

Önderliğimiz, sonrasında yaşanan süreci "önce kadının, onunla birlikte gençlerin ve çocukların doğal toplum dünyasının yıkılması, üzerlerinde güce ve yalana (mitoloji) dayalı bir hiyerarşinin kurulması yeni toplumun hakim biçimi haline gelirken, bu süreçle iç içe diğer bir köklü karşıdevrim gelişir: Doğayla ters düşme, tahribe yönelme süreci" olarak tanımlamaktadır. Sınıflı topluma geçişle birlikte özellikle sınıflı toplumun yaratıcıları Sümer rahiplerinin Neolitik toplum yapısıyla güçlü bir ideolojik mücadele içerisine girdiklerine tanık olmaktayız. İlk dönem oluşturdukları sistem tamamen baskıya ve boyun eğdirmeye dayalı olmasa da süreçle kendilerini kurumlaştırdıkları ve baskı mekanizmasının devreye koydukları görülmektedir. Zaten Neolitik gibi bir değerler zincirinin anında baskı sistemini inşa edebilmenin objektif zemini de yoktur. Bunun için öncülleri tarafından icat edilen mitolojik silaha başvurur. Önce ana tanrıça etrafında şekillenen mitolojiler giderek erkek tanrıları da kapsamına almaya başlar. Bu, ideolojik mücadelenin başlangıcını temsil eder. Zaman içerisinde tanrıçalar ve tanrılar arasında ideolojik denge oluşturulur ardından tanrıların kesin egemenliği süreci başlar.

Yeryüzünde insanların yaşam tarzını belirleyen tanrılar olduğuna göre mitolojilerde cereyan eden olayları ve üretilen muazzam zihin ürünü çerçevesinde insanlar toplumsal ve bireysel yaşamlarını düzenlemekle yükümlü görüldüklerinde süreçle kendi düzenlerini inşa etmeye başlarlar. Halkı öncelikle manevi anlamda korkacakları, boyun eğecekleri efsaneleri tanrıların yaşamı olarak sunarlar. Herkesi tanrıların yaşadığı ve kurulmasını istedikleri düzen çerçevesinde yaşamaya zorunlu bırakır. Bu mücadelede ilk boyun eğdirilen ve buna karşı da amansız direnişler sergileyen Önderliğimizin de belirttiği kadın sınıfı olur. Bunun en belirgin örneği İnanna kültünde örneğini bulur. İnanna kültü hem daha önceki dönemlerin kadın eksenli toplumundan izler taşımakta, hem de erkek egemen topluma karşı büyük bir mücadelenin verildiğini yansıtmaktadır. Dolayısıyla ilk sınıflaşma kadın üzerindeki hakimiyet ile birlikte gelişir.

İnsanlık tarihinde böylelikle bir evre kapanır. Ve Sümer Rahip Devleti ortaya çıkar. Kadının köleleştirilmesiyle beraber toplumun diğer kesimlerinin köleleştirilmesi süreci başlar. "Ana"nın yerini erkek alır. Fakat ana tanrıça düzeninden farklı olarak aile düzeni, aile içinde kadına, çocuklara ve ranta hükmeden, mülk edinen erkek sistemi gerçeği giderek devlet gerçeğine dönüşür. Bir dönem rahiplerinin hükmettiği sistem giderek biçim değiştirir. Gökyüzünde tanrıların kurduğu düzenin mutlak takipçileri ve temsilcileri rahipler olmaktan çıkarak krallar olmaya başlar. Kral kendisini tanrı ilan eder. Artık erkek kendi kurduğu düzenin tanrısı olmuştur. Herkes ona boyun eğmek, itaat etmek zorundadır. Rahipler de süreçle onun emrine girer. İçte köle emeği ve elde edilen rant, vergi sistemi, maliyenin denetlenmesi, otoritenin pekiştirilmesi ve güvenceye alınması için profesyonel asker-lik ve ordulaşma, zenginliğin bir merkezde toplanarak ticaretin denetlenmesi gücü pekiştiren ve vazgeçilmez kılan olgulardır. Kürtlerde halen zenginliğin "devlementlik ve devletlilik" olarak tanımlanmasının altındaki gerçek budur. Devlet olmak zenginliğe hükmetmek ve elinde bulundurmaktır.

Gelinen noktada toplum sınıf ve tabakalara bölünmeye başlar. Astlar ve üstler, egemenler ve ezilenler arasındaki uçurum giderek derinleşmeye ve mücadele yoğunlaşmaya başlar. Devlet hızlı bir biçimde kendisini kurumlaştırmaya başlar. Bütün kurumlar egemen sınıfın çıkarına göre biçim almaya, çark ona göre dönmeye başlar. Buna karşı kim çıkarsa ezilmek zorundadır. Çünkü tanrıları ve tanrı kralların emirlerine karşı çıkmış sayılır.

Siyaset sınıflı toplum gerçeğinin bir ürünüdür

Hiyerarşi, iktidar ve devlet örgütlenmesi ilk dönem şehir devletleri sınırları içerisinde cereyan ederken, bu kurumlaşma ve rantın çekiciliği süreç içerisinde yayılmayı iştah kabartıcı hale getirir. İktidar gücünü devlet örgütlülüğüyle geliştiren ve kurumlaştıran krallar mitolojilerden aldıkları ve topluma da kabul ettirdikleri güç ile ilk emperyalist yayılma sürecine girerler. Yayılmacılık, yeni topraklar fethetme ve kolonileştirme, kendi halkı dışındaki halkların değerlerine el koyma, zenginliklerin talan etme, diğer halkların toprakları üzerinde koloniler oluşturma süreci yani ilk sömürgecilik sürecine geçiş başlar. Kendi içinde hiyerarşiyi, iktidar gücünü ve devlet kurumlaşmasını barındıran bu süreçle birlikte geçmiş toplum tümden inkar edilir. İnsanlığın yaşadığı binlerce yıllık tarih ve yarattığı değerler yok sayılır.

Her şey toplum için, birey toplum için... Doğal yaşam ve ekolojik denge yerle bir edilir. Bunun yerine her şey iktidar için, iktidar devlet için mantığı sömürünün, baskının, işgalin, yayılmanın temel yaklaşımı olmaya başlar. Devlet gittikçe ilk esnekliğini de kaybederek tamamen katı bir baskı ve boyun eğdirme aracına dönüşmeye başlar.

İdeoloji, kültür, ahlak, üretim ve tüketim bu amaca hizmet etmek zorunda bırakılır. Öyle ki toplumsal yaşamda boşluk bırakmamacasına her şeye hükmeden tanrısal bir varlık gibi rolünü oynamaya başlar. "Ya devlet başa ya kuzgun leşe" tanımı iktidar ve devlet olma hırsının boyutlarını gösterir. Yine "devlet baba" tanımı bu gerçeği ifade eder. "Toprak ana" denir, toprak üretir üretim aracıdır. Ana toprak mülktür ve mülkiyet devletindir. Devletin başında da tanrısal yetkilerle donanmış, devletin gücünü arkasına almış ve o güçle hükmeden krallar, padişahlar, firavunlar vardır. Hiçbir güç bu gücün üstüne çıkamaz.

Fakat bu koca bir insanlık tarihinin mücadelesiz geçtiği anlamına gelmez. Özellikle ezilenlerin arayışları devam eder. Yoğun bir mücadele, iç içe geçmiş yaşam biçimleri, özgürlük ve eşitlik ütopyaları devam eder. Bütün başkaldırılar devlet kalesine çarpsa da bu kaleyi yıkmak ya da bu kalenin içerisinde söz ve hukuk sahibi olma istemi eşitlik ve özgürlük arayışları devlet gerçekliği kadar eskiye dayanır.

Eğer neolitik insanlık tarihinin ilk sosyalizm deneyimi olarak kabul edilirse; sömürgelerin bağımsızlık istemi, kölenin emeğine sahip çıkma istemi, işçinin hak araması, serfin toprak sahibi olma hayali, kadının özgürlük ve eşitlik arayışı binlerce yıllık devlet geleneğinin pratikte yıktığı, fakat ütopya ve gerçek sahnesinde yok edemediği sosyalizm arayışlarının en çarpıcı örnekleridir. Cennet, vaatlere dayalı en çok umutlandıran ütopya, komünizm yaşanılması hayal edilen cennetin ölümden önceki gerçekleştirilmesi gereken toplumsal düzeni olarak bu arayışta yerini alır.

Siyaset sınıflı toplum gerçeğinin bir ürünüdür. Kürtlerde siyaset denildiğinde ilk akla gelen işkence, eziyet ve yalan dolandır. Doğal toplum özellikleri yer yer canlılığını koruyan Kürt toplumu için bu tanımlama ve kavrayış düzeyi hiç de yabana atılacak şeyler değildir. İktidar için her şeyin mubah sayıldığı, iktidar olanın da ilk elden devlet kurduğu ve kendi gücünü baskının şiddetiyle ispatladığı böyle bir sistemde siyaset başka türlü tanımlanamaz. İlk mitolojiler yalanın ideolojisidir. Büyük dinlerin çoğunda devlet ve iktidar için kılıç sallanmıştır. Devlet ve imparatorluklar kendilerini halkların elindekini gasp etme ve boyun eğdirme üzerine bina etmişlerdir. Hepsi de binlerce yıl sistemlerini ölümsüz tanrıların sistemi gibi lanse etmiş, iktidarı elinde tutanlar ise siyasetin gözü karaca bu çıkarının emrine koşmuştur. Hükmetme ve daha fazlasına sahip çıkma, bireysel, ailesel ve zümresel çıkarları için diğer halkın her türlü özgürlük arayışlarını gemleme ve ezme temel iktidar politikasıdır.

20. yüzyılın insanlığa en büyük hizmeti sunan sosyalizm akımı bile teoride bir çok adımı atsa da devlet ve iktidar anlayışını eski sistemin alternatif durumuna getirememiştir. Başkan Apo marksizm eleştirisini en çok bu noktada yapmaktadır. İnsanlığın başına bela olan devlet ve iktidar melanetinin ortadan kalkması için mücadele ederken devleti, şiddeti ve iktidarı diktatörlük kavramıyla fetişleştiren bir yaklaşımı eleştirmektedir. Ki, bu reel sosyalizmin yıkılışının da ana gerekçelerinden birini oluşturmaktadır. Devletin diktatörlüğü, devlet içinde partinin diktatörlüğü, partinin içinde bireylerin diktatörlüğü reel sosyalizmin çözülme zaafını oluşturmaktadır. Halbuki bu düzeyde katı bir kurumlaşmayı değil, eleştiriye tabi tuttuğu bu sistemi çözmeyi ve zayıflatmayı hedeflemesi gerekiyordu. Bu güçlü bir felsefi ve ideolojik mücadeleyi gerektiriyor. Önderliğimizin zihniyet devriminden kastettiği bu anlama geliyor. Binlerce yıllık kemikleşmiş, kurumlaşmış geleneksel zihniyetin aşılması bilimin de desteğiyle ekolojik demokratik toplum sisteminin yeniden yaratılması...

Elbette bütün bunlardan çıkarılması gereken temel sonuç; devletin toplumsal gelişmeye hiçbir katkı ve hizmet sunmadığı anlamı değildir. Devlet inkar edilmesi gereken bir olgu hiç değildir. Böyle bir yaklaşım diyalektiğe terstir. Hiyerarşi, iktidar ve devlet bir realitedir. Ya da devletin reddi anarşi ve kaosun kabulü anlamına hiç gelmemektedir. Aksine amaçlanan devletin bir anda ortadan kaldırılması değildir. Devletin demokratikleştirilmesi ve baskı kurumu olmaktan çıkarılarak bireye, aileye, sınıfa, zümreye hizmet eden bir aygıt değil, topluma hizmet eden bir koordine sistemine dönüştürülmesidir. Yani devlet artı demokrasi formülü ne kadar az devlet o kadar çok demokrasi tanımlaması bu özü ifade etmektedir. Önderliğimizin de belirttiği gibi yapılması gereken devlet iktidarının gereksiz yanları ile gerekli yanlarını ayrıştırmaktır. Bu açıdan devleti ne zorunlu bir kötülük olarak görmek gerekir ne de kutsal yüce varlık olarak ele alabiliriz. Zaten insanlık tarihinde yapılan en büyük yanlışlıklar da bu tek yönlü yaklaşımlardan kaynağını almıştır. Esas olan demokrasi olgusunu topluma mal etmek ve devletin demokratik temelde yapılandırılması için kamusal alan ve güvenlikle sınırlı bir misyonla ele alınarak toplumsal özgürlükler alanının geliştirilmesidir.

Bir yerde devlet iktidarı ne kadar yüceltiliyorsa, eleştirilmez ve dokunulmaz kılınıyorsa orada büyük bir soygunun ve çıkarın gizlendiğini anlamak durumundayız. Bu soygunu kamufle etmek için devlet iktidar anlayışı her zaman bir baskı sistemini inşa eder. Bu nedenle iktidar olmak için her yol mubah görülür. Her türlü yalan dolan, sahtelik, riyakarlık ve ihanete yeşil ışık yakılır. İktidar için 18 kardeşini öldüren ve babasından hamile kalan 15 cariyeyi katleden Osmanlı sultanlarının gerçeği iktidar olma, kimseyle paylaşmaksızın hükmetme mantığının çarpıcı örneklerindendir. Bu hırsın katletmeyeceği halk, feda etmeyeceği hiçbir değer yoktur. Bu hırsın en gelişmiş ve gözü kara ifadesini sınıflı toplumun en üst aşaması olan kapitalizmde görmek mümkündür. Kullanılan yöntemler belki feodal yöntemler gibi çok kaba ve belirgin değildir, fakat son derece inceltilmiş ve duygulara dek hükmeden bir sömürü ve iktidar gerçeğinden bahsetmek mümkündür. Başkan Apo'nun da belirttiği gibi *"kapitalizm, insanı insanın kurdu yapmak için iktidarını kurar. Modern gerçeklikte insan sadece birbirinin değil, tüm doğanın kurdu kesilmiştir."* Bu anlamıyla kapitalizmde iktidar olgusu son derece kurumsallaşmıştır. Kişiye bağlanmış iktidar yerine iktidara bağlanmış kişiler, partiler ve toplumlar sistemine geçilmiştir. Fakat büyük bir kandırmacayla herkes iktidarın kulu kölesi olduğu halde iktidarın kendi tekelinde olduğu yanılsamasına kapılmıştır. Halbuki iktidar dar bir çıkar kesiminin tekelinde tüm sınıf ve halklar gerçeğine karşı amansız bir hakimiyet için son derece sinsice kullanılmaktadır. Çünkü iktidarın doğasında da kölelik yatmaktadır.

Çağımızda iktidarın çok kodlu şifresini çözmek büyük önem taşımaktadır. Bu şifreyi çözemeyenler devleti, demokrasiyi, özgürlük ve mücadeleyi teorik olarak belli ölçülerde anlamlandırsalar da, onun yerine getirecekleri alternatif sistem, anlayış, mücadele tarz ve yöntemleri ve benzeri noktalarda iktidarın etkisini aşamamakta, iktidarın değirmenine su taşımaktan öteye gidememektedirler. Kısacası aşmak zorunda oldukları gerçekliğe benzeşerek aşılma gerçekliğiyle karşı karşıya kalmaktadırlar.

İçimizden kaçarak ihanet sancağının altında içtimaya giren Osman-Botan anlayışının temelinde de aynı hastalık vardır. Makyavelli'in *"iktidar için her şey mubahtır"* anlayışıyla iktidar ve devlet olma da değil, başkalarının iktidar kırıntılarından yararlanmak için ne denli gözü kara bir tutumla karşıya geçtikleri, Kürdistan halkının 30 yıllık mücadele kazanım ve değerlerine, şehitlerine, halkına ve Önderliği'ne saldırdıkları çarpıcı bir örnektir.

Bu nedenle Önderliğimizin paradigmasında ekolojik demokratik bakış açısı hiyerarşi, iktidar ve devlet gerçekliğinin bilimsel tahlili ve fetişlerin yıkılarak devletin toplum üstü, topluma karşıt konumu yerine toplumun hizmetinde ve toplum için yeniden şekillendirilmesi vardır. Bunun için 3. alan tezi ve meşru savunma temel demokratik mücadele ve değiştirme stratejisidir. Realiteyi inkar etme olmadığı gibi onu ilahlaştırıp değişmez görme de yoktur.

Toplum ve hareket olarak dünya realitesinin içerisindeyiz ve değiştirme mücadelesi yürütüyoruz. Bu realite yokmuş gibi bir politika belirleyemez ve hayata geçiremeyiz. Bu nedenle ulusal, sınıfsal, kültürel, cins ve dini bütün toplumsal değer ve çelişkilere tarihten güçlü sonuçlar çıkararak demokratik ekolojik toplumun yaratılmasında iktidar ve geleneksel siyaset hastalığa düşmeden mücadele yürütmek ve bunun militanlığını ve öncüsünü yaratmak gerekmektedir. Bunun için tarihte de örneklerini çarpıcı şekilde gördüğümüz neolitikten sınıflı topluma geçişte, mitolojilerde, feodaliteye geçişte, büyük dinlerde ve daha sonra ulusal ideolojilerde olduğu gibi güçlü ideolojik bir mücadelenin yürütülmesi, hiyerarşi iktidar devlet eleştirisinin bilimsel temellere oturtulması önem kazanmaktadır. Apocu bakış açısı ne anarşistçe ret ve kaba materyalizm ne de fetişleştirme ve tapınmadır. Aksine devlet iktidar gerçeği toplumsal akışın bir ürünüdür. Çağdaş zihniyet devrimi ve insanlığın kaydettiği demokrasi deneyimi aşılması ve baskı sistemi olmaktan çıkarılarak koordine rolüne büründürülmesi gereken bir olgudur.

Hiyerarşi iktidar ve devlet tarihin her aşamasında varolmadı ve varlığı zorunlu değildir. Demokratik kültür, deneyim ve tecrübe geliştikçe tarihte yaşanan bütün haksızlıkların özeleştirisi ile devlet de aşılacaktır.

KONGRA GEL II. GENEL KURUL BELGELERİNDEN

HUKUK KOMİTESİ

Tarihte en çok görülen yönetim biçimleri, iradelerini buyruk yolu ile topluma kabul ettiren oligarşik ve monarşik dikta rejimleri olmuştur. Değişme hızının çok yavaş olduğu ve insan kuşaklarının siyaset sahnesinde hiç yer almadan iradesiz, yığınlar biçiminde yaşadıkları tarihsel süreçlerde geleneksel, otoriter rejimleri sürdürmek çok zor olmamıştır. Politika, insan topluluklarından ayrı ve ancak ayrıcalıklı kesimlerin yürütebilecekleri bir iş sayılmıştır. Ancak yakın çağlarda yaşanan siyasal, toplumsal ve teknolojik devrimler geniş halk yığınlarını suskun izleyiciler olmaktan çıkarmış ve insanların siyasal sürece katılımları her geçen gün daha fazla artmıştır. Artık hükümet ve devletlerin karşısında etkin yurttaşlar vardır. Tarih boyunca tüm önemli sorunlar askeri ve siyasi yollarla çözümlenirdi. Çağdaş hukuk bu anlayışa karşı savaşarak gelişmiş, askerlik ve siyaseti bazı temel kurallara bağlamış, yöneticilerin otoritelerini ve keyfi uygulamalarını sınırlandırabilecek kurumları geliştirmeyi başarmıştır.

Eskiden isyan ve savaşlara, sosyal zıtlıklara ve düşmanlıklara temel teşkil edebilecek birçok toplumsal konu, bugün hukukun kapsamında yer almakta ve gerekli çözüm araçlarına kavuşturulmaktadır. Bu sisteme tüm toplumu kapsadığı ve hukukla genişçe donatıldığı için "demokratik hukuk sistemi" denilmektedir. Avrupa'da demokratik hukuk sisteminin en somut ifadesi AİHS ve uygulama kurumu olarak AİHM'dir. Bir AB anayasasına gitmek de gündemdedir. AİHS'de, BM'nin ikiz sözleşmeleri olarak bilinen sosyal, siyasal, kültürel ve ekonomik haklar sözleşmelerinde ve birçok uluslararası sözleşmede bireysel haklar, kolektif haklar ve halkların haklarını içeren temel üç kuşak hakları düzenlenmiştir. Temel uluslar arası sözleşmeler ve dünyanın sürekli gelişen ihtiyaçlarına cevap verecek ek protokoller ile hak ve özgürlüklerin alanı giderek genişlemekte ve bu süreç devam etmektedir.

Artık hukuk hem ulusal hem de uluslararası sistemde sorunların çözümünde siyaset ve askerliğin önüne geçmiştir. Sorunlara sonuna kadar hukuk içinde çözüm aramak çağdaş bir yöntem haline gelmektedir. Hemen askeri ve siyasi yollara baş vurmak ve hukuk olanaklarını göz ardı etmek ciddi bir yöntem hatası olarak değerlendirilmektedir. Doğrusu; sorun arz eden tüm olaylar ve ilişkiler için hukuku sonuna kadar zorlamaktır. Eğer bunun yolu bulunmazsa ve hukuk yolu tümden kapalıysa, o zaman siyasi ve askeri yollara baş vurmak meşruluk kazanmaktadır.

Ancak bu durum otoriter sistemlerin tamamen ortadan kalktığı anlamına gelmemektedir. Bugün dünyadaki toplumların çoğu halen siyasal diktatörlükler altında yaşamaktadırlar. Bununla birlikte otoriter sistemler çağdaş dünyada tutunabilmek için başka yöntemler aramaktadırlar. Yakın tarihimizdeki faşist diktatörlükler, reel sosyalizmin otoriter yönetimlerinde olduğu gibi halen dünyanın çoğu ülkesinde, Ortadoğu'nun tamamında siyasal diktatörlükler hüküm sürmektedir. Bunların tamamı cumhuriyet rejimi adı altında, halkın seçtiği söylenen meclis yönetimleri ve yasalarıyla, demokratik içerikten yoksun biçimde yaşamaktadırlar. Tamamı birer polis ve kanun devleti olan bu yönetimler, topluma ve bireye karşı devleti korumayı amaçlamaktadır. Kanunlar yalnızca buyurma yetkisi olan kimselerin iradesini açıklayan belgeler olarak görülmektedir. Bu devletlerde otoritelerin ağzından çıkan her şey kanundur.

Bir Ortadoğu halkı olan Kürtler de, hukukun dışında bırakılmıştır. Birey olarak kısmen hukukun kapsamına alınırken, halk ve kültürel varlık olarak hukuktan yoksun bırakılmışlardır. Avrupa hukuku ve demokrasisi, benzer olan bir çok halkın sorununa gösterdiği tavrı Kürtlerden esirgemektedir. Hukukun kapsamına çoktan alınmış olan ve BM sözleşmelerinde de yasalaşmış bulunan haklar Kürtlere uygulanmamaktadır.

Dilinin özgür ifadesine kadar tüm varlığı yasaklanmış bir halkın meşru savunma ve direnme hakkı, başta BM Evrensel Haklar Bildirgesi olmak üzere bütün uluslararası sözleşmelerde vardır. Bu hakkı kullanmak değil, kullanmamak hukuk dışı bir durumdur. Kürt özgürlük hareketinin meşru savunma çizgisi hem bir anayasal hak, hem de halka karşı yerine getirilmesi gereken kutsal bir görevdir. Hiçbir hukuk kurumu bu hakkını kullanmaktan ötürü Kürt halkını suçlayamaz. Asıl suçlanması gerekenler, çağdaş hukukun vazgeçilmez gereklerini halkımıza tanımayanlardır. Bu durumda meşru savunma ve direnme elde kalan tek seçenektir. Bu anayasal hak Kürtlerce kullanılmıştır. Halkımızın vazgeçilmez, devredilemez hakları olan ve BM'nin ikiz sözleşmeleri diye tabir edilen sosyal, siyasal, kültürel ekonomik haklar sözleşmesi, Paris Şartı, Kopenhag Kriterleri, Azınlıkları Koruma Sözleşmesi vb uluslararası belgelerin gayet açıkça belirtilmiş hakları tanınmadıkça, tüm varlığı inkar edilip, anadilde eğitim ve dilini özgürce kullanma başta olmak üzere, en basit hakları bile yasaklamalara konu olmaya devam ettikçe, meşru savunma hakkımızı kullanmaktan vazgeçemeyiz. Bu, hukukun da bir gereğidir. Bu konuda asıl suçlu olanın devletlerin politikaları olduğu, AİHM'in konuya ilişkin birçok kararında ortaya çıkmıştır. Hiçbir suçu olmadığı halde binlerce sivil insanımızın devletten beslendiği açığa çıkmış çetelerce katledilmesine ve binlerce köyün boşaltılmasına kadar varan uygulamalar ağır suç teşkil eden terör eylemleridir. Halkımız tarihte ve günümüzde hiçbir halkın başına gelmemiş terörü yaşamaktadır. Halepçe örneği henüz unutulmamıştır. Dolayısıyla silahlı temelde de olsa meşru savunma hakkının kullanılması evrensel ve anayasal hukukun bir gereğidir.

Bugün Kürt özgürlük iradesi barış ve demokratik uzlaşma için sorumluluklarının gereğini ciddiyetle yerine getirmektedir. Kendisini ve özgürleşen Kürt halk iradesini tüm Kürdistan parçalarında ve Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı yurtdışı alanlarında demokrasinin, laikliğin ve hukuk devletinin gücüne dönüştürmede üzerine düşen adımları kararlılıkla atmıştır.

Irak rejimine karşı geliştirilen ABD müdahalesi, Ortadoğu'nun statükosunu değiştirmeyi amaçlamaktadır. Irak, yeniden yapılanmanın fiilen içerisine girmiştir. Geleneksel siyasi zihniyet ve yapılanmalar sürece cevap olamamaktadır. Evrensel demokratik kriterleri, hukukun üstünlüğü ilkesini esas alan hukuksal mücadele anlayışının zemini ve olanakları bu alanda da oluşmaktadır.

Suriye, mevcut tek parti yönetimi ile son derece antidemokratik bir devlet konumundadır. Her şey BAAS Partisi'nin sıkı kontrolü altındadır. Kelimenin tam anlamıyla bir zorba devlet olan bu rejim, Kürtler ve diğer azınlık halklar için olduğu kadar, Arap halkı için de bir kabus durumundadır. Anayasal güvence altına alınmış olan herhangi bir hak ve özgürlükten bahsetmek mümkün değildir. Kürtler vatandaş olarak bile kabul edilmemekte, mülk sahibi olmaları dahi yasaklanmaktadır. Ancak dış dinamiklerin sistem üzerindeki baskısı ve içteki değişim potansiyeli rejimin ömrünün çok uzun süreli olamayacağını göstermektedir. Suriye'de evrensel hak ve özgürlükleri güvence altına alan demokratik bir anayasanın yanı sıra; kuvvetler ayrılığı ve hukukun üstünlüğü ilkesini esas alan çoğulcu parlamenter sistemi hedeflemek acil bir durum arz etmektedir. Kürt kimliği ve anayasal vatandaşlık statüsünün anayasal güvenceye alınmasını da hedefleyecek olan Kürtlerin, demokratikleşme mücadelesinin önemli bir dinamiği olması kaçınılmazdır.

İran, mevcut mollalar yönetimi ile tamamen çağdışı bir görünüme sahiptir. Dış dinamiklerin giderek artan baskılarının yanı sıra içte geniş halk yığınları sisteme duydukları tepkilerini her fırsatta yansıtmaktadırlar. Tam bir çürümeyi yaşayan rejim, kaba baskı ve otoriter yöntemlerle ayakta kalmaktadır. Tarihsel gelenekleri ve zemini reforma elverişli ve bu konuda iç kamuoyundan da ciddi baskılar olmasına rağmen İran İslam rejiminin demokratikleştirilmesi gibi bir yaklaşımları olmamıştır. Reformlarla kendisini yenileme gücü gösteremeyen sistemin aşılması kaçınılmaz görünmektedir. İran'da da temel yaklaşım; kuvvetler ayrılığı ve hukukun üstünlüğü ilkesini esas alan, laik, çoğulcu parlamenter sistem ve evrensel hak ve özgürlükleri güvence altına alan demokratik anayasal sistemi hedeflemek olmalıdır.

Kürtler Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunda asli kurucu öğe olarak yer almalarına rağmen, daha sonra dil yasağına varan uygulamalar ile inkar edilmiş ve asimilasyona tabi tutulmuştur. Günümüzde inkara ve asimilasyona karşı politikalar Özgürlük mücadelesiyle aşılarak, Kürt sorununun demokratik çözümünde önemli mesafeler kat edilmiştir. Bunun ulaşacağı en önemli düzey, anayasal vatandaşlıktır. Türkiye AB hukukunu, daha somut olarak Türkiye'nin onayladığı uluslararası sözleşmeler ile birlikte AİHS'ni en yakından ilgilendiren bir gelişme aşamasına ulaşmıştır. Türkiye'nin AB tercihinin güncel anlamı, Kopenhag Kriterleri'nin uygulanmasıdır. AİHS ve Kopenhag Kriterleri'nin uygulanması Türkiye'nin Kürt sorununu çözmesinde ve tam demokrasiye gitmesinde hayati bir önem arz etmektedir. Sorun bir anlamda hukuki çözüm yoluna girecektir.

KONGRA GEL olarak hukuki çözüm yolunun halen olanaklı olduğuna inanılmaktadır. Kürt sorununun ve genel demokratikleşme sorunlarının çözümünde hukuk bir barış tekniği olarak algılanıp, buna uygun sistemli ve kararlı bir yaklaşım gösterecektir. Bu amaçla acilen bir Adalet ve İnsan Hakları Komitesi oluşturulacaktır. Komite, çağdaş demokratik kriterleri ve hukukun üstünlüğü ilkesini esas alacak ve temel görevi örgüt içinde ve dışında adaleti sağlamak, insan hakları ihlallerini önlemek, demokratik hukuk hareketini geliştirmek olacaktır.

Komitenin çalışma esasları ve görevleri

1- Demokratik Ekolojik Toplum Paradigması ve KONGRA GEL'in program tüzük esasları temelinde Kürt demokratizasyonunun yaratılması amacıyla, Kürt Demokratik Anayasası'nın hazırlanması için çalışır.

2- Öncelikle Kürt toplumunu hukuk bilinciyle donatıp, hukuk mücadelesine sevk eder. Bir yandan tüm parçalardaki Kürtlere pozitif hukuk açısından sahip oldukları hak ve özgürlüklerini tanıtırken, diğer yandan mukayeseli hukukun (evrensel hukukun) tanımış olduğu hak ve özgürlükler, temel uluslararası sözleşmeler, dört kuşak temel insan haklarının tanıtılması amacıyla çalışmalar yürütür. Bu yolla kazanılmış ulusal hakların etkili kullanımına ve sahip çıkılmasına hizmet ederken, evrensel hukuk bilincinin kazanılması ve antidemokratik yasaların aşılmasında yaratıcı çaba gösterir.

3- Kürdistan'ın tüm parçaları ve yurtdışı alanlarında bulunan hukukçuların örgütlendirilip harekete geçirilmesi, bilgi, birikim ve yeteneklerinden yararlanılması için çalışmalar yürütür. Yine devletlerin demokratikleşmesinde yasal zeminlerin elverişli hale getirilmesi için ilgili çevreleri araştırma ve incelemelere sevk eder.

a) Bu temelde tüm parçalardaki avukatların mesleki örgütlenmeleri olan baroları önemseyerek, Kürt avukatların farklı etnik kimliklere mensup olan devrimci, demokrat, ilerici, çağdaş avukatlarla birlikte hareket etmesi için çalışır. Kürtlerin yaşadığı her ülkenin koşullarına uygun hukukçuların örgütlenmesi çalışmalarını yürütür.

b) Tüm bu örgütlenmeler aracılığıyla avukatlar dışında savcı, yargıç, öğretim üyesi vb diğer hukuk çevrelerine de ulaşmayı hedefler. Bu örgütlenmeler kendi parçalarında faaliyet sürdürmenin yanı sıra yurtdışı ve diğer parçalardaki kurum ve kuruluşlarla sürekli ilişkilenerek, yaşanan sorunları ve tartışma düzeyini uluslararası ilgili platformlara taşır, iç ve dış kamuoyunu duyarlı hale getirmeyi amaçlar.

4- Kürt sorununda yerleşmiş önyargıları kırmak, karşılıklı hoş görü ve güveni geliştirmek, barış ve demokratik çözüme ulaşmak için ***'Toplumsal Barış ve Demokratik Katılım'*** yasasının çıkarılmasına çalışır. Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın İmralı'da maruz kaldığı ağır baskı ve tecrit koşullarına son verilmesi, yaşam koşullarının insan haklarına ve hukuka uygun hale getirilerek iyileştirilmesi ve özgürlüğüne kavuşması için etkin çalışmalar yürütür ve bu doğrultuda girişim ve etkinlikleri destekler.

5- Demokratik hukuk bilincinin toplumda yerleşmesi için ***"Demokrasi ve İnsan Hakları"*** okulları kurar.

6- Türkiye'nin demokratikleşmesi, Kürt sorununun çözümü ve toplumsal barışın kalıcılaşması için ***"Hakikat, Adalet ve Af"*** komitesinin kurulması için çalışmalar yapar.

7- KONGRA GEL'in yargı sisteminin oluşması için çalışmalar yapar.

İnsan Hakları Komitesi

Kendisini Hukuk Komitesi içinde temsil eden Adalet ve İnsan Hakları Komitesi insan hakları alanında çalışma yürütür. Bu çalışmalar kapsamında;

1. Kürdistan'da yaşanan hukuk dışılığı ve insan hakları ihlallerini araştırıp açığa çıkarır ve sonuçlarını kamuoyuna mal eder. Ayrıca bu konularda yapılan başvuruları ve şikayetleri inceleyerek, mağdurların uluslararası ilgili kuruluşlar nezdinde haklarını aramaları için destek olur. Bu çalışmaları yürütmek için ihtiyaç duyduğu her alanda, ihtiyaca uygun hukuksal kurumlar kurar. Kürt halkına tüm hukuki sorunlarında yardım eder.

2. Geçmiş savaş döneminde yoğun yaşanan ve hala yer yer devam eden faili meçhul cinayet, işkence ve göz altında öldürme, kaybetme ve tecavüz olaylarını araştırıp açığa çıkarma, belgeleriyle birlikte başta AİHM olmak üzere ilgili uluslararası kuruluşların, devlet ve hükümetlerin gündemine taşımak için çalışmalar yapar.

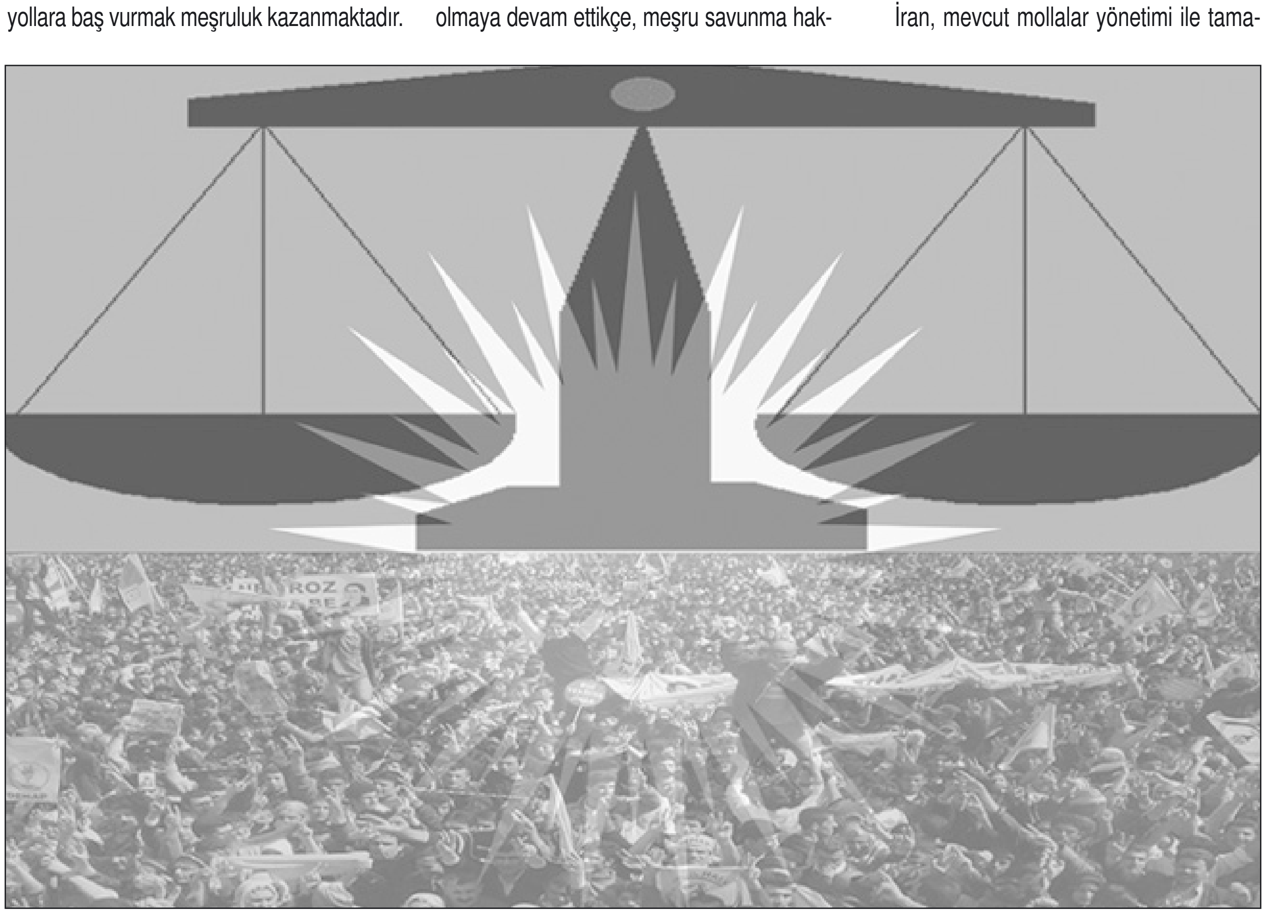
3. Özel savaşın bir sonucu olarak Kürdistan'da yakılıp, yıkılan ve zorla göçertilen binlerce köy ve mezranın yeniden imarı ve göçertilen Kürt nüfusunun güvenlikli ve sağlıklı bir ortamda dönüşünü gerçekleştirmek için çalışmalar yürütür. Kuzey ve Güney Kürdistan'da savaşın ortaya çıkardığı bu tür olaylarla uğraşırken Suriye'de Arap Kemeri projesi temelinde Kürtlere uygulanan mecburi iskan ve vatandaşlık haklarından mahrum bırakma vb uygulamalara karşı etkin mücadele eder.

4. Kürtlerin yaşadığı her alanda insan hakları bilincini geliştirir ve bu amaçla yaygın örgütlenmeler geliştirir. Tüm insan hakları örgütleriyle etkin bir dayanışma ve ilişki içinde olur.

5. Kürt halkına yönelik işlenmiş savaş suçlarını araştırarak, sonuçlarını uluslararası hukuk mekanizmalarına taşırır.

6. Geri, geleneksel toplum yapısından kaynaklı olarak ortaya çıkan ve resmi hukuklarda tanımlanmamış insan hakları ihlallerine karşı mücadele eder, bu konuda halkı bilinçlendirir.

7. Örgüt içerisindeki insan hakları ve hukuk ihlallerini araştırmak için ***Hak ve Adalet Komisyonu****'nu* oluşturur.

YEREL YÖNETİMLER VE EKOLOJİ KOMİTESİ

Yerel yönetimlerin dünya toplumlarının başat gündemlerinden biri haline getiren demokrasi talebini karşılama arayışıdır. Bilimsel teknik gelişme düzeyi yerel yönetimlerin demokratikleşme ihtiyacını karşılamada rolünü güçlendirmektedir. Önderliğimizin yerel yönetimlere büyük önem vermesi ve sürekli perspektifler geliştirmesi, Kürt sorununun demokratik siyasal çözümündeki önemiyle sınırlı olmayıp Kürt sorunu dahil tüm toplumsal ve ekolojik sorunların çözümünde ön gördüğü yöntemle ilgilidir. Bilimsel teknik gelişme düzeyi yerel yönetimlerin demokratikleşme ihtiyacını karşılama potansiyelini güçlendirmektedir. Çağımız dünyasında sorunların çözümünde esas alınan bakış açısı yerel inisiyatiflerin geliştirilmesini önemli kılmaktadır.

Özgürlükçü ve katılımcı yerel yönetim mücadelesi aynı zamanda özgürlükçü halk hareketidir. Demokratik uygarlığın çoğulcu ve katılımcı bir toplum yaratma mücadelesi yalnız siyasal boyutlu değil aynı zamanda sosyal, kültürel, sanatsal, demokratik ve ekolojik paradigma yanıyla da yürütülmektedir. Katılımcılığın geliştirilmesi ve çoğulculuğun bir kültür olarak benimsenmesi yeni bir toplumsal çözümleme yöntemini gerektirmektedir. Mülkiyetçi bütün anlayışların aşılması, tahakküm zihniyetinin ve iktidar anlayışının aşılarak doğal toplumların olumlu iktidar anlayışına dayalı yönetimlerin geliştirilmesinde de yerel yönetimler önemli gerçekleşme alanları olarak değerlendirilmektedir.

KONGRA GEL'in pratikleştirmek istediği demokratik yerel yönetim anlayış ve modeli, birey ile toplum ve doğa uyumunu bütünsellik içinde ele alan, belediyecilikle ve hizmet arzı ile sınırlamayan, kent ile çevre ilçe ve kırsal köyleri karşılıklı etkileşimi içinde bağıntılı ele alan bir yerel yönetim anlayışıdır.

Dışta küreselleşmenin, ulus devletlerin etkisini azaltan hamlesi, içte de bölgenin sosyo kültürel özellikleri, yerel yönetimlerin önemini ve etkinliğini arttıran faktörler olmaktadır. Demokrasi devletlere dayalı değil, esasta kentlere ve genel olarak yerel yönetimlere dayalı gelişmektedir. Bu da bölge açısından çok işlevli ve üretken kılınmayan yerel yönetimlerin gözden geçirilmesi ve yeniden yapılandırılmasını, halkın temel idare organları haline getirilmesini gerekli kılmaktadır. Belli bir olgunluğa varan her bireyin toplumsal sorunları çözme gücüne ve iradesine kavuştuğuna inanan KONGRA GEL, etkin katılımcılığın ancak yerel yönetimlerin bu düzeyde örgütlendirilmesiyle mümkün olacağını savunmaktadır.

Yerel yönetimler demokrasinin beşiği olarak kabul edilir. Bu nedenle Ekolojik-Demokratik Toplum Projesi'nin ilk uygulama alanı yerel yönetimlerdir. Temelini mülkiyetçi anlayıştan alan sınırsız rekabet anlayışı da demokratik yerel yönetimlerle aşılması gereken bir husustur. Ulus, cins, grup ve birey düzeyinde bilinçli yeterlilik anlayışının geliştirilmesi demokratik yerel yönetimlerin bir görevi olmaktadır. Demokratik yerel yönetimlerin bir görevi de cinsiyetçi ayrımcılığın, bu alanda geri ve eşitlikçi olmayan yaklaşımların ve geleneklerin aşılarak özgürlükçü insanın yetişme koşullarının oluşturulmasıdır. Kent ile kırsal köy bütünlüğünün ve uyumunun ekolojik bakış açısıyla geliştirilmesi, yerel yönetimlerin ekolojik bilinçlenme ve uygulamalarla yakından ilişkisini getirmektedir.

Sınıflı uygarlıkların gelişme mantığının yol açtığı insan insan ve insan doğa çelişkisinin aşılması, demokratik ekolojik toplum projesiyle olanaklıdır. Sömürücü zihniyetlerin insan doğasına yüklediği ve bu yolla doğada talan, tahribat, sonunda da ekolojik bunalıma yol açan bütün olumsuzlukların aşılabilmesi, yeni bir paradigmanın toplumsal doğa haline gelmesini gerektirmektedir. Ekoloji konusunda araştırma ve çalışmalar demokratik ekolojik insanın biçimlenmesinde temel öneme sahiptir.

Ekolojik bakış, insan insan ilişkisinin olduğu kadar insan doğa ilişkisinin de yeniden tanımlanmasıdır. Bu tanımlama biyo merkezcilik, insan merkezcilik, eko merkezcilik gibi ben merkezciliğin versiyonlarının da aşılması ve doğal toplum zihniyetinin çağdaş değerlerle sentezlenmesidir. Böylece doğayı araçsallaştıran zihniyetin kaynaklandığı ve insanı da araçsallaştıran ve kapitalist toplumla en üst düzeyine varan sınıflı uygarlık paradigması aşılacak, demokratik uygarlık paradigması gelişecektir. Genel olarak sınıflı uygarlıkların, özel olarak da kapitalist uygarlığın tekniğe yaklaşımı ve endüstriyel ilerleme anlayışının yol açtığı doğa tahribatının kaynağında doğaya hükmetme anlayışı bulunmaktadır. Toplumdaki tahakküm zihniyetinin yansıması olan bu anlayış sonuçta tüm biyosferle birlikte insanlığın da sonunu getirebilecek silahlanmaya, nükleer ve gen teknolojisinin kontrolsüz gelişmesine yol açmıştır.

Bu nedenle demokratik kriterler alanında olduğu gibi ekolojik dengenin korunması konusunda da dünya toplumu bir arayış içindedir. Gecikmeli ve yüzeysel de olsa çevreyi ve ekolojik dengeyi koruma amaçlı anlaşmaların yapılması, dünya gemisinin batma tehlikesinin büyümüş olması kadar, çözüm imkanlarının da gelişmiş olmasının göstergesidir.

İnsanın, doğal varoluşun önemli bir bileşeni olarak doğayla uyumlu bir toplumsal yaşam tarzının gerekliliğinin bilincine kavuşması ve bunu kültürel, zihinsel, politik davranışla uygulaması, ekolojik bunalımın ve insanlığın yoksulluk, açlık, savaş, sömürü, ayrılıkçılık gibi temel sorunlarının çözümünde ana halka olacaktır. Bu şekilde doğanın iç döngüsündeki tamamlayıcılığın, çeşitliliğin, bütünlüğün, farklılıkların dinamik birliğinin, doğal kendiliğindenliğin insan doğasının da özellikleri haline gelmesinin yolu açılacaktır. Böylece toplumsal doğanın yeniden şekillenmesi, insanın doğaya doğru ve etkin müdahaleyle doğal ve toplumsal yaşamın imkanlarını süreklileştirmesi barışçıl yöntemlere sağlanacaktır.

Ekolojik denge ancak insanın doğayla olduğu kadar insanın insanla barışık ve uyumlu olduğu demokratik ortamda gelişebilir.

Bulunduğu alanın jeostratejik özellikleri nedeniyle sürekli hegemonya arzusunun hedefi olan Kürdistan'da bütün şiddet uygulamalarına, düşmanlık tohumu ekmelere rağmen, Kürtlerin doğasından neolitik kültürün genleri tümüyle silinememiştir. Bu özelliklerin ekoloji bilgisi ile yeniden beslenmesi demokratik ekolojik toplum kuruluşu için güçlü bir potansiyelin ortaya çıkmasını sağlayacaktır.

Bunun için yerel yönetimler ve ekoloji komitesi;

1- Yerel yönetimler, merkezi devlet ve merkezi devletin yerel temsilcilerinin vesayetinden kurtarılarak ***Özgür Katılımcı Demokratik Yerel Yönetim*** projesinin önünün açılması için çalışır.

2- Yerel yönetim organlarının seçim ve işleyiş düzenini demokratikleştirmek için çalışmalar yürütür.

3- Şehir, ilçe ve beldelerde ***'Özgürlükçü Belediye Hareketi'*** temelinde yeniden yapılandırmaya gidilerek, Belediye Meclisleri yanında Konsey ya da Halk Meclisi örgütlendirilmesi için çalışır. Halk Meclisi yada Konsey, farklı etnik, kültürel, siyasi, dini kimliğin temsilinden, mesleki ve çeşitli sivil toplum örgütleri ve mahalle temsilcilerinden oluşmalıdır. Köylerde halkın en geniş katılımını içeren Köy Meclisleri örgütlendirilmesine gidilir.

4- Yerel yönetimlerde etnik, cinsiyet, hiyerarşik önyargıların kırılması ve çalışma birimlerinde farklılıkların adilce temsili sağlanır. Katılımcılık, çoğulculuk, şeffaflık ve hoşgörü esas alınır.

5- Ülkelerin özgünlüklerine göre yerel yönetimlere ilişkin çeşitli projeler geliştirilir.

6- Esas olarak ekoloji alanındaki gelişmeler, insan doğa uyumu konusundaki duyarlılık halkın bilinçlenmesiyle olanaklıdır. Ekolojik çalışmalar insanın doğayla birebir ilişkisinin yeniden ve birbirini tamamlar, dengeler biçimde kurulmasını hedeflemektedir. İnsanın bireysel ve toplumsal doğasını tanıması ve barışık olması ile doğayı tanıyıp onunla barışık olması etkileşim içinde birbirini tamamlayan gelişmelerdir. Bu amaçla eğitimin en başta çocuklar, gençler ve kadınlar olmak üzere tüm toplumsal kesimlere verilmesi için çalışır. Bu temelde başta KONGRA GEL yapısı olmak üzere tüm toplum kesimlerine yönelik eğitici programlar ve yayınlar geliştirir, bu amaçla Medya Savunma Alanlarında model oluşturma yönlü teorik ve pratik çalışmalar yürütür.

7- Demokratik ekolojik toplum projesinin gerçekleşmesi ve paradigmasının toplumsal yaşamın aklı ve vicdanı olmasını sağlamak için çalışmalar yürütür. Kürdistan'da toplumsal ekoloji hareketinin geliştirilmesi için çeşitli alanlara uygun dernekleşmelere gider, projeler geliştirilmesi ve gerekli kadroların yetiştirilmesi amaçlı planlamalara gider, uygulamaları denetler ve yönlendirir.

8- Salt kar amaçlı üretim anlayışını aşıp aşırı tüketicilik yerine yeterliliği esas alan bir kültürel ahlaki anlayışın gelişmesini savunur ve gelişmesi için çalışır.

9- Tüm biyosfer acımasızca basitleştirilmekte, topraktaki ve toprak yüzeyindeki karmaşık beslenme ağları sanayi tekniklerinin tarımda hesapsızca ve salt kar amaçlı uygulanması sonucu bozulmaya uğratılmaktadır. Çok büyük topraklarda tek ürün yetiştirmeye dayalı tarım uygulaması doğal, tarımsal ve fizyografik çeşitliliği silmektedir. Bunun önüne geçilmesinin yolu bitki ve hayvan yetiştirmenin iç içe olduğu karma ürün alma yöntemlerinin uygulanmasıdır. Bu yöntemlerin teşvik edilmesi aynı zamanda ürünün artmasını ve tüm canlıların beslenme kaynaklarının korunmasını sağlayacaktır. Bu amaçlı çalışmalar kapsamında doğaya zarar veren sentetik gübreleme ve yiyeceklerin, tehlikeli böcek öldürücü ilaçların kullanımının denetlenmesi için gerekli kurum ve yöntemlerin geliştirilmesi için çalışır.

10- Parçaların tümünde koşullara göre iller, ilçeler, eyaletler düzeyinde çevre ve barış örgütlerinin kurulmasını teşvik eder ve varolan bölgelerde ise bu örgütlerin içinde yer alınması ve aktif rol oynanmasını sağlamaya çalışır. Bu alanlarda alt kurumlaşmalara destek sunar, teşvik eder.

11- Bu amaçlı çalışma yürüten uluslararası düzeydeki çevre ve barış örgütleri, akademik çevre ve kurumlarla ilişkiye geçer, ekoloji alanında sağlanan gelişmeleri takip eder ve ortak eylem planlarına gidilmesi için çalışır.

12- Doğal güzelliklerin yok edilmesinin önüne geçmek için belirtilenler yanında sanayi yatırımlarının vereceği zararın hesabının yapılması, Çevresel Etki Değerlendirmesi (Ç.E.D.) ölçüsüne vurulması için somut, kısa uzun vadeli bilinçlendirme ve kurumlaşma çalışmaları yürütür.

13- Hayvanları koruma dernekleri ile ilişki içerisinde hayvanların neslinin tükettilmesine, çölleşme ve doğa tahribatına karşı mücadele eder, nesli tükenmekte olan hayvanların koruma altına alınması, bu temelde avcılığın da sıkı denetime alınması için çalışır.

14- Yangın, sel, erozyon benzeri doğal afetlere karşı tedbirler geliştirmek amacıyla tüm toplumsal kesimlerin, sivil toplum örgütlerinin duyarlılıklarının geliştirilmesi, gerçekleşen afetler karşısında harekete geçmesi, uluslararası çevrelerin destek sunması için çalışmalar yürütür.

15- Bütün alanlarda nükleer ve termik santral yapımına karşı tavır konularak engellenmesi veya iptal edilmesi için mücadele eder. Bu konuda geliştirilen Avrupa Birliği Çevre Mevzuatı vb uluslararası sözleşmelere tüm parçalarda uyulması yönünde yetkili kurum ve rejimlerin duyarlılığının geliştirilmesi için çalışmalar yürütür.

16- Son yıllarda körüklenen mikro milliyetçiliklerin savaş rantçısı güçlere hizmet ettiğinden hareketle etnik, kültürel her türlü kimlik mücadelesinin demokratik kriterler çerçevesinde yürütülmesini sağlamak amacıyla çalışır.

17- Uluslararası barış örgütleriyle gerek bölgede, gerekse de dünyanın diğer yerlerindeki silahlanma, savaş, şiddet girişimlerine ve uygulamalarına karşı ortak eylem ve tavır içerisinde olur.

18- Aşırı askeri harcamaların sınırlandırılarak eğitime ve üretime dönük yatırımlara yöneltilmesi için her düzeyde etkin mücadele yürütür.

19- Özellikle Kürdistan kırsalına ve sınır bölgelerine yerleştirilen mayınların ve askeri artıkların temizlenmesi için mücadele eder, bunun için gerekli kurumlaşmalara gider, dünyada bu yönlü çalışma yürüten sivil ve resmi kurumlarla ilişki kurup teşvik eder.

20- Hegemonik güçlerin küresel hakimiyet politikalarının yol açtığı dengesiz gelişme, açlık, yoksulluk ve bunun sonucu olarak yaygınlaşan hastalık ve toplu ölümlerin önlenmesi için çalışma yürüten uluslararası güçler ve kuruluşlarla destek ve dayanışma içinde olur.

21- Gen teknolojisi, ozon tabakasının delinmesi, sera etkisi gibi bütün insanlığın sağlığını derinden ilgilendiren konularda demokratik ekolojik bakış açısıyla mücadele eder.

22- Başta 4 Nisan günü olmak üzere tüm bahar süreci boyunca Kürtlerin yaşadığı tüm alanlarda ağaç ve çiçek dikimi yine çevre bakımı ve korunması çalışmalarını geliştirir.

"Yerel yönetimler demokrasinin beşiği olarak kabul edilir. Bu nedenle Ekolojik-Demokratik Toplum Projesi'nin ilk uygulama alanı yerel yönetimlerdir. Temelini mülkiyetçi anlayıştan alan sınırsız rekabet anlayışı da demokratik yerel yönetimlerle aşılması gereken bir husustur. Ulus, cins, grup ve birey düzeyinde bilinçli yeterlilik anlayışının geliştirilmesi demokratik yerel yönetimlerin bir görevi olmaktadır."

ŞEHİTLER GAZİLER VE ZİNDANLARA İLİŞKİN

Şahadet gerçeği Ortadoğu genelinde olduğu gibi Kürt toplumunda da temel bir işleve sahiptir.Toplumsal sorunların çözümü ve geleceğin kazanılmasında şehadet ve şehitlik gerçeği temel rol oynar. Hareketimizin ideolojik mayasını birçok yönüyle bu gerçeklik oluşturur. Bundan dolayı Önderlik *"PKK bir şehitler partisidir"* dedi. 'Bir toplum geçmişi geleceğin kurulmasında öğretici kıldığı oranda başarı kazanır' gerçeğinden hareketle şehitlik gerçeğine yaklaşım her zamankinden daha fazla önem kazanmaktadır.

Mücadele tarihimizde zindan direnişinin önemi en az diğer toplumların eşitlik ve özgürlük mücadelelerindeki kadar önemli bir yere sahiptir. Zindan direnişlerinin mücadelemizdeki rolünün '80'lerden günümüze kadar ***Hayri***, ***Kemal*** ve ***Mazlumlar***ın şahsında Önderliğe bağlılık ve bir direnişçilik ruhunun kazanılmasındaki yeri önemlidir. '90'larda Önderliğe karşı geliştirilen komploları ve oyunları boşa çıkarmak için başta ***Halit Oral***, ***Bülent Bayram***, ***Sema Yüce*** ve diğer birçok arkadaşın Önderliğe bağlılığın nasıl olması gerektiğini ***"Güneşimizi Karartamazsınız"*** şiarıyla kendilerini feda ederek ortaya koydukları tartışmasız bir gerçektir.

Kürt halkının ulusal demokratik ve özgürleşme sorunları devam ettiği müddetçe bütün Kürdistan parçalarında ve Avrupa'da tutsaklık, zindan ve zindan direnişçiliği gerçekliği devam edecektir. Bu soruna geçici değil kalıcı bir bakış açısı ile yaklaşmak kaçınılamaz bir gerekliliktir.

Cezaevlerinde bulunan arkadaşlarımızın dört temel sorunu bulunmaktadır, bunlar; örgütlü yaşam, eğitim, örgütsel ilişki ve ekonomik sorunlardır.

Önderliğimizin en çarpıcı belirlemelerinden biri *"gaziler yaşayan şehitlerimizdir"* sözüdür. Şehitlerimizin özgürlük hareketimizin çizgisel ve eylemsel ekseninin geliştirilmesinde ve korunmasındaki rolü tartışılmaz büyüklüktedir. Son 6 yıllık demokratik uygarlık mücadelemizde bütün komplo yönelimlerinin boşa çıkarılması ve Önderliğe sahiplenilmesinde şehit ve gazi arkadaşlarımız maddi ve manevi düzeyde önemli rol oynamışlardır. Gazi arkadaşlarımız ideolojik, siyasal, örgütsel çalışmaları ile Başkan Apo'nun gaziler kurumuna atfettiği misyonu yetersiz de olsa layık olunmaya çalışılmıştır. Bu inançla Kürdistan Halk Kongresi'ne Demokratik Gazi Kurumu adına aşağıdaki öneriler sunulmaktadır;

Bunun için KONGRA GEL şehitlere ilişkin:

1- Olanaklar elverdiği oranda hareketimiz tarihi boyunca şehit düşen arkadaşların künye ve şehadetleri zaman sıralamasına uygun bir albüm oluşturulması, varolanın geliştirilmesi.

2- Ölüm orucu şehitleri ve isimleri , künyesi bilinmeyen şehitler anısına Diyarbakır'da bir şehitler anıtının yapılması.

3- Kimsesizler mezarlığına gömülen arkadaşların cenazelerinin şehitliğe taşınması.

4- Dini bayramlar vb günlerde demokratik kurumların temsilcilerinin katılımıyla heyetler halinde şehit aileleriyle görüşme ve ziyaretlerin düzenlenmesi ve bu gelenek haline getirilmesi.

5- "Güneşimizi karartamazsınız" şiarı eyleminde şehit düşen arkadaşlarla ilgili çalışmalar (albüm, anı, biyografi) yapılması.

6- Başta ***Dörtler***, ***Kemal Pir*** ve ***Agit*** arkadaş olmak üzere şehitlerin yaşamlarıyla ilgili sinema, tiyatro vb çalışmaların yapılması.

7- 28 Mart 2004 yerel seçimleri sırasında seçim çalışmaları için görev başındayken trafik kazasında yaşamını yitiren zindan çıkışlı ***Aziz Ferdi Akay*** arkadaşın parti şehidi ilan edilmesi için çalışmalar yürütür.

Gazilere ilişkin

1- Acil tedaviye ihtiyacı olup da tıbbi vb olanaksızlıklar dolayısıyla tedavi sorunları çözülemeyen arkadaşlara örgütün maddi ve manevi imkanları çerçevesinde destek sunulması, durumlarının değerlendirilip gerektiğinde dışarıya çıkarılmaları.

2- "PKK gazileri" bakıma muhtaç insanlar topluluğu değildir" bu temelde yetenek ve birikimine göre arkadaşların değerlendirilerek Kürdistan gazileri adına Kızılhaç, Uluslararası Af Örgütü vb örgüt ve kuruluşlarla ilişkilenilmesi, siyasal, ekonomik vb destekler sağlanması için çalışmalar yürütür.

Ayrıca her gazi mutlaka emek ve üretkenlikle buluşturulmalıdır. Bunun için;

1- Faaliyetlerden çekilen, atıl kalan, aileye sığınan vb durumda olan gazi arkadaşlarla ilgilenilmesi, çalışmaları için ikna edilmesi.

2- Gazi arkadaşların ilgi, eğitim, birikim ve özgünlükleri dikkate alınarak faaliyetlerde etkili kılınmak amacıyla bilgisayar, müzik, yabancı dil, tiyatro vb kurs görmeleri sağlanması, ayrıca "yetenek kazandırma" amaçlı, teknik, dil vb (branş) eğitim koşulları sağlanması.

3- Her gazi arkadaş yetenek, birikim, varsa uzmanlıkları dikkate alınarak mücadelemizin kurumlarında görevlendirilmesi.

4- Ruhsal, psikolojik ve fiziki sağlık sorunları giderilmeli, sosyal ihtiyaçlarının karşılanması.

5- Olanaklar yaratılarak gazilerimizin çalışmasını sağlamak amacıyla tekstil vb üretim atölyeleri kurulması, belediye vb kurumlarda işe yerleştirilmesi için çaba harcanması.

6- Yukarıda belirtilen öneriler ve çalışmaların yaşamsallaşması için olanakların ve koşulların oluşturulmasına gidilmesi, gazi arkadaşların temel ekonomik ihtiyaçlarının karşılanması amacıyla bir fon oluşturulması için çalışmalar yürütür.

7- Gazi arkadaşlar ve gazilik kurumu çalışmalarını sosyal komiteye bağlı olarak sürdüreceklerdir.

Zindanlar ve zindan çıkışlılar için

1- Her parça cezaevlerinde bulunan arkadaşların eğitim, örgütlü yaşam, ilişki, tecridin kırılması vb sorunlarının giderilmesi için ilgili kurumlar oluşturmaya çalışır, kamuoyu oluşturur, eyleme geçirir.

2- Ekonomik sorunlar Türkiye koordinasyonu üzerinden çözümlenir.

3- Diğer parçalarda oluşturulan kurumlaşmalar üzerinden giderilir.

Kuzey Kürdistan ve Türkiye alanında zindan çıkışlı arkadaşların birikim ve potansiyellerinin mücadeleye kanalize edilebilmesi önemli bir sorundur. Zira son yıllarda binin üzerinde arkadaş zindandan çıkmış ancak yüzde yirmisi aktif olarak çalışabilir duruma gelebilmiştir. Yüzde seksenine yakını atıl düzeyde kurumlarımızla ilişkilenmekte ya da bireysel yaşam sorunlarının çözümü için çalışmak durumundadır. Zindan çıkışlı arkadaşların tümüne yakını başta ekonomik, aile, adaptasyon, sağlık vb sorunlar yaşamaktadır. Bundan sonra da zindan çıkacak arkadaşları dikkate aldığımızda kurumsal sorumluluk ve duyarlılıkla soruna eğilmenin zorunluluğu ortaya çıkmaktadır. Bunun için;

1- Türkiye cezaevlerinden çıkan arkadaşlarla ilgilenme TUHAD-FED sorumlu ve yetkilidir.

2- Diğer parça ve Avrupa cezaevlerinden çıkan arkadaşlarla ilgilenmekten ve sorunlarını çözmekten alan koordinasyonları sorumludur.

3- Sağlıklı ve isabetli görevlendirmeyi yapmak amacıyla olanakları zorlayarak ön bilgi oluşturma esas alınmalıdır. Görevlendirmede acele etmeden adaptasyon vb sorunlar çözümlendikten sonra, arkadaşın önerisi, birikim ve yeteneği de dikkate alınarak görevlendirme yapılmalıdır.

4- Kurumlarda çalışan arkadaşların temel ihtiyaçları çalıştığı kurum üzerinden karşılanır.

5- Zindan çıkışlı arkadaşların askerlik, pasaport, sağlık vb karşılanmak için TUHAD-FED bünyesinde oluşturulacak komite sorumlu kılınmaktadır.

6- Cezaevlerinde ve TUHAD-FED bünyesinde oluşturulan komisyona mali kaynak oluşturmak Türkiye koordinasyonunun sorumluluk alanındadır.

KONGRA GEL Genel Kurul Üyelerinin seçimine ilişkin usuller ve seçim kurumu

Madde 1: Amaç

Bu karar, KONGRA GEL Genel Komitesi üyelerinin seçim usulü, seçim kurumu, seçim sistem ve koşullarını belirler.

Madde 2: Yüksek Seçim Komitesi (Komîta Hilbijartinê ya Bilind-KHB)

Yüksek Seçim Komitesi (KHB), Kongre'de yerini alan siyasi parti ve gruplar, kitle örgütleri, ulusal ve sosyal kurumlardan birer üye, hukuk komitesinden 3 üye (komite üyelerinden ya da komitenin belirledikleri) ve Yürütme Konseyinden (Konsey üyelerinden ya da Konseyin belirledikleri) 5 üyeden oluşur.

KHB üyeleri kendi içinde bir başkan, bir sekreter ve bir sözcü seçer.

KHB'nin temel çalışması, genel kurul üyelerinin seçimini demokratik ve dürüstçe yapabilmek için gerekli tedbirleri alıp uygulamaktır. Bunun için:

a) Yürütme Konseyinin tarafından belirlenen seçim tarihine uygun olarak, bu karar hükümlerine göre seçim takvimini ve planlamasını yapar.

b) Seçimlere katılacak olan birimler ile seçim bölgeleri ve kontenjanlarını belirler. Bu konudaki itirazları karara bağlar.

c) Seçmen listelerini hazırlar ve ilan eder. Bu konudaki itirazları karara bağlar.

d) Bölge seçim komitelerini kurar, çalışmalarını denetler ve kontrol eder.

e) Oy kullanma usul ve sistemini belirler, gerekli belgeleri basıp seçim bölge, birim ve komitelerine ulaştırır.

f) Adayların adaylık koşullarını kontrol eder, adayları ilan eder. Bu konudaki itirazları karara bağlar.

g) Propaganda usul ve esaslarını belirler.

h) Sayım ve seçilen üyeler konusunda, yerel seçim komitelerinin kararlarına karşı yapılan itirazları karara bağlar.

Madde 3: Seçim sistemi ve kanunu

Genel kurul üyelerinin seçimi tek derecelidir. Seçim gizli oy ve açık sayımla, Yüksek Seçim Komitesi'nin (KHB) gözetimi ve yürütmesi altında, oylama ve seçimlerin genel prensiplerine göre yapılır.

Sayım, oyların tespiti ve kaydedilmesi açık bir şekilde yapılır.

Seçimlere katılan her parti ve siyasi gruplar, kitle örgütleri, sosyal ve ulusal kurumlar birer seçim birimidirler. Her birimin genel kurula göndereceği üyeler ile bağımsız üyeler seçimle belirlenir.

Seçim koşullarının olmadığı dönemlerde isteyen birim, Yüksek KHB'nin izniyle, kendi üyelerini farklı biçimlerde de belirleyebilirler. Aynı koşullarda, KHB bağımsız adaylar için de, atama ya da diğer usullere başvurabilir.

Madde 4: Seçim bölge ve birimlerinin belirlenmesi ve üye sayıları

KONGRA GEL üyesi her parti ve siyasi grup, kitle örgütü, sosyal ve ulusal kurumlar, seçimlere katıma ve Genel Kurula üye gönderme hakkına sahiptirler. Seçimlere katılan parti, grup, örgüt ve kurumlar ile bölgelerin üye sayıları, KONGRA GEL Tüzüğü'ne göre, Yüksek Seçim Komitesi (KHB) tarafından tespit edilir.

Seçimlerde, imkanlara dahilinde, KONGRA GEL Tüzüğü'ne göre, kadın temsili yüzde elli esas alınır.

Madde 5: Seçim günü ve zamanı

Genel Kurul Üyelerinin seçimi iki yılda bir olur.

Seçim zamanı Yürütme Konseyi tarafından, seçim günü ve saati ise KHB tarafından, yerel koşullara göre tespit edilir.

Madde 6: Seçimlerin öne alınması ve ertelenmesi

Genel Kurul, Yürütme Konseyinin istemi ya da üyelerin 1/5'inin (beşte bir) yazılı önerisiyle, seçim tarihini öne alabilir.

Genel Kurul, seçimlerin şart ve koşulları olmadığı zamanlarda, Yürütme Konseyinin istemi ya da üyelerin 1/5'inin yazılı önerisiyle, seçimleri bir yıla kadar erteleyebilir.

Genel Kurul, öncelikle seçimlerin ertelenmesi önerisi üzerinde durur. Her iki halde de karar vermek için yeterli sayı kurum üyelerinin çoğunluğudur.

Olağanüstü hallerde, eğer Genel Kurulun toplanmasının koşulları yoksa, 2/3 (üçte iki) üyenin kararıyla, Yürütme Konseyi, seçimlerin öne alınma veya ertelenme kararını alabilir.

Madde 7: Ara seçimler

Genel Kurul Üyeleri'nin boşalması halinde, ara seçimlerin yapılması gerekir.

Yürütme Konseyi ara seçimlerin ne zaman yapılacağına karar verir.

Eğer genel seçimlerin yapılmasına 6 ay kalmışsa, ara seçimler yapılmaz.

Madde 8: Adaylık koşulları

Ulusal değerlere bağlı, her koşulda halkın çıkarlarını esas alan, 18 yaşını doldurmuş her Kürdistanlı veya KONGRA GEL üyesi, cins, etnik ve dini inanç farkı gözetmeksizin, bağımsız ya da kendini üye ya da taraftar olarak gördüğü siyasi parti, grup, kitle örgütü, ulusal ve sosyal kurum adına, Genel Kurul Üyeliği için aday olabilir ve seçilebilir.

Zihinsel özürlüler ve mahcurlar, siyasi grup ve partiler, kitle örgütleri, sosyal ve ulusal kurumlar tarafından, ihanet, itirafçılık, örgüt ve halk paralarını zimmetine geçirme, güveni kötüye kullanma cezalarından biri ile cezalandırılmışsa, ya da yaşadıkları yerde adli organlar tarafından, hırsızlık, dolandırıcılık, sahtekarlık, ırza tecavüz, yüz kızartıcı suçlar veya uyuşturucu (narkotik) ticareti suçlarından mahkum olanlar, Genel Kurul Üyesi olamazlar.

Madde 9: Seçmen

Seçmen yaşı 18'dir.

Zihinsel özürlüler oy kullanamaz.

Kimin hangi bölgede ve yerde oy kullanacağı, koşullara göre, KHB tarafından tespit edilir.

Madde 10: Sonuç ve seçim ilanı

Her birim ve bölgede, en fazla oyu alanlar Genel Kurul Üyesi olur.

Seçim sonuçları KHB tarafından açıklanır.

KHB seçilenlere seçildiklerine dair bir mazbata verir ve isimlerini KONGRA-GEL Başkanlığı'na bildirir.

Üyelerin ilanından sonra, Genel Kurul toplantısına kadar, bir bölge veya birimde boşluk olursa, sıradaki aday seçilmiş kabul edilir.

Madde 11: Yürütme

Bu karar, Yürütme Konseyi tarafından yürütülür.

ÖZGÜRLÜĞE YÜRÜYÜŞ

9 Ekim 1995

Bir süredir De... H. köyünde Batman'a doğru göçün olduğu duyumunu alıyorduk. Bu nedenle bu köye uğramayı planlamıştık. Akşam köye girer girmez şehirden gelen minibüsün de köye girdiğini gördük. Bir evin arkasına saklanarak minibüsü gözlemeye başladık. Hamza arkadaş minibüsten inen bir gence yaklaştı. Tanıdık birisiydi. Kendisi medresede okumuş. İmamlık mezuniyeti var, fakat şu anda serbest çalışıyor. Bizi eve davet etti. Onunla birlikte eve uğradık. Böylece köyün durumunu onlardan öğrendik. Acıklı sözlerle herkesin gittiğini, köyde yalnız altı evin kaldığını söylüyordu. Kalanlar da köyün yaşlı kesimi ve kadınlardı. Göç eden tüm köylülerin ortak nedeni korucu olmamaktı. Evinde oturduğumuz genç imam, cana yakın, konuşmalarında samimi, yurtsever, olgun bir izlenim yaratıyordu. Yaşanan gelişmeleri, mücadeledeki son durumu kendisine anlatırken heyecanla bizi dinliyordu. Tek başına da kalsa köyü terk etmeyeceğini söylüyordu bize sık sık. Toprağına bağlı bir insandı. Sohbet derinleştikçe açılıyordu. Anlattığı hikayeler oldukça dikkat çekiciydi. Özellikle Şehit Melle Abdurrahman ile müftünün arasında geçen olay bize oldukça güldürmüştü. Olay şöyleydi; Mele Abdurrahman'la müftünün arasının açık olduğu bir zamanda müftülüğe müslüman olmak için bir Yezidi müracaat ediyor. Müftü buna müslüman olmak için şu an boşluk olmadığını, boşluğun olduğu bir zamanda uğraması gerektiğini söylüyor. Yezidi'nin tam gideceği esnada müftü, 'dur hele' deyip Mele Abdurrahman'ı kast ederek, "yeni hatırıma geldi. Müslümanın biri kafirleşmiş. Onun yeri boşaldığı için senin müslüman olman önünde herhangi bir engel yok" diyerek, Mele Abdurrahman'ı teşhir etmeye çalışıyor.

Aradan bir süre geçtikten sonra Mele Abdurrahman hacca gidiyor. Orada onunla birlikte giden hacıları örgütlüyor, dönüşte hacıları topluyor. "Biz hacca gidip orada şeytanı taşladık. Fakat o küçük şeytandı, büyüğü burada. Bunu da taşlamak gerekir" diyor ve hacıları müftünün evine salıyor. Müftünün evini taşlayarak kapı ve tüm pencerelerin camlarını kırıyorlar. Böylece Mele Abdurrahman, müftüden intikamını almış oluyor.

25 Ekim 1995

Mervan arkadaşla randevulaşan köylünün yanına gitmek için aşama doğru ben, Kawa ve Mervan arkadaş yola çıktık. Tabii ki yanımıza at da aldık. Bir gün önce yola çıkan Kandil ve Zindan arkadaşlar da randevu yerinde olacaklardı. Dağdan ovaya doğru inmeye başladık. Ama ovayı geçmek için öncelikle Dicle suyunu aşmamız gerekiyor. Havalar soğuduğu ve sular yükseldiği için Dicle'yi geçmek oldukça zor olacak bu mevsimde. Nasıl geçeceğimizi düşünürken, Mervan arkadaş "biz kayığımızı boşuna getirmedik, tabii ki onunla geçeceğiz" dedi. Şaşırmıştık. Ortada ne kayık ne kayığa benzer bir şey vardı. Ama Mervan arkadaş oldukça ciddi bir biçimde kayıkla geçeceğiz diyordu. Dayanamadım "hangi kayık hevalê Mervan. Ortalıkta kayık filan görünmüyor" dedim. Mervan arkadaş gülerek "tabii ki bunun" diyerek atını okşadı. "Yoksa onu niye getirelim." Kawa arkadaş iyi bir at sürücüsüydü. Hemen uygun karşıya geçmek için suların sığ olduğu bir yer buldu. Önce ben Kawa arkadaşın arkadaşına binecek ve karşıya geçecektim. Daha sonra da Mervan arkadaş. Atın arkasına bindiğimde suya düşmemek için Kawa'ya yapışmıştım. Oldum olası sulardan korkarım. Bu yüzden ne zaman sudan geçmem gerekse elimde olmadan büyük bir korkuya kapılıyordum. At suyun içinde kendine uygun yol bularak ilerliyordu. Oldukça heyecanlıydım. Bu da benim için yeni bir deneyimdi. Hem korkuyor, hem de heyecanlanıyordum. Zevkli bir şey olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim. İki seferde karşıya geçtikten sonra, telsizde bir grup yeni savaşçı adayının bize doğru geldiği haberini aldık. Ama onları bekleyemezdik. Görüşmemizi yapmamız gerekiyordu. Bu yüzden hemen yola çıktık. İşlerimizi bitirip yine hızlı bir şekilde yeni gelen grubun yanına doğru harekete geçtik. Amacımız onlara suyu rahat bir şekilde geçirmekti. Ama geldiğimizde kimse yoktu. Belki gelmemişlerdir diye sabaha kadar bekledik. Bir ses çıkmayınca Mava dağındaki noktamıza doğru harekete geçtik.

26 Ekim 1995

Sabah saat beşte noktaya vardığımızda, bir grup arkadaş birbirine yaslanmış, titreye titreye uyumaya çalıştıklarını gördük. Hepsi de yirmili yaşlarda yeni savaşçılardı. Dört de kurye arkadaş vardı onlarla birlikte. Onlara bakınca içimiz titredi. Kesinlikle Dicle'yi elbiseleriyle birlikte geçmişler ve sırıl sıklam olmuşlardı. Elbiselerinin kurumamasına rağmen yorgunluk baskın gelmiş ve öylece uykuya dalmışlardı. Ama titreye titreye. Hava henüz aydınlanmamıştı. Bu yüzden hemen ateş yakmak için hazırlık yaptık. Büyük bir gerilla ateşi yakacaktık. Biraz bekleyip günün ağarmasıyla, hemen ateşi yakıp onları uyandırdık. Uyanır uyanmaz hepsi ateşin etrafını sardı. Bizden birkaç arkadaş mutfakta girmişti. Kimi ekmek kimi de yemek yapıyordu. Yeni savaşçı adaylarına anlamlı bir karşılama yapacaktık. Yemek sonrasında onlarla bir tanışma toplantısı yaptık. Hepsi de çok olgun insanlardı. Yeni savaşçıların içinde üç tane de bayan arkadaş bulunuyordu. Hemen bir bayan söz hakkı isteyerek, "heval niye bayanları ordu saflarına almayı durdurmuşsunuz" diye sordu. "Biz sekiz arkadaştık, Adana'nın bir mahallesini örgütledik, fakat arkadaşlar gelmek istemelerine rağmen, sorumlu arkadaşlar birçok bayan arkadaşı saflara almadı." "Peki sen nasıl geldin" diyerek sordum gülerek, "valla kavga yaparak geldim. Eğer beni götürmezseniz ortalığı birbirine katarım, parti sizin babanızın malı değil, isteyen katılır dedim. Korktukları için gelmeme izin verdiler" dedi. Bütün arkadaşlar bayan arkadaşın konuşmalarını gülerek dinliyordu. Oldukça sempatik, canlı bir arkadaştı. Daha sonra tek tek bütün arkadaşlarla tanıştık. Ardından son siyasal durum üzerine kısa bir değerlendirme yaparak toplantıyı bitirdik.

Aradan birkaç saat geçtikten sonra birden patlama sesleri gelmeye başladı. Yeni arkadaşların katıldığı istihbaratını alan düşman güçleri operasyona çıkmış, bulunduğumuz alana yaklaşınca da bizimkiler vurmaya başlamıştı. Hemen hepimiz bir anda yeni savaşçılar diye bağırdık. Onların korunması bizim için çok önemliydi. Gruplar hemen tepelere koşarken bir grupta yeni savaşçıları uygun bir yere götürecektik. Yeni savaşçılar buna itiraz ediyor, "biz de savaşabiliriz, bize silah verin" diyorlardı. Tabii buna müsaade edemezdik. Sabretmeleri gerektiğini, icap ettiğinde tabii ki vereceğimizi belirtik. İkna etmeye zamanımız yoktu. Ama arkadaşlar anlayışlıydı. Çok fazla inat etmeden söylenenleri yapmaya başlamışlardı. Ben Kawa ve Serxwebûn arkadaş üstümüzde bulunan tepenin sırtına çıkarak, hem yeni savaşçıları koruma hem de gerekirse üzerimize gelen düşmanı vurmak için mevzilendik. Akşama kadar bekledikten sonra herhangi bir hareketlilik göremeyince tekrar vadiye indik.

27 Ekim 1995

Yeni savaşçı adaylarını Mava'dan Çiyayı Reş'e götürmek için dört arkadaş hazırlandık. Gece karanlığı basınca yola koyulduk. Tek sıra halinde gecenin karanlığında sessizce yürüyorduk. Yer yer grubun arkasından yürüyor, tek tek arkadaşlarla konuşup onlara moral veriyordum. Onların psikolojisini anlayabiliyordum. Çünkü ben de ilk katıldığımda onlar gibiydim. Hepsi coşkulu ve heyecanlıydı. Bu yüzden yorgunluk, açlık, susuzluk vb zorlukları fazla dert etmiyorlardı. Bir an önce eğitimlerini görüp savaş sahalarına geçmek için acele ediyorlardı. Hemen hepsi de savaş sahasına ne zaman gideceklerini soruyorlardı. Uzun bir yürüyüşten sonra mola verdik. Sabaha az bir zaman kaldığı için orada konaklamamız gerekecekti. Uygun bir şikefte yerleştik ve günün yorgunluğunu üzerimizden atabilmek için hemen yatma hazırlıklarına başladık. Yeni savaşçıların bazıları uyumuştu bile. Nöbetçileri belirledikten sonra biz de yerimize yerleştik.

28 Ekim 1995

Şikeft etrafı açık bir alanda bulunuyordu. Bu yüzden fazla hareket etmememiz gerekiyordu. Sabah etrafı kontrol etmişti arkadaşlar. Herhangi bir hareketlilik yoktu. Ama yine de bütün arkadaşlar uyarıldı. Gizlilik kurallarına tam riayet edilmesi istendi. Şikeftin aşağısında bulanan vadiye inerek, oraların keşfini yaptım. Tekrar şikefte döndüğümde yeni savaşçıları toplanmış habire birbirlerini eleştirirken, hatta deyim yerindeyse kavga yaparken buldum. Hemen müdahale etmedim. Olayı anlamaya çalışıyordum. Aslında hepsi eleştiri sistemine yabancıydı. Ama bazıları çok daralmıştı eleştiriler yüzünden. Sanki kendilerine hakaret veya yadırgama hissediyorlardı. Bir süre daha müdahale etmeden onları izledikten sonra konuşmaya başladım. Ben konuşunca hepsi sustu.

Bazıları heyecanla yüzüme bakıyor, kendi söylediklerini desteklememi istedikleri her hallerinden belli oluyordu. Önce eleştiri özeleştiri üzerine konuşmaya başladım. Bunun niye gerekli olduğu, devrimcinin eleştiri ve özeleştiriye nasıl yaklaşması gerektiği üzerine konuştum. Ardından da konuşmamı tartışma üslubu üzerine kaydırdım. Bir yönden isim vermeden hepsini eleştirdim. Özellikle Kürt'ün niye birlik olmadığı konusu üzerinde durmaya başlayınca bütün yeni savaşçılar utançla başlarını öne eğmişti. Konuşmamı bunların olabileceği, henüz yeni olduklarını ve zamanla partiyi kavradıkça bu tür sorunların kalmayacağıyla bağlayarak bitirdim. Hepsi hem rahatlamış hem de tutumlarından dolayı utanmıştı. Ben de onları fazla zorlamamak için üzerlerine gitmedim.

Öğle yemeği hazırlanmıştı. Yemeğimiz peynir ve yağdan oluşuyordu. Bir de çay. Oldukça neşeli bir yemek olmuştu. Yemek sonrası tekrar dinlenmeye çekildik. Çünkü gece uzun bir yolculuk vardı.

Akşam karanlık çökünce tekrar harekete geçtik. Uzun ve zorlu bir yürüyüş sonrası Botan suyuna ulaştık. Hemen keleğimizi sakladığımız yerden çıkartarak karşıya geçmek için hazırladık. Karşı kıyıda Çiyaye Reş'ten bizi karşılamaya gelen arkadaşlar bekliyorlardı. Bütün arkadaşları sağ salim karşıya geçirdikten sonra yağmur yağmaya başladı. Gece geç saatlerde noktaya ulaştığımızda hepimiz sırıl sıklam olmuştuk. Her ne kadar uykumuz gelse de yağan yağmur altında sabaha kadar öylece bekledik.

5 Kasım 1995

Bölge yönetimi olarak Çiyayi Reş'te bir noktada bir araya gelmiştik. Toplantı halindeydik. Aralarda da bol esprilerle gülüyor, gerillada bazı arkadaşların başına gelen komik olayları anlatıyorduk. Moralimiz oldukça iyiydi. Ama bu uzun sürmedi. Rızgar arkadaş yanımıza gelerek Kurtalan'da dört arkadaşın şehit düştüğü haberini bize verdi. Hepimiz şaşırmıştık. Bizim gruptan üç arkadaş bu alanda bulunuyordu. Ve birim sorumluları Çektar arkadaş ise yanımıza bulunuyordu. Şehit sayısının dört denmesi bunların geride değil köylü olma ihtimalini bize düşündürtmüştü. Çünkü sadece üç arkadaş orada bulunuyordu. Mahsun arkadaş dün onlarla konuştuğunu, yarın tekrar konuşacağını eğer çıkmazlarsa onlar olabileceğini söylüyordu. Birim Komutanı Çekdar arkadaş ise şehit düşenlerin kesinlikle bizim arkadaşlar olduğunu ve köy muhtarıyla oğlunun bir komplosunun olabileceğini söylüyordu kinle. Çünkü bir yıl öncesinde arkadaşların eline geçen bir kontranın muhtarın devlet ajanı olduğu bilgisini vermişti. İşin ilginci buna rağmen arkadaşların hala bu muhtarla ilişkide olmasıydı. Şewger, Hüseyin ve Baz arkadaşlar bazı ihtiyaçlarını karşılamak için muhtarın oğluyla ilişki halindeydi. Eğer şehit düşenler bu arkadaşlar ise komplo olabilirdi.

6 Kasım 1995

Akşam Hüseyin, Şewger, Baz arkadaşlar bağlantıya çıkmadılar. Artık şehadete ulaşanların bu üç arkadaş olduğu anlaşılıyordu. Mava ve Beşirideki birimlere bunun araştırılması konusunda talimatlar verildi. Bütün arkadaşlar dünden beri tedirgin bir bekleyiş içerisindeydi. Özellikle Çekdar arkadaş çok durgundu. Çünkü eğer şehit düştüğü söylenen birim onun komutası altındaydı.

Her üç arkadaşla kısa bir süre önce Mava'da birlikteydik. Hatta benim onlarla hareket etmem için öneride bulunmuşlardı. Bu zamansız şehadetler tüm yapıyı üzmüştü ve eğer olay gerçekse bunun intikamı kesinlikle alınmalıydı.

28 Kasım 1995

Havaların oldukça soğuk, dağların karla kaplı olduğu bir gecede Çiyayı Reş'ten yarı askeri, dört kişiden oluşan bir cephe birimi olarak, dağlara yakın köylere indik. Bu seferki inişimizin sebebi, her zamankinden farklıydı. Siirt şehir merkezine bir kadro yerleştirmek için zemin oluşturma faaliyeti yürütecektik. Diğer bir amacımız ise birkaç gün önce düşmanın eline esir düşen Botan ve İsa arkadaşların durumunu öğrenmek ve kitlelere yansıyan olumsuz yönleri boşa çıkarmaktı.

Çiyaye Reş'ten dört saatlik yürüyüşten sonra Tan.... köyüne ulaştık. Birkaç evi dolaşıp genel düşman hareketliliği ve köylülerin durumu hakkında bilgi edindikten sonra köyü terk ettik. Yalnız henüz erken olması ve oldukça soğuk olmasından dolayı köye yakın Çiyayı Ayne'deki noktamıza gidemezdik. Çünkü yolda donabilirdik. Bu yüzden yolumuzu uzatarak başka bir noktaya gitme kararını aldık. Hareket halinde olunca soğuğu fazla hissetmiyorduk. İstikametimiz Çiyaye Cina'ye idi. Yalnız burayı birkaç gün önce bıraktığımız gibi düşünüyorduk.

Üç saatlik yürüyüşten sonra Çiyaye Cina'ye ulaştığımızda çok farklı bir manzarayla karşılaştık. Dağın her tarafı beyaz perdelere bürünmüşçesine kar dolmuştu. Biraz durup dağa bir göz attıktan sonra, bu gece bizi donma bekliyor demekten kendimi alamadım. Hemen Yılmaz arkadaş devreye girerek, gelin birkaç saat daha yürüyüp kendimizi Çiyaye Suskeye atalım dedi.

Soğuktan tir tir titreyen ve biraz da yorgun olan Şiyar arkadaş, şimdi oranında karlarla kaplı olduğunu artık başka yere gidecek takatımızın da kalmadığını, buralarda sabaha kadar sığınacağımız bir kaya altını bulmazsak durumumuzun perişan olacağını söylüyordu kızarak. Gülerek onu takip ettik. Kırk dakikalık bir yamacı tırmanırken belki her birimiz en az yirmi sefer kayarak düştük. Nihayetinde Sipan ve Şiyar arkadaşlar bir kayanın dibinde dördümüzün zorla sığabileceği bir yer bulmuşlardı. Yalnız karda yürümemiz nedeniyle ayaklarımız ıslanmıştı. Kayaya ulaşır ulaşmaz yorgunluktan uzanıverdik. Ayaklarımız dışarıda gövdemiz kayanın altında yanımızda bulunan iki battaniyeyi üstümüze örterek uyuduk.

29 Kasım 1995

Sabaha karşı ayaklarımın buz kesilmesiyle uyanıverdim. Soğuktan uzandığım yerde dans edercesine titriyordum. Hemen oflamaların sesi duyuldu. Diğer üç arkadaş da uyanmışlardı. Dördümüzün de ilk sözleri ayaklarımız donuyor olmuştu. Artık uykumuz kaçmış, yatamaz olmuştuk. Uzandığımız yerden ayaklarımızın birbirine vurarak, yere veya kayaya vurarak ısıtmaya çalışıyorduk. Henüz sabahın dördüydü. Daha iki saatimiz vardı, havanın aydınlanmasına. Ama yine de iki saati iyi değerlendirelim diyerek dansımıza devam ettik. Ardından da mecburi birbirimize girdik. Daracık yerde güreş tutuyorduk. Yarım saate yakın büyük bir çabayla devam etti güreşimiz. Vücudumuz ısınmıştı. Ardından ayaklarımıza kar masajı yaptık. Herkes bir başka arkadaşa kar masajı yapıyordu. Bu sayede ayaklarımız yanmaktan kurtulmuştu. Tekrar Battaniyenin altına girerek güreşe ve hareketlere devam ettik. Saat altıya doğru iki arkadaş dışarı çıktık. Hava aydınlanmak üzere idi. Diğer arkadaşlar ise tekrar uykuya dalmıştı. Hem keşif yapıyorduk hem de odun arıyorduk. Bulabildiğimiz kadar odun toplamıştık, ama ıslak odunları yakmak kolay olmayacaktı. Üstüne üstlük çakmaklarımız da yanmıyor, ellerimiz soğuktan çakmakları tutamıyordu. Bir arkadaş durun siz bırakın ben yakayım dedi. Hemen battaniyenin altına girerek beş on dakika boyunca ellerini ısıttı. Ardından hızla çıkarak ellindeki çakmakla önce bir kağıdı tutuşturdu, kağıtla naylonu, naylonla da ince odunları. Daha sonra bir kara lastik parçasını da tutuşturunca artık ateşimiz yanmaya başlamıştı. Yılmaz ve Şiyar arkadaşlar tekrar uyuya kalmıştı. Hemen onları da uyandırarak ısınmalarını sağladık. Ateşi gören arkadaşlar hemen ateşin başına hücum ediyordu. Hiçbirimizin ağzını bıçak açmıyordu. Yavaş yavaş kendimize geldikçe moralimiz düzelmiş, birbirimize takılmaya başlamıştık. Gün boyunca ateşin etrafında oturduk.

Hava kararmak üzereyken kendimizi yamaçtan eteklere doğru bırakıp, hareket planımızda yer alan Gın......köyüne doğru yürüdük. Biraz yol aldıktan sonra köyün karşısında keşfimizi yapıp, havanın daha da kararmasını beklemek için patikada oturduk. Zaman geçmiyordu. Hava ise gittikçe soğuyordu. Yılmaz arkadaş sessizce "Mın biriya te kıriye" şarkısını söylüyordu. Biz de gülerek ona eşlik etmeye başladık. Ardından Şiyar arkadaş her zaman söylediği Kirive şarkısını söyledi. Ama belli ki tamamını bilmiyordu. Bazı yerlerde bilmediği yerleri sesini acayipleştirerek anlaşılmaz şeyler söylüyordu. Bu bizden kaçmamıştı. Gülerek Şiyar'a bakıyorduk. Şiyar da durumu anladığımız görünce gülmeye başlamıştı.

Şarkılardan sonra tekrar yolumuza devam ettik. Birkaç saatlik yürüyüşten sonra Gın........ köyüne ulaştık. Gece köyün bir kaç evine uğradık. Şehirden getirilecek bazı siparişlerde bulunduk. Uğradığımız her evin insanları bizden yana olduklarını, bizi sevdiklerini, onlardan bize zarar gelmeyeceğini habire hatırlatıyorlardı. Yılmaz isminde birisi saflardan kaçıp teslim olduğu için bizden çekindiklerini anlatıyorlardı. Onları sakinleştirmek için oldukça çaba harcamak zorunda kaldık. Ardından da tekrar harekete geçtik. Köyden çıkarken Sipan ve Şiyar arkadaşlar önde ve biz arkada yürüyorduk. Belli bir süre önce boşaltılmış, yıkık bir köye ulaştık. Şiyar arkadaş arakasına dönerek, "Orhan arkadaş burası Şet köyü hatırladın mı" diye seslendi. Evet bu köye bir kez gelmiştim hem de bölgeye ilk geldiğimde uğradığım ilk köydü ve o zaman köy doluydu. Hepsi de iyi yurtseverlerdi. Hele çocukları gerillaya çok yakındılar. İlk Şet köyüne girişimizde bizi karşılayan çocuklar olmuştu. Sıcak bir yaz gecesiydi ve epey susamıştık. Köye girer girmez çocuklar bize su yetiştirmişlerdi. O köy buydu ve şimdi bom boş bir gözümüzün önündeydi. Bu manzara karşısında insanın etkilenmemesi mümkün değil. Köyde

Şehit Lütfü arkadaşın boş evine girip biraz dinlendik. Sigaramızı avuçlarımızda yavaş yavaş yudumlarken ihanete lanetler getiriyordum. Üç ay öncesinde hepimiz uykuda iken, Tarık isimli bir unsur kaçarak teslim olmuş ve sonrasında operasyon gelişmişti. İşte köyün yakılması ve Lütfü arkadaşımızın şehadetine de bu unsur sebep olmuştu.

Sigaralarımızı içtikten sonra yolumuza devam ettik. Şet köyünün yukarısında Suske dağının yamacına doğru vurduk kendimizi. Noktaya ulaşır ulaşmaz yatmayı düşünüyorduk. Çünkü hava düne nazaran daha iyiceydi. Ayrıca köyden de bir battaniye daha almıştık. Böylece toplam üç battaniyemiz olmuştu. Noktaya ulaşır ulaşmaz, sırt sırta vererek hemen yattık.

30 Kasım 1995

Kış mevsiminde olduğumuzu daha fazla hissetmeye başladık. Çünkü açık havada yatmak bizi korkunç üşütüyordu. Ki, çok fazla uyuyamadan sabaha karşı titreyerek uyandık. Dişlerimiz birbirine vuruyordu. Hemen odun toplayıp ateş yaktık. Bu sayede biraz olsun ısındık. Kahvaltımızı yaptıktan sonra diğer üç arkadaş uyumak için tekrar uzandılar. Biraz ısınmışlardı ya, bunu uyku ile değerlendirmek istiyorlardı. Benim uykum yoktu. Daha doğrusu uyumak istemiyordum, sebebini bilmediğim bir histen dolayı. Bu yüzden "siz yatın benim uykum yok" dedim. Ateşin başında oturup biraz okumak istedim. Ateşin başında hem nöbet tutuyor hem de uzun zamandır okuma imkanının olmadığı bir kitabı okumak istedim. Birkaç sayfa okuduktan sonra onu da bıraktım. Bir türlü içimden okumak da gelmiyordu. Birkaç sayfaya göz atıp kitabı tekrardan cebime yerleştirdim. Biraz yazı yazmaya başladım ve öylece dalıp gitmişim. Uyandığımda daha erken sanıyordum. Ama saat neredeyse on iki olmuştu. Arkadaşlar da kalkmıştı bu ara. Çaktırmadan bana hani sen uyumayacaktın der gibi bakıyorlardı gülerek. "İçim geçmiş" dedim. "Bence bayılmış" dedi Yılmaz arkadaş gülerek. "Yoksa bu kadar iç geçmesi mi olur." Söyleyecek bir şey yoktu bu yüzden gülmekle yetindim.

Şiyarla ve Sipan arkadaşlar Gın.... köyünde yaptığımız siparişleri getirmek için hazırlıklarını yaparken, bir gece daha kalacağımız bu noktada gür bir ateş yaktık. Amacımız ateşin közleriyle idare etmekti. Hatta bir tane de çarber yapmayı düşündük.

(Çarber: bir, bir buçuk karış derinliğinde eşilen toprağın içine yassı taşlar konarak yapılıyordu. Her dört kenara konulan taşlardan sonra közler bu çukura konuyor, üzeri de yine yassı bir taşla kapatılıyordu. Ardından bunun üzerine kalın bir battaniye konulur, –battaniye kalın olmazsa taşın ısısı insanı yakabilir– ve ardından yatmak isteyen kişiler uygun bir şekilde ayaklarını bu battaniyenin üzerine koyarak yatarlar. Tabii üzerlerine battaniye, naylon vb şeyler atılmak şartıyla. Bu sayede soğuktan kurtulunur, hatta güzel bir uyku uyunurdu.)

Her iki arkadaş hava karardıktan sonra, yola çıktı. Ben ve Yılmaz arkadaş da hazırlanmış közlere sokulup battaniyelerimizi üzerimize atarak uzandık. Bu sırada Yılmaz arkadaş uyurken bir türlü beni uyku tutmuyordu. Birkaç saat sonra Şiyar ve Sipan arkadaş da geldi. Onların geldiğini görünce rahatlamıştım. Hemen çarberimize közleri yerleştirerek üzerine kapattık ve battaniyelerimizi de üzerimize örterek uymaya başladık. Yılmaz arkadaş nöbetçiydi. Beni uyku tutmadığı için ben de kalktım. Yılmaz arkadaş çay demlemişti. Bu soğukta çay da güzel gidiyordu yani. Sardığımız tütünlerle hem sohbet ediyor hem de çaylarımız yudumluyorduk. Diğer arkadaşlar yorgun olduğu için deliksiz uyuyorlardı. Bir ara uyandırıp çay içmelerini düşündük, ama o kadar güzel uyuyorlardı ki, gönlümüz el vermedi kaldırmaya.

1 Aralık 1995

Kaç gündür gelişmelerden uzağız. Yanımızda bir radyonun olmaması ve telsizimizin de çalışmamasından dolayı ne arkadaşlardan haber alabiliyoruz ne de Türk basınını takip edebiliyoruz. Yaptığımız siparişlerle beraber üç gazetede gelmişti. Sabah ilk işim gazetelere göz atmak oldu. Fakat gazetelerde hiç bir şeyi yansıtmıyordu. Tümüyle 24 Aralık'ta yapılacak genel seçimlere ilişkin haberler vardı. Anlaşılıyor ki bu süreçte Türkiye'nin gündemini seçimler alıyor. Akşama doğru toplantı yaptık. Bütün arkadaşlar değerlendirmelerini yaptıktan sonra önümüzdeki sürecin planlamasını yaptık.

Bu akşam Kel... köyüne gideceğiz ilk olarak. Her nedense ne zaman bu köye gidişimiz söz konusu olmuşsa Şiyar arkadaş bin dereden su getirir ve itiraz ederdi. İşin ilginci bizim de gitmemizi engel olurdu. Onun bahaneleri hepimizi etkiler gitmekten vazgeçerdik.

Şiyar arkadaşın bu yörenin yerlisiydi. Ayrıca Kel........ köyü köylerine komşuydu. Bu bizi biraz kuşkulandırıyordu. Ama onu ikna edemediğimiz için bir türlü gidemiyorduk. Hatta toplantıda bu köye gitme önerisine de karşı çıkmıştı. Fakat bu defa biz baskın geldik. Kesinlikle gidecektik. Gidecektik de Şiyarı ikna etmemiz zorunluydu. Çünkü araziyi bilen oydu. Hiçbirimiz araziyi iyi tanımıyorduk. Bir nevi ona muhtaçtık. Köye ilişkin ayrıntılara sormaya başladık. Kaç saatte gidebiliriz, nasıl gidebiliriz vs. vs. Üç saatte gidebileceğimizi, mecbur asfalt yoldan gitmek zorunda kalacağımızı, patika yolun olmadığını söylüyor ve daha birçok engel koyuyordu önümüze. Ama kararlıydık. Bunu göre Şiyar arkadaş artık inat etmekten vazgeçti ve yola koyulduk. Art arda ve mesafeli bir şekilde yürüyorduk. Yılmaz arkadaş bir ara bana seslendi. "Görüyorsun patika yolun olmadığını söylüyordu" dedi gülerek. "Bu yol patika değil mi." Uygun bir yerde mola verdiğimiz bir sıra Şiyar arkadaşa yanaşıp köyünün nerede olduğunu, güzel olup olmadığını sordum. "Birazdan köye ulaşacağız. Artık güzel mi değil mi sen karar ver" dedi ters bir şekilde. Kısa bir yürüyüşten sonra köylerine vardık. Köy bomboş ve evler yıkıktı. Fakat gerçekten güzel bir köydü. Botan suyu hemen köyün yakından geçiyor, suyun kenarlarını da bahçeler süslüyordu. Bahar aylarında kesinlikle yemyeşil olurdu buralar. Köyün içine girdiğimizde daha birçok güzellikle karşılaştık. Eğer bakımlı olsa cennet gibi bir yerdi. Buna rağmen, düşmanın köyü yakıp yıkmasına rağmen hala bu kadar güzellik kaldığına göre, insanlar olsaydı kim bilir ne kadar güzel olurdu! O an Şiyar arkadaşı düşündüm. Çocukluğu bu köyde –Ha... köyü– geçmişti. Şimdi bu görüntüler karşısında acaba ne düşünüyordu. Kesinlikle ruhunda fırtınalar kopuyordu.

Kel.... köyüne yaklaşıyoruz git gide. Hemen önümüzde bulunan üç evin ışığı yanıyordu. Toplam bir buçuk saatte ulaşmıştık buraya. Bunu da doğru söylemişti Şiyar. Ama hem patikayı hem de mesafeyi ona söylemeye hiçbirimiz cesaret edemedik. Çünkü çok öfkeli bir duruşu vardı. Köye ulaştığımızda ışığı yanan ilk evin kapısını çaldık. İçerden bir kadın sesi geldi. Erkeğinin evde olmadığını, bizi tanımadığı için de kapıyı açmak istemediğini söyledi. Şiyar arkadaş kendini tanıtınca, kadın güven içinde kapıyı açtı. Köyde toplam üç ev kalmıştı. Kadını ve çocukları yanımıza alarak hemen diğer eve doğru yola çıktık. Kocaman köyde sadece üç ev, iki erkek, iki yaşlı kadın, bir genç kız, üç de küçük çocuk kalmıştı. Diğer köylüler devletin tehditlerinden dolayı korkup kaçmıştı. Ama kalanlar ne olursa olsun gitmeyeceklerini söylüyordu. Hemen yemek hazırlamışlardı. Bize karşı çok içten ve sevecen yaklaşıyorlardı. Konuşacak çok şeyleri vardı, bu yüzden konuşmaları bitene kadar dinledik onları. Sonra biz başladık, onlar da bizi aynı dikkatle dinliyordu. Özellikle henüz bekar olan köyün tek genç kızı sanki ağzımızdan cümleler kaçacakmış gibi pür dikkat kesilmişti. Gözleriyle bizi süzüyor, gerillaya karşı ne kadar büyük bir özlem içerisinde olduğunu hissettiriyordu.

Artık kalkma saati gelmişti. Hep birlikte ayağa kalktık. Bütün herkes de bizimle birlikte ayağa kalkmıştı. Bir ayağı olmayan yaşlı bir ana da ayağa kalkmaya çalışıyordu. Hemen ona koştuk. Hepimiz sırayla elini öptük ve hatırını istedik. Ardından herkesle tek tek vedalaşarak ayrıldık. Erkekler köyün dışına kadar bizimle gelerek dualarla bizi uğurladılar. Ardından Şiyar'a niye daha önce gelmedik buraya der gibi baktık kötü kötü. Anlamış olacak ki, "birkaç kez burada çok kötü pusuya düştüm. Yine öyle bir şey olmasın gelmek istemiyordum" dedi biraz da utangaçça. Gerçekten de pusu olsa kurtuluş mümkün olmazdı. O buraları tanıdığı için bizden kendini sorumlu hissediyordu. Gelmeme isteminin temelinde yatan bu kaygıydı.

2 Aralık 1995

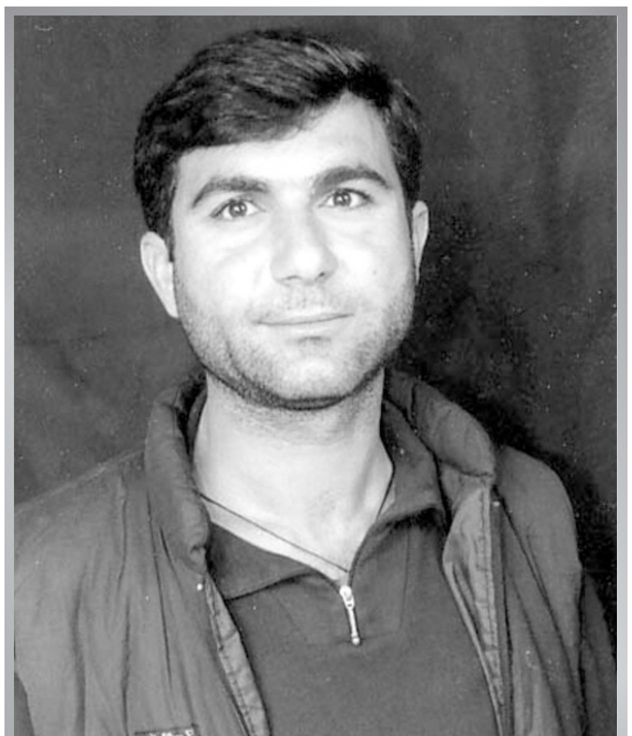
Tarihi süreçlerde her halkın, toplumun ve bireylerin yaşamında anılacak anlamlı ve önemli günleri vardır. Benim birey olarak Avrupa'dan ayrılıp, Önderlik Sahası'na gelişimin birinci yılı bu gün oluyor. Benim için oldukça anlamlı bir gün.

Bu gün yine her günkü gibi çalışmalarımız hiç bir engelle karşılaşmadan normal olarak yürüyor. Her dört arkadaş gecenin karanlığında, ay ışığı altında adeta gündüzmüş gibi kendimizi Gın...... köyüne atıyoruz. Köyün girişinde çaldığımız ilk evin kapısını yaşlı bir kadın açıyor köyün durumunu soruyoruz. Sakin olduğu ve düşmanın gelmediği haberini alıyoruz. Kadın biraz durduktan sonra köye gelen Şex Muhyettin'in yanına gittiklerini söylüyor. Kadına teşekkür edip ayrılıyoruz. Köyün ayrı bir evine gidip evin erkeğini çağırıyoruz. Yemeğimizi yedikten sonra şeyhin kaldığı eve gitme kararını alıyoruz. Eve gittiğimizde bizi kadınlar karşıladı ve hepsinin de rengi soldu. Bizden korkmuşlardı. Ama yine de bizi içeri davet ettiler. Eve girip oturduk. Evin erkeği yanımıza geldi. Biraz sohbet ettikten sonra şeyhle görüşmek istediğimizi söyledik. Müsait değil şeyh. İşleri varmış biraz. Ama biz görüşmekte kararlıydık. Bu yüzden bekleyeceğimizi söyledik.

Kısa bir süre sonra, şeyhten selam geldi. Bizimle görüşmek istediğini ancak yanında yabancıların olduğunu bu yüzden görüşmemizin iyi olmayacağını söylüyordu. Biz de bu uyarıyı uygun gördüğümüz için fazla ısrarcı olmayıp köyden ayrıldık.

Gecenin geç saatlerinde Çiyaye Cına'daki noktamıza ulaştık. Tam yerimize ulaşmıştık ki, birden yakınımızdaki Gretiso taburundan patlama sesleri geldi. Havan sesleriydi bunlar. Pür dikkat kesilip nereye atıldığını öğrenmeye çalıştık. Bu sırada bir tanesi de bizim üzerimizdeki dağ yamacına değdi. İkincisine kulak kabarttık patlamadı. Her zamanki atışlarıdır diye geçiştirdik. Gene dikkatli olup yarın operasyonun olacağı ihtimalini göz önünde bulundurarak doğal şikeftimize sığındık.

mardinli hevi

Adı, soyadı: **Gafur DOĞAN**
Kod adı: **Hevî**
Doğum yeri ve tarihi: **Ömerli köyü-Kızıltepe, 1971**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Ağustos 2004, Muxmur-Musul arası yolda**

Gafur Doğan (Hevi) yurtsever, orta halli bir ailenin çocuğu olarak 27 Mart 1971 yılında Mardin'de dünya gelir. Babası eski KDP'lilerdendir. Apocularla tanıştıktan sonra onlara katılır ve 12 Eylül darbesinden sonra tutuklanır, iki yıl Diyarbakır Cezaevi'nde kalır. İlk altı ay babasından haber alınamaz. Annesi kaybolan kocasını bulmak için şehre göç eder.

Ölümsüz tiyatro sanatçısı Hevi Şanoger ilkokula Ömeryan köyünde başlar ve acımasız yaşamla orada tanışır. Tabii o yaşta düşmanla da tanışır. Bir gün bir grup askeri üniformayla köye baskın yapar ve köy halkını kışın ortasında yalın ayak köy meydanda toplar. Babası, annesi ve köy halkını gözlerinin önünde karın üstünde bir saatten fazla yere yatırıp döverler. Sonradan babasını ve birkaç köylüyü arabaya atıp götürürler. İşte Gafur'un yaşamı boyunca unutamadığı bu olaydan sonra düşmana karşı büyük bir tepkisi gelişir. Hevi'yi Hevi yapan çocukluğundan yaşadığı son güne kadar onda bir karakter olan haksızlığı kabul etmemesidir. Haksızlığa karşı savaşmıştır hep.

Dokuz yaşından sonra Kızıltepe'ye göç etmek zorunda kalırlar. Okuluna Kızıltepe'de devam eder. Ve bir gün ortaokul son sınıf öğrencisiyken Türkçe öğretmeni "Türkiye de Türk'ten başka kimse yoktur, Türk dilinden başka dil yoktur" deyince Hevi buna karşı çıkar, Kürt olduğunu söyler. Bu olaydan sonra Hevi okuldan atılır.

Ondan sonra hayat çok acımasız geçer. Çalışmak zorundadır, yaşayabilmek için. Bir yandan kendi yaşam hikayesini yazar, yazdığı hikayenin adı da "Guri"dir. Güri hikayesinin nasıl yaşandığını toplumla paylaşmak ister. Onun için de tiyatro öğrenmek zorunda olduğunu hisseder. '83'te bir tiyatro kursuna katılır, altı ay sonra kurs öğrencileriyle bir oyun hazırlar ve Kızıltepe'de sergilerler. Hevi'nin tiyatro yaşamı böylece başlamıştır artık.

Ölümsüz sanatçı, o sistemin içinde kaybolmamak için müthiş bir şekilde savaşır. Bir yandan inşaatlarda amelelik yaparken, bir yandan da tiyatroya devam eder. Bir süre Kızıltepe'de babasının araba tamirhanesinde abisiyle beraber çalışır. Daha sonra Adapazarı'na fıstık toplamaya gider. Orada pazarlarda sebze satar. Hevi yaşamın zorluklarıyla kıyasıya bir savaşım içindedir ve yılmadan başı dik yürümüştür bu yolda. Sohbetlerinde hep şöyle derdi; "temiz, dürüst, emekçi insan başkasına muhtaç olmayan insandır."

Ölümsüz sanatçı '89'da İzmir'e gider orada çalışır. Bir yandan tiyatro sevdası onu bırakmaz ve arada bir tiyatro eğitimine devam eder. Sonra MKM İzmir şubesinde aktif bir şekilde çalışmalara katılır. Aynı dönem de PKK'ye katılarak profesyonel devrimci yaşantısına başlar. Benim sanat çalışmalarına katılmam da en büyük rol onun sanata olan yaklaşımı, fedakarlığı, emekçiliği, Önderliğe, şehitlere olan bağlılığıydı.

Hevi '93 yılında gözaltına alınır. Bu O'nun ilk tutukluluğudur ve bir ay kalır göz altında ağır işkencelere maruz kalır. İşkencede başından aldığı darbeden dolayı boynunda damar tıkanıklığı ve zamanla birçok rahatsızlığı ortaya çıkar. Ölümsüz sanatçı hiç bir zaman bu sorunları kendi hedefine yürürken engel olarak görmez. O göz altından sonra çalışmalara ve mücadeleye çok daha fazla katılım gösterir. MKM kapatıldığında tekrar açılması için tüm gücüyle çalışır. O dönemi iyi hatırlıyorum, MKM kapatılmış kurumun eşyalarına el konmuştu. Hevi dışarıda kalan gruba öncülük ederek sokaklarda oyun sergiliyordu. Miting günlerinde grup olarak çıkıp "kimse bizi suturamaz, kimse MKM'yi kapatamaz, biz halkın sanaatçlarıyız, halk susturulamaz" diyordu.

Beni etkileyen O'nun coşkusu, morali ve cesaretiydi. Aynı zamanda gruba katılmamda etkili olan O'nun duruşu ve çabasıydı. O'na gruba katılmak istediğimi söylediğimde çok sevinmiş ve beni grubun üyeleriyle tanıştırmıştı. O gün dünyalar benim olmuştu. Hevi ile beraber çalışacak ve sanatı örenecektim.Hevi arkadaş öğrencilerine hem siyasi, hem de kültürel eğitim verirdi. Hevi arkadaşta dürüstlük, insanlık, dostluk, yurtseverlik ve arkadaşlık her şeyden önce gelirdi. Hevi'nin en büyük felsefesi yurtseverlikti, bütün dünyası sevgi üzerine kuruluydu.

Hevi '98'de İzmir MKM'de beş büyük oyun hazırladı. Halepçe, Heviyame Hünün, Güri, Tırena Aştiye isimli oyunlardı. Bir de Kürt halk destanı Kosegeli'yi birçok yerde oynadı. '98 baharıydı. Hevi arkadaş bir grup arkadaşıyla birlikte Kürdistan dağlarına ulaşmıştı. Hayalleri, istekleri, sevdası O'nu özgürlük dağlarına çekmişti.

Dağa gitmeden önce benimle bir arkadaşı çağırıp; "siz bu çalışmaları sonuna kadar sahipleneceksiniz" dedi. Her ikimizde O'nun öğrencisiydik. O gün ona söz verdi.

Yaklaşık bir yıl sonra ben de Kürdistan dağlarındaydım. '99 sonlarına doğru Xıner'de Onunla karşılaştık. Ben O'na "sen burada ne yapıyorsun" diye sordum. O da bana "sence ben burada ne yapmalıyım" diye sordu. Ne demek istediğini anlamıştım. "Sanatla mı uğraşıyorsun" diye sorunca "tabii ki" dedi. O hiç boş durmadı hep yazdı ve oynadı. Kimileri O'nu yadırgadı, savaş kaçkını dedi, oportünist dedi, ama O, hiç bir zaman moralini bozmadı, geri adım atmadı ve kararlıca yoluna devam etti. Hevi, Yekta'nın ve Mordem'in arkadaşıydı. Onlar doğru buldukları ve inandıklarını yapmaktan asla vazgeçmediler. En zor koşullarda bize öncülük ettiler.

Hevi arkadaşın birçok yeteneği vardı. Sanat ve tiyatro üzerine makaleler yazardı. Tiyatro, tiyatro karakterleri, oyuncu ve yazarlar üzerine yeni ve çağdaş düşünceleri vardı. Senaryolar yazardı. Yazdığı oyunlarda hem oyuncu hem de yönetmendi. '98 yıllından bu yana yazdığı, yönettiği ve oynadığı oyunlar şunlardır: Bırina Kado, Demokrasi Wuhaye, Guri, Xwede Huta Ango Bedet, Agıre Be Dawi. Bunlarla birlikte Berf isiminde kısa metrajlı bir film senaryosu yazdı ve oynadı. Film 2001 yılında TV'de gösterildi. Bir de en son Şehit düşmeden önce yazdığı ve yönettiği bir oyun da "Çiroka Gul û Masi" idi. Ayrıca oynadığı oyunlar şunlardır; Çiroka Axe, Zilan, Levha Kadere, Ru, Nemrut, Teyre Ziv, Kürdistan Dagerkere, Azra. Rol aldığı filmler ise Ayna Bejne ve Jenura'dır.

Hevi'nin en büyük hayali Diyarbakır'da Zindan Direnişini, Dersim'de Dersim direniş tarihini konu alan oyunları sergilemekti. Bir de Kürdistan'ın her yerinde sanat okulları açıp çocukları eğitmekti, en büyük hayaliydi bunlar.

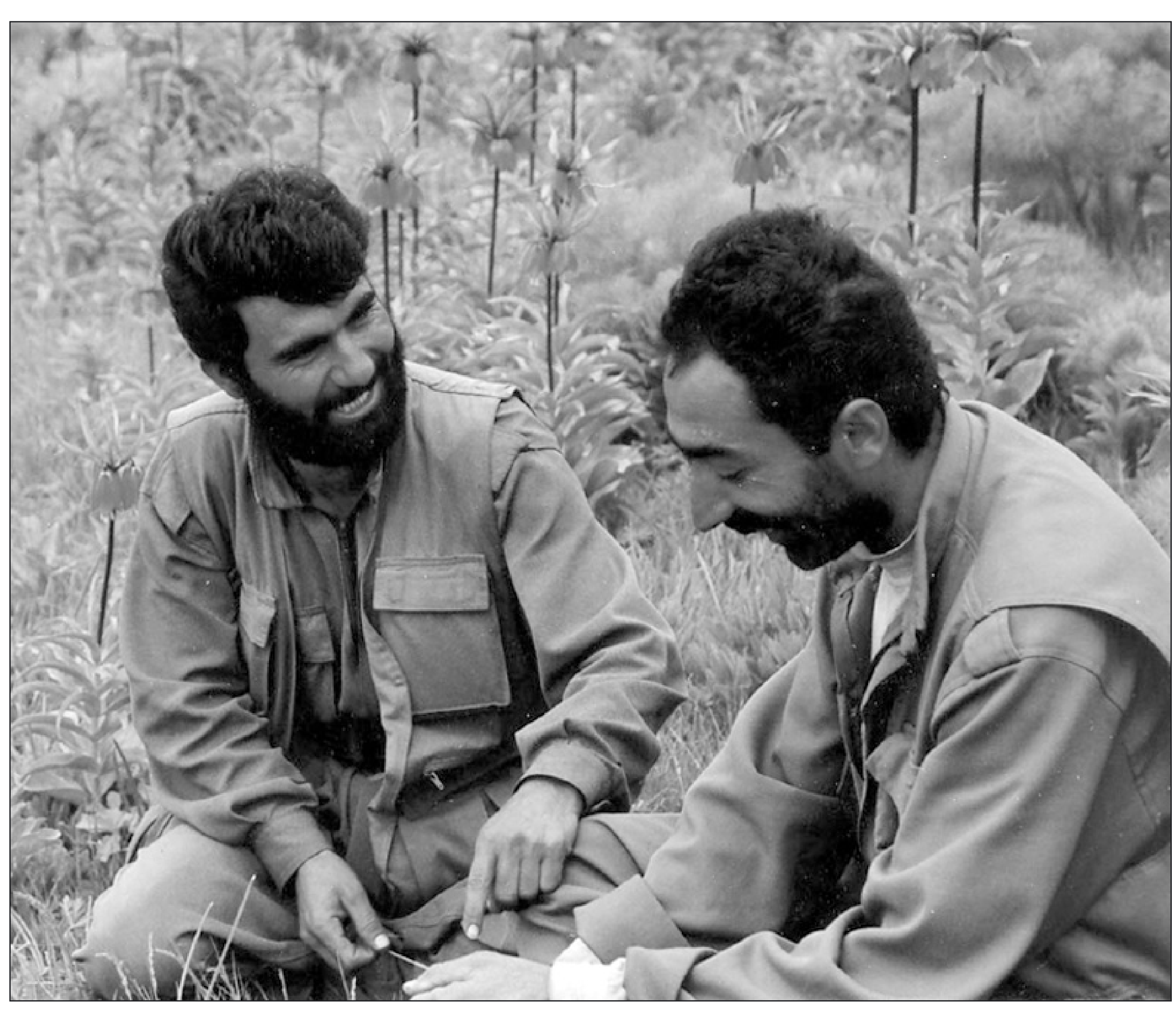
Hevi ve Yekta'yı birlikte anıyorum çünkü onlar et ve tırnak gibiydiler. Birlikte çalıştılar, mücadele ettiler özcesi direndiler her şeye rağmen. Büyük hayaller kurdular ve bu hayalleri gerçekleştirmek için çalıştılar. Yekta Suriye'de kültür sanat çalışmalarını yürütüyordu sanatçı duyarlılığı ve sorumluluğuyla Suriye devletinin Kürtleri katletme politikasını protesto etmek için 27 Mart Dünya Tiyatrolar gününde kendisini yaktı. Hevi ise Kerkük Kürt Tiyatro Festivali'ne katılmak için giderken talihsiz bir trafik kazasında şehit düştü.

Anısı mücadelemize önder olacaktır.

Mücadele arkadaşları adına
HARUN HEVİ

kızıltepe

Tozlu yollardaki dikenleri
Sokaktaki delileri
Köşe başındaki dilencileri
İş bekleyen ırgatları
At arabalarıyla renkli bir yerdi
Kendi rengiyle Kızıltepe
Unutmadım seni
Ne Ahmet'e dini unuttum
Ne de kör kurşuna hedef olan
Kemanceya Evdeyî
Nede deli Kadonun
Oryantalla karışık Kürt Köçeğini
Unutulmaz ki denge beje Hemîdunun
96 yılındaki Kürt stranları
Ve yolları çamurlu bir kazadır
Kızıltepe
Hala damağımdadır ciğerci Remo'nun
Kişnişli ciğerleri
Belediye parkının yayıktaki
Soğuk ayranı
Her gün kuyruğa girdiğim gazete
bayisi
Bir kez görmek için saatlerce
beklediğim
Ela gözlü kızın sevdası
Unutmadım
Gençlik duygularımın intikamıdır
Kızıltepe.
Ne hayalleri bıraktı
siyah beyaz haftalık fotoğrafıyla
Geleceğe dair umutları
Ah! Bir de çılgınlıklarım gelir
Aklıma
Tekme tokat okkalı küfürler
Savurduğum sokak kavgalarım
Hesap verme kaygısıyla
Gece yarısına kadar
Beklediğim geceleri
Cami önündeki dilencilerden
gasp ettiğim paraları
Daha sonra bol paraya kavuşunca
Dilencilere iade ettiğim
iki misli parayı
Sinemadan dönerken eve gidişimi
Mezarlıktan geçerkenki korkularımı
Bir garibanı savunurken
dayak yediğim günleri
İlk evlilik sözünü duyunca
Kıyametin anı
Okuldan çıkınca seyyar satıcılarla
çatışmalarım
Hiç tanımadığım bir kıza
laf atıldı diye
Bıçak yediğim zamanı
Unutmadım hiç birinin izini alnımdaki
İzin kavgasıdır
Ve bir sevdadır Tepenin Kızıllığı
Yüreğimin dibindeki hayalin resmidir.
Çocukluğumu yaşayıp kaybettiğim
yıllarda
Gizlisin
İpek yolu Tarih yolcusu

Şehit Gafur Doğan (Hevî) arkadaşın yazıları

YAŞAM VE ÖLÜM MAXMURLU ÇOCUKLAR İÇİN

Çocuk parkıyla mezarlığın yan yana oluşu gibidir yaşamla ölüm arasındaki çizgi. Çocuk parkta yaşamın zevkini oyun oynayarak coşkuyla karşılarken, yanı başındaki mezarlığı oyununa engel olarak görmez. Çünkü ölüm sahnesinden henüz habersizdir. O oyunun son perdesinin son sahnesidir. Çocuk bunun düşünemez, dünyayı kendine zehir etmez, oynamaya devam eder... Büyükler ölümle yaşam sınırında sürekli dolaşanlardır. Ölüm bir virüs gibi beynini sürekli kurcalar, ne yaşamdan zevk alabiliyor ne de ölümü cesaretlice karşılayabiliyor. Halbuki ölüm doğumun arka perdesidir. Eğer doğum gerçekse neden ölümden korkuyorlar ki!

Ölümden korkmak büyük bir aptallıktır. Yaşamının gelişmesini istemeyen insanlar ölümden korkarlar. Ölüm yaşamdan daha güçlüdür. Öyle büyük bir güçtür ki, yaşamı besler kendi bağrında, tıpkı yaşlı bir ağacın kendi zamanını doldurup mütevazı bir şekilde yerini yeni yetişen bir fidana vermesi gibi.

Tüm canlılarda varolan yaşama güdüsü, ölüm güdüsü karşısında çok cılız kalır. Ölümün kendisi de büyük bir olgudur. Yaşam ölümü sırtında taşır, bundan ötürü her zaman ölüm insanı için dayanılmaz bir acıdır. Hemen yanı başındadır, zamanı kendisine aittir ve kendisi belirler. Bunu için eğer yaşam bir oyunsa ölüm de finaldir bu oyunda. Bu oyun asla bitmez hep devam eder; biri diğerini doğurur.

Fakat biz insanlar kedimizi her şeyin merkezine koyduğumuz için ölümü korkuyla karşılıyoruz. Yaşıyoruz. Belki de biraz daha yaşamak içindir tüm feryatlar. Doğadaki bir çok canlının yaşamına son verme lüksünü kendimizde buluruz. Ama ölüm gelip kapıya dayandığında umutlardan umut dileriz biraz daha yaşamak için...

Eğer ölüm bir sır ise yaşam da bir mucizedir. Sır her zaman için insanlarda korku ve tedirginlik yaratır. Mucize ise coşku ve heyecan. Bir de ölüm insandaki enerjinin farklı bir enerjiye dönüşmesi anlamına gelir...

İnsan enerji yüklü bir organizmadır. Enerjisi tükendiği oranda işlevini yitirmiş olur, başka bir şeye dönüşür. Ve bu sonsuza kadar devam eder. Ölüm diye bir şey yoktur özünde.

Ölümün gerekçesi ve çözümü bulunabilseydi, yaşamın değeri ne kadar kalırdı ki. Yaşamı yaşam yapan ölümün kendisi değil midir!

Hevî ŞANOGER

Çocukluğumun anısına sevgiyi geleceğime yönelik bir bilgi arıyorum

Utanıyorum. Utanıyorum çünkü büyüdüm. Büyüdükçe çocukluğum tanınmaz hale geldi utançlar yüzünden. Utançlar bizi büyütüp çocukluğumuza sınırlar çizdi. Büyüklerimiz sınırlar ördüler ellerinin ulaştığı her yere, ata geleneğini sürdürerek. Bizler de büyüdükçe, sınırları koruyan birer bekçi olamaya zorlandık. Biz mi sınırları koruyoruz, sınırlar mı bizi koruyor? Sonu bilinmeyen bir labirent, çözülmeyen bir soru taslağı hala. Sınırlar kimi için bir güvence iken, kimi için de bir cehennem, yıkılması gereken, boşlukta sallanan bir zihniyet sapması.

Çocukluğumun anısına sevgiyi arıyorum. Tarlada çalışan ırgatlar gibi ter dökerek, yalın ayakla koşuyorum rüzgara karşı, göğsümden soluyarak, ayaklarıma batan dikenlere, bedenime saplanan oklara aldırmadan, nefesiz kalıp sırt üstü düşünceye dek. Uğradığım her yerde mayın tarlalarıyla karşılaşıyorum. Kiminin yazması, kiminin şalvarı dikenli teller arasında. Tel örgülerde yazılı levhalarla karşılaşıyorum, evlerin etrafına dikenlerle çevrili çitlerle karşılaşıyorum; insanın yüreğine batarcasına sivri. "DİKKAT! YASAKTIR" diyen insanlarla karşılaşıyorum her seferinde. İnsanların kendi ilişkileri arasına çizdiği sınırlar, doğayla kendisi arasına çizdiği sınırlar ve yabancılaşma. Doğaya ve insanın kendine yabancılaşması. Kendisinden uzaklaşıyor, kendini koruyayım derken beyinini, ruhunu tecride alıyor....

Utancın gözlerine bakıyorum, çocukluğum çok uzaklarda sınırların ötesinde kimliksiz dolaşıyor. Ama ben sınırların içindeyim ve bana kimlik verilmek isteniyor! Kimliğin verildiği her sisteme de otorite hüküm sürer. Ve ben kimliksizim. Kimlikli olmak sınırların içine hapsolmaktır. Kimlik veren her kurum her düzen önce sınırlarını belirler. Sınırlar çerçevesinde suratının orta yerine kırmızı damgayı yapıştırırlar. O damga senin ebedi kölelik, bağlılık mühründür. Bu mühür çok eski bir oyun ve gelenektir. Ta eski çağlarda köle sahipleri mühürlerini kendi kölelerinin canlı bedenlerine vururlardı. Bugün dünya gelişti, modern dünyada çağdaş kölelere kimlik veriliyor. Canlı bedeninin yansıması olan cansız fotoğraflara vuruyorlar mühürleri. Ve insan kendine yabancılaşıyor tıpkı fotoğraftaki gibi. Çünkü sana dair olanlar elinden alınıyor...

En büyük yabancılaşma, insan yaşamının sınırlandırılıp elinden almasıdır. Artık yaşama hakkı elinden alınmış, sınırların çizilmiş, istikameti belirlenmiş, sistem kendi elleriyle seni kendi çarkına bağlamıştır. Çocukluğumun uçsuz bucaksız masmavi gökyüzünün orta yerinde kocaman bir delik açılmıştı. Geleceğe yönelik ulaşmak istediğin bilgi, bir paket habercisi, doğa katliamı. İnsanların kendi doğalarına karşı getirdikleri değer, bencillikleriyle doğaya hükmetme. Bindiği dalı kesen sakar bir oduncu, kendi kuyusunu kazan bir şizofren, kedisini akıllı zanneden akıllı bir manyak, doğaya, evrene saygısızlık eden bilgisizlik bilgisi. Çocukluğum sınırların ötesinde utancın gözlerinden kaçıyor kimliksizliğiyle...

Hevi Şanoger
10 Ağustos 2004

Özgürlüğe kadar dağlardayız

Adı, soyadı: **Aynur GÜMÜŞ**
Kod adı: **Canda**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993, Tatvan**
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Haziran 1995, Vostin-Bitlis**

Canda heval, '76 yılında ailesinin ikinci çocuğu olarak dünyaya gözlerini açtı. Çocukluk yıllarında ailesinin durumu iyi olmayan Canda heval, çok kısıtlı ve zor koşullar altında yetişti. Bu yetişme tarzındandır ki, Canda heval birçok zorluğu aşma güç ve dirayetine sahipti.

Köylerinde okulun bulunmayışından dolayı hiç okul okumayan Canda heval, daha sonra mücadeleye katıldıktan sonra bu durumu daha fazla öğrenmenin ve gelişmenin vesilesi yaptı.

Dinin ve feodal kültür anlayışının hakim olduğu bir aile ve çevre ortamında büyüyüp yetişmişti Canda heval. Çevresinde girişken, olgun, fedakar ve mütevazı kişiliğiyle ön plana çıkıyordu.

1991'de gerillanın Tatvan alanına girmesiyle birlikte birçok insanda olduğu gibi Canda hevalde de büyük bir ilgi gelişmişti. Gerillanın sık sık köylerine gidip gelmesiyle birlikte partiyi daha iyi tanıma fırsatını elde ediyordu. Her zaman gerillanın yanında oturur, kafasındaki çelişkileri netleştirmek için sorular sorardı. Ve gerillanın verdiği cevapları pür dikkat dinleyerek, doğrulara ulaşmayı hedeflerdi.

Mücadelenin kitlesel serhildanlarla taçlandırıldığı '92 yılında, Canda hevalde de gerillaya katılma istemi gün geçtikçe artmaktaydı. Ve daha fazla beklemeden bir bir grup arkadaşıyla birlikte gerilla saflarına katıldı.

Ancak ailesinin ve çevresinin geri toplumsal özellikleri ve mücadeleye olan yabancılıklarından dolayı, Canda hevali geri getirmek için çeşitli dayatmalarda bulunuyorlardı. Ancak gerillalar ailesinin dayatmalarına için değil, Canda heval ve birlikte katıldığı dört arkadaşının kış koşullarına uymada zorlanacaklarını düşünerek daha sonra geri almak koşuluyla, köylerine gönderirler.

Ancak bir türlü durumu içine sindiremeyen Canda heval, aile ve çevresine karşı büyük bir tepki içerisine girer. Tekrardan gerillalarla ilişkiye geçerek katılım istemini ısrarla belirtir.

Canda heval altı ay gibi kısa bir süreden sonra tekrar iki arkadaşıyla birlikte gerilla saflarına katılır. Kararlı ve coşkulu bir katılımı sağlayan Canda heval, "artık geriye dönüş yok, dağlara sevdalıyız, özgürlüğe kadar bu dağlardayız. Savaşımımızın zaferle taçlanacağını şimdiden görüyorum" diyerek kendisindeki kararlılık düzeyini dışa vuruyordu.

Algılama ve kavrama yeteneği son derece güçlü olan Canda heval, katıldığı kısa eğitim devresinde, partinin ideoloji ve politikasıyla donanarak, büyük oranda kişiliğini değişim dönüşüme uğratmıştı. Moral ve cesaretiyle askeri eylemlerde gösterdiği başarılardan dolayı tüm arkadaşları tarafından sevilip sayılırdı.

Cana yakın özelliğini yoldaşlık ruhuyla donatan Canda heval, hiç bir zaman arkadaşlarıyla olumsuz tartışmalara girmezdi. Parti dışı alışkanlıklara karşı amansız ve yöntemlice savaşırdı. Doğal kişilik özellikleriyle arkadaşları içerisinde sıyrılıp ön plana çıkan Canda heval, parti tarafından manga komutanı olarak görevlendirilir. Görevde de gösterdiği pratik başarıdan dolayı hızlı bir gelişim doğrultusunu yakalar.

Son derece kararlı ve başarılarla geleceğe yürüyen Canda heval, 3 Haziran 1995 tarihinde düşmanla girdiği bir çatışmada yirmi arkadaşıyla birlikte abideleşerek şehitler kervanına katılır.

Canda heval, yüreği toprağına sevdalanmış intikam çocuğuydu. Halkının özgürlüğü uğruna canını feda etmesini bilen inançlı bir gerillaydı. Özgürlük uğruna savaştı ve özgürlük şehitleri kervanına katıldı.

Anısı mücadelemize önderdir
Mücadele arkadaşları

"Artık sabrımız kalmadı ya özgürlük ya serhildan"

Adı, soyadı: **Zeki SUNAR**
Kod Adı: **Hawar**
Doğum yeri ve tarihi: **Hıjire köyü-Soson, 1970**
Mücadeleye katılım tarihi: **Şubat 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **Kasım 1994, Xweşa köyü**

Hawar yoldaş, Sason'un Hıjire köyünde '70 yılında orta halli bir ailenin 6. çocuğu olarak dünyaya gelir. '79 baharında ailece Sason' dan Kozlak'a bağlı Bekirxan köyüne yerleşirler.

İlk ve ortaokul Bekirxan'da okur. Daha sonraki dönemler de ailenin maddi olanaksızlığından dolayı çok istediği halde okula devam edemez. Okulu bıraktıktan sonra çiftçilikle uğraşmaya başlar. Hawar yoldaş, çalışkan ve çevresinde de oldukça sevilen birisidir. Her zaman moralli, sıcak kanlı ve cana yakın özellikleriyle tanınır.

1990' lı yıllara gelindiğinde, artık Batman ve çevresinde de Özgürlük mücadelesi etkin olmaya başlamıştı. Kırsal alanda gerilla faaliyetleri yoğunlaşmış, Bekirxan köyünde gerillaya açılmış, köyde gerillanın örgütlü çalışması başlamıştı.

Bu yüzden '92 yılında itibaren Türk devletinin baskıları artar, gözaltı ve tutuklamalar yaşanır. Bu durum halkın gerillayla daha fazla kaynaşmasına yol açar. '93 yılının şubat ayında Hawar yoldaş beş arkadaşıyla (akrabadırlar) birlikte Garzan' da gerilla saflarına katılır.

Gerillaya katıldıktan kısa bir süre sonra gerillaya uyum sağlar Hawar yoldaş. Savaş alanında gösterdiği çaba, cesaret ve yetenekleriyle arkadaşlarının beğenisini kazanır. Hareketli birlik içinde yer alır. Hawar yoldaş, emekçi ve savaşkan kişiliğiyle takım komutanlığı görevine getirilir. Birlik içinde yoldaşlık ölçülerinin takipçisi ve özlü bir duruş sahibi olur.

Hawar yoldaşın birliği '94 yılında Kozluk-Baykan arasında oligarşik güçlerin pususuna düşer. Çıkan çatışmada Hawar yoldaş yaralı kurtulur, ancak on bir can yoldaşı şehit düşer.

Hawar yoldaş tedavisini yaptıktan sonra tekrar savaştaki yerini alır. Daha sonra iki arkadaşla birlikte Balıka köyünde bir milis ile buluşurlar. Milise bir yere götürmesi için yüklü miktarda para teslim ederler. Ancak yüklü miktardaki paraları gören milisin içindeki ihanet kurdu ayaklanır. İhanet artık onun kaçınılmaz durağı olur. Gerilla gurubunu ihbar eder ve oligarşik güçlere randevu noktasını gösterir ve operasyon düzenlenir.

O gece gerilla grubu olanlardan habersiz randevu noktası olan Xweşa köyünün aşağısında bir dereye inerler. Sabaha doğru noktaya varırlar ve nöbetçisiz uykuya dalarlar. Gün doğmadan ordu güçleri de dereyi kuşatmaya alır.

Gün doğumuyla birlikte uyanan Hawar yoldaş, oligarşik güçlerin çemberinde olduklarını fark eder. Artık çok geç kalmışlardır. Gerilla grubu yoğun ateş altında kalır.

Hawar yoldaş arkadaşlarının kurtulması için kendisini feda eder. Şiddetli bir çatışmaya girerek, oligarşik güçlerin dikkatini kendi üzerine çeker. Çatışma sona erdiğinde de sadece bir arkadaşları kurtulmuştur. Diğerleri yeniden yeşermek üzere tohum olup toprağa düşerler.

Hawar yoldaşın cenazesi üç gün sonra Bekirxan köyüne getirilir ve halk tarafından görkemli bir törenle toprağa verilir. Çatışmadan kurtulan arkadaş gerillaya ulaşır. Her şeyi partiye anlatır. Daha sonra ihanetçi hak ettiği cezayı bulur.

Şehitlerin yolu mücadelemizi aydınlatan birer meşaledir. Anıları mücadelemizde yaşayacaktır.

Mücadele arkadaşları

2004 Barış gününde dünyamız hala barış ve demokrasiye hasret

baştarafı sayfa 24'te

Şiddetin demokratik hak ve özgürlük mücadelesinde kullanılma zorunluluğunun azalması veya ortadan kalkması ise, devletin ve devletli toplumun şiddet kullanabilmesini güçleştirir. Dolayısıyla devletin vazgeçilmezliği yalanı giderek inandırıcılığını yitirir. Yani siyasal, toplumsal, ulusal, kültürel hak ve özgürlükler için kullanılan şiddet, önünde sonunda devleti beslemektedir. Sadece ömrünü uzatmamakta, adeta yaşayabilmesi için onun damarlarına kan pompalamakta ve gereksiz varlığına meşruiyet kazandırmaktadır.

Bu anlamda devletin en büyük düşmanı devrimci şiddet değil, demokrasinin ve barışın ta kendisidir. Barışçıl demokratik mücadeledir. Çünkü gerçek anlamda demokrasinin ve barışın olduğu yerde devlet uzun süre barınamaz. Ama devletin olduğu yerde de kelimenin gerçek anlamıyla demokrasi ve barış kurulamaz veya sağlanamaz. Zira devletin varlığı demokrasi ve barış için en büyük tehdittir. İddia edildiği gibi barışın, huzurun ve demokrasinin teminatı devlet değildir. Devletin ve devletli toplumun her şeye hükmetmeden veya birilerini karşısına almadan yaşayamadığını, dışarıda ya da içerde illaki bir düşman yarattığını, düşmansız kalamadığını, düşmansız kaldığında düşman icat ettiğini uygarlık tarihi öğretiyor. Devletli toplum yoksul sınıfları, kadını ezerken, bir vampir gibi kanını emerken her halde onları isyana sürüklediğini biliyordu. Yine egemenlik alanlarını dünyanın sınırlarının bittiği yere kadar uzatmak için başka halkların topraklarını işgal ederken herhalde yeni düşmanlar kazandığının farkındaydı. Belki bir paradoks gibi görülecektir, ama gerçek olan şu ki, devlet düşmanı olduğu zaman daha güçlenmektedir. Savaş devletin neredeyse hiç vazgeçemediği, onsuz yapamadığı, güçlenemediği töze benzemektedir. Devletler arası savaş dahi devleti güçlendirmektedir. Halkın, toplumun elindekileri daha çok çalmasına, daha geniş imkanlara, daha ileri silah sistemlerine sahip olmasına bahane oluşturmaktadır. Sonucu ne olursa olsun savaşın devleti ve devletli toplumu güçlendirdiği çok açıktır. Öyle ki burada kaybeden bile güçlenmektedir. Zayıf düşen veya düşürülen ise halklar, kadın ve emekçi sınıflar olmaktadır. Benzer bir durum iç savaşlar açısından da geçerlidir. Devlet el de değiştirse, karşı tarafın veya ezilenlerin denetimine de girse sonuç değişmemektedir. Kendisine sahip olanı baştan çıkartmakta, kendisine mahkum etmekte, sahiplerine düşman kazandırmadan bir gün olsun yaşayamamaktadır.

İnsanlık eğer doğal toplum çağından bu yana, beş bin yıllık uygarlık tarihi boyunca en büyük özlemi ve dileği demokrasi, barış ve huzur olmasına rağmen hala bu özlemine ulaşamamışsa, devletin ve devletli toplumun halkları içine çektiği veya düşürdüğü şiddet sarmalının ve ideolojik egemenliğin bundaki rolü görmezlikten gelinemez. İç düşman, dış düşman kapanın korkunçluğu ile bu gerçekliğin çok yakın ilişkisi bulunmaktadır.

Bu anlamda şiddette bulaşmadan hak ve özgürlükler için mücadele yürütmek, hem de en ağır tahriklere rağmen bunu başarabilmek insanlık açısından en büyük fazilet olarak görülmelidir. Ezilen halkların, sınıf ve cinsin barışçıl, demokratik mücadelesi geliştikçe ya da insanlığın demokrasi ve barış damarı güç kazandıkça, tahrik eden devletli toplumun oyunlarına gelinmedikçe geleneksel toplumun uyanışı da hız kazanacaktır. İşte o zaman devletli toplum ve devlet, dolayısıyla savaş aşılmaya ve yapılamaz hale gelmeye başlayacaktır.

"İnsanlık eğer doğal toplum çağından bu yana, beş bin yıllık uygarlık tarihi boyunca en büyük özlemi ve dileği demokrasi, barış ve huzur olmasına rağmen hala bu özlemine ulaşamamışsa, devletin ve devletli toplumun halkları içine çektiği veya düşürdüğü şiddet sarmalının ve ideolojik egemenliğin bundaki rolü görmezlikten gelinemez. İç düşman, dış düşman kapanın korkunçluğu ile bu gerçekliğin çok yakın ilişkisi bulunmaktadır."

Dünya barışı Ortadoğu barışından geçmektedir

Uygarlığı, dolayısıyla devleti ve devletli toplumu yaratan, ilk hakimiyet savaşlarına sahne olan coğrafya Ortadoğu'dur. Bölgemizde hala en küçüğünden en büyüğüne bütün siyasal, toplumsal, etnik, kültürel vd sorunlar şiddetle çözülmeye çalışılmaktadır. Beş bin yıllık bir gelenek ve zihniyet yapısı hükmünü yürütmeye devam etmektedir. Hasımlarına diz çöktürme, üstünlüğünü kabul ettirme, aman dedirtme, anasından doğduğuna pişman ettirme, boyun eğdirme devletçi toplumun iliklerine kadar işleyen ve adeta toplumsal bir gen haline gelen zihniyet yapısıdır. Ve beş bin yıllık geçmişi olan bu savaş kültürüyle henüz bir tek sorununu dahi çözerek aşabilmiş değildir.

Sorunları şiddet yöntemiyle çözme geleneği bütün sorunların çözümsüz kalmasına yol açmıştır. Hatta ağırlaşarak şu veya bu biçime bürünerek bugünlere kadar gelmiştir. Ortadoğu bu kültür ve mirası hem kendisi yarattığı ve hem de çok uzun süre derinlemesine köklü olarak yaşadığı için aşma gücü gösterememiştir. Adeta bu kültür ve gelenek onun iliklerine işlemiştir. Adeta aşılamaz gibi görünen bir zihniyete yol açmıştır. Bunun temelinde devlet ve devletli toplumun akıl almaz despotizmi yatmaktadır. Keza Ortadoğu'da devlet hala dokunulmazlığını, yüceliğini, kutsallığını, tanrısallığını büyük oranda korumaya devam etmektedir. Tanrılar kadar korkutucu, kahreden ve gerektiğinde bir baba gibi şefkatli olan kutsal devletin her şeye egemen olduğu bir coğrafya kuşkusuz barışa ve demokrasiye en fazla aç olan coğrafya olacaktır.

Dolayısıyla eğer insanlık barışa ulaşacaksa veya gerçek anlamda demokrasiyi kuracaksa bunun yolu Ortadoğu'dan geçmektedir. Ortadoğu'da demokrasi ve barış kazanmadığı müddetçe dünya barışını kurmak, küresel düzeyde demokrasinin zaferini ilan etmek imkansız gibi bir şeydir. Bölgede bugün hala devam etmekte olan savaş ve çatışmalar, bunların kapsamı bize bunu anlatmaktadır. Her gün Amerika, İngiliz, İtalya, Kore, Filipin, İspanyol, Türkiye, Irak, İran, Suriye, Mısır, Afgan, Çeçen vd uyruklu insanın yaşamını yitirdiği bir bölge olması bunu doğrulamaktadır.

Küresel emperyalizmin dünya imparatorluğu kurma, petrol kaynaklarını kontrolü altına alma, Ortadoğu'ya egemen olma ve bu pazarı kendi peyki olarak küresel kapitalizme eklemleme amacı ile bölge devletlerinin ulus devlet statüsünde ısrarı, hasımlarına boyun eğip onun önünde diz çökmektense kanının son damlasına kadar savaş kültürü Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmektedir. Hoş bu topraklarda kanın akmadığı bir tek saat olmamıştır, ama demokrasi ve barış gibi köklü insanlık değerlerinin güç kazandığı 21. yüzyılda bile bu kültürün bu kadar güçlü olarak kendisini yaşatmaya devam etmesi akıl alır gibi değildir. Fakat bunun da köklü kültürel, tarihi nedenleri bulunmaktadır. Ortadoğu kendi yarattığı ve uzun süre derinliğine yaşadığı kendi kültürel köklerinden kopamamaktadır. 12. yüzyılın başından bu yana kendi yarattığı kültürün içine gömülüp kalmıştır. Zihniyet olarak değişememiştir. Yaratıcı düşünce yerinde çakılıp kalmıştır. Yeni, anlamlı ve bilimsel düşünce gelişme gücü gösterememiştir. Devletli toplum buna izin vermemiştir. Dogmatizm batağına gırtlağına kadar batan bölge bunu aşma gücünü hala gösterememektedir.

Ortadoğu'nun sözü edilen bu yerinde çakılıp kalmışlık gerçekliğini baktığımız her şeyde görebilmek mümkündür. Örneğin Kürtler devletli toplumun bastırdığı doğal toplumu yaratan halkların başında gelmektedir. Sümerlerle başlayan devlet ve devletli toplum karşısına ilkin kadını ve anaerkil kavim olarak Kürtleri almıştır. İlk bastırdığı veya düşman olarak ilan ettiği anaerkil Kürtler olmuştur. Yine Nemrut'a baş kaldıran İbrahim ve bu gelenekten gelen İsrailoğulları onun karşısına alıp hasım olarak ilan ettiği kavimlerin başında gelmektedir. Ne garip tesadüftür ki(!) Ortadoğu'nun bütün devletli toplum gücü hala bu sorunlarını çözememiştir ve hala Ortadoğu'nun en büyük baş belası bu iki temel sorundur. Kürt ve İsrail sorunu halkların eşitliği, barışı ve kardeşliği temelinde çözüme kavuşturulmadan Ortadoğu'da suların durulabileceğini beklemek hayaldir.

Kürt ve Filistin sorununu çözülmedikçe Ortadoğu barışı gerçekleşemez

Küresel emperyalizmin Ortadoğu'ya müdahalesi ve geliştirdiği askeri işgal sorunu daha bir içinden çıkılmaz hale getirmiştir. Zaten amaçlanan da budur. Ortadoğu'da halkların eşitlik, özgürlük, birlik ve kardeşliğine dayanan kalıcı ve adil bir barış istenmemektedir. Tam tersine bölge halklarında devletli toplumun geliştirdiği beş bin yıllık geçmişi olan güvensizlik ve husumet körüklenmekte, derinleştirilmekte, ömrü uzatılmaya çalışılmaktadır. Kürt-Arap, Kürt-Türk, Kürt-Fars, Arap-İsrail, Arap-Türk, Arap-Fars çelişki ve çatışması kaşınarak, önümüzdeki yüzyılda da devletin ve devletli toplumun varlığı garanti altına alınmaya çalışılmaktadır. Bunun anlamı bütün halkların iradesini özgürce ortaya koyabileceği doğrudan demokrasinin ve barışın zafer kazanmasını önlemek için, şiddetin ve şiddeti davet eden çelişkileri derinleştirmek için küresel emperyalizmin büyük bir gayret içinde olduğudur. Devletin gereksiz bir fazlalık olduğu giderek biraz daha açığa çıktıkça ve toplumun üzerinde bir ur gibi duran fazlalıklı toplum burjuvazi ile eksiklikli toplum olarak emekçilerin oluşturduğu sınıflı toplum düzeninin bir kader olmadığı açığa çıktıkça kapitalist Batı uygarlığının Ortadoğu'ya yüklenmesi, onun içine el atarak karıştırması çok anlaşılır bir durumdur.

Dolayısıyla Ortadoğu kendi Kürt ve Filistin sorununu halkların eşitliği, kardeşliği, demokratik birliği temelinde çözmedikçe küresel emperyalizmin müdahaleleri, karıştırma ve kışkırtmaları son bulmayacaktır. Dünya barışı ve demokrasinin geri dönülmez zaferi gerçekleştirilebilmesi çok güç bir hayal olmaya devam edecektir. Bir kere başlangıç olarak Ortadoğu'nun ve dolayısıyla insanlığın iki temel sorununun Kürt ve Filistin sorunu olduğunu görmek ve kabul etmek gerekir. Bütün dünya barış ve demokrasi güçlerinin bu noktaya odaklanması bu nedenle çok önemlidir. Bu iki temel sorun çözülmediği müddetçe dünyanın hiçbir yeri güvenlikli olmayacaktır. Bunun çok net kanıtları ortada durmaktadır. Sadece Irak'ta yaşanan çatışmalarda hayatını yitiren insanların uyruk ve kimlikleri bunu kanıtlamak için yeterli veriler sunmaktadır. Bunun giderek daha yaygın bir hal alacağını, dünyanın dört köşesine yayılacağını söylemek hiç de kehanet sayılamaz. Sadece küresel emperyalizmin bu savaşta güttüğü amaç ve hedefleri olayın bu düzeye çıkması için yeterince tetikleyici unsur oluşturmaktadır. Giderek kültürler, medeniyetler hatta dinler arası karakter kazanan bu savaş ve çatışma değişen ve farklı bir çehre kazanan dünyanın demografik yapısı da dikkate alındığında tanık olduklarımızdan daha vahim olaylar yaşanabilir. Ortadoğu yaşadığı yoksulluk, açlık, işsizlik, siyasal çatışmalar, kimlik ve etnik sorunlar nedeniyle dünyanın her köşesine göç veren coğrafyaları içinde önemli bir yer tutmaktadır. Dünyanın her bucağında Arap, Türk, Fars, Kürt orijinli topluluklar bulunmaktadır. Dünyanın her tarafına savrulmuş olan bu halklara mensup insanlar dinsel, ulusal, etnik, kültürel kimliklerinin aşağılanmasına, rencide edilmesine, ezilmesine karşı duydukları öfkeyle her an akıl almadık biçimlerde tepkiler geliştirmeye adaydırlar.

Böylesi bir durumdan en fazla memnunluk duyacak olanlar herhalde dünya imparatorluğu peşinde koşanlar olacaktır. Çatışmaların bu noktaya gelmesini isteyebilecekleri hesaba katmak gerekir. Dünyanın her köşesinde, özellikle de Avrupa'da intihar eylemlerinin gelişmesinden ABD'nin büyük sevinç duyacağını söylemek gerekir. Böylesi bir gelişmenin korkunç boyutlara ulaşan askeri varlığına, bürokrasisine, dev gibi büyüttüğü devletine, devletli toplumuna, imparatorluğuna sınırları belirsiz yaşam gücü ve egemenlik kazandıracağı dikkate alınırsa bunun çok da yanlış bir değerlendirme olmadığı veya olamayacağı daha iyi görülecektir.

Bu nedenle dünya demokrasi ve barış güçlerinin genelde Ortadoğu, özelde Kürt ve Filistin sorununa odaklanması büyük önem taşımaktadır. Barış ve demokrasinin yaşamsal önemini kavrayarak bunun için barışçıl yöntemleri esas alarak özgürlük mücadelesini tırmandırmaya çalışan Kürtler dünya barış ve demokrasi güçlerinin en sağlam müttefik gücü olarak öne çıkmaktadırlar. Filistin'in özgürlüğü için mücadele eden örgütlerin ağırlıkla devletçi karakterlerini korumaları, ısrarla şiddet yöntemini esas almaya devam etmeleri zorlayıcı olmaya devam etse de, Filistin halkıyla, onun devletçi çizgiden kopmuş, barışçıl-demokratik mücadeleyi esas alan güçleri ile de böylesi bir ilişki geliştirmek gerekmektedir. Bu ilişki ve ittifak Ortadoğu'nun bütün barış ve demokrasi güçleriyle geliştirilmek durumundadır. Türk, Kürt, Fars, Arap, İsrail vd halkların demokrasi ve barış için mücadele eden güçleri arasında kurulabilecek bir ortak mücadele platformunun dünya demokrasi ve barış güçleriyle geliştireceği ilişki ve ittifak devletçi toplumu geriletebilecek temel dinamiktir.

Şu bilinmesi gerekir ki; küresel emperyalizm karşısında küresel demokrasi ve barış hareketi gelişmedikçe veya bu yaratılmadıkça dünyamız asla gerçek, kalıcı, uygulanabilir ve adil bir barışa, güçlü bir demokrasiye kavuşamayacaktır.

Bir Halkı Savunmak

baştarafı sayfa 12'de

ABD için jeopolitik açıdan en kritik bölge denilen geniş Ortadoğu'da, islam ülkelerinde yeni bir proje adeta emperyalist sistemin ikinci ***Marshall Planı*** olarak hazırlanmaktadır. ***Büyük Ortadoğu Projesi*** denilen bu girişim, sistemin krizden ağır darbe almadan çıkabilmesi için zorunlu görünmektedir. Gerek temel enerji kaynakları, gerek sosyokültürel ve dini olgular bölgeyi sistemle eklemlenmeden, ABD'nin hiç rahat olamayacağı bir duruma sokmaktadır. İmparatorluk pozisyonu olan güçler bu gerçekler karşısında sessiz duramazlar. Bölge son iki yüz yıldır kapitalist sömürgecilik ve yarı sömürgecilikle yönetilmeye çalışıldı. Despotik devlet yapılarına dayanılarak bölge halklarına nefes aldırılmadı, ama kapitalizme anlamlı bir eklemlenme de olmadı. Stratejik Arap-İsrail çelişkisi daha da derinleşti. Radikal islam yaratıcısı ABD'ye yöneldi. Cetvelle çizilen sınırlarda kurulan ulus devlet modeli gerici statükocu bir kilitlenmeyi yarattı. Milliyetçilik, dincilik ve devletçilik dünyada görülmemiş bir zırh olarak Ortadoğu toplumlarını adeta nefessiz bıraktı. Dolayısıyla yeni proje fikri gereklidir. Önemli olan bunun nasıl ve hangi güçler ile hayat bulacağıdır; hangi siyasal ekonomik sistemi esas alacağıdır. Buna bölge halklarının nasıl yanıt verecekleridir.

ABD önderliğindeki sistemin ***NATO****'su* ve ***BM****'siyle* baş meselesi, dolayısıyla çelişkisi jeopolitik açıdan budur. Bir dönemlerin faşizmi, komünizmi yerine geçen hedef *'katı islam,' 'islam faşizmi'* olmaktadır. Sistem güçleri ve bağımlıları ABD önderliğinde yükseltilen *'küreselleşme'* dalgasından rahatsızlık duymaktadırlar. Özellikle Avrupa cumhuriyetleri ve demokrasileri her geçen gün tepkilerini arttırmaktadır. Ulus devlet ve üstü olarak AB'yi ezdirtmemeye özen göstermektedir. AB kalkanı altında insan hakları ve demokratik burjuva bir alternatif denemesine çalışılmaktadır. ABD'nin dengelenmesi, gözetilen temel bir politika olmaktadır. Rusya, Çin, Japonya, Brezilya benzer çabalar içinde bulunmaktadır. Genel olarak ulus devlet ABD imparatorluk eğilimi karşısında en çok zorlanan kurum olarak durmaktadır. Aslında çoktan bir eyalet devleti haline gelmesi gereken bu orta ve daha küçük boy devletlerin çabası biraz da akıntıya kürek çekmeye benzemektedir. Bunların birçok yönüyle bağımlılıklarını samimice itiraf edip eskinin milliyetçi gururlarını terk ederek, yeni küreselciliğin kurallarına uymaları beklenebilir. Başka seçenekleri yoktur. İkinci bir Sovyet deneyimine dayanarak kafa tutma ve sınırlı bağımsızlıklarını sürdürmenin dış ve iç koşulları kalmamış gibidir. Eski devrim hülyaları artık sistem karşısında *'ilericiliği'* değil, tutuculuğu temsil etmektedir. İlerici ulusal kurtuluştan, tutucu bürokratçılık fazla prim yapmayacağa benzemektedir. Bunu ne sistem, ne ABD, ne de alttaki halklar artık yutabilecek durumdadır. ABD ve Sovyet dengesine dayanan ulusal despotluklar ve oligarşiler dönemi kapanmıştır.

Sistemin bilim ve teknolojiyi daha da geliştirme kapasitesi olmakla birlikte, toplumsal koşullar ciddi engel oluşturmaktadır. Arzın talebi aşması bilim ve teknolojiyi gerçek yenilikler açısından işlevsiz bırakmaktadır. Ancak geniş halk yığınlarının sorunlarını çözmede bilim ve teknoloji büyük rol oynayabilir. Bu da ancak demokratik ve ekolojik bir toplumla mümkündür.

ABD önderliğindeki sistemin önümüzdeki 25-50 yılına baktığımızda, yükselmekten çok gerileme sürecine girmesi beklenebilir. Bütün göstergeler gerileme öğelerinin ayakta kalma ve aynı biçimde sürdürülme öğelerinden daha fazla olduğunu göstermektedir. Sistem mevcut varlığını sürdürmek istediğinde bile, bunu büyüyerek değil ancak küçülerek sağlayabilir. Bunun için Sovyetler Birliği ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı dev boyutlara ulaşan askeri varlığında küçülmeye devam edecektir. Daha küçük boyutlu ve teknik ordular dönemine geçilecektir.

Hedef olarak her ne kadar terör ve uyuşturucu odakları ile serseri devletlerin nükleer, biyolojik ve kimyasal silahları deniliyorsa da, esas olarak sistemin kırılma riski yüksek Ortadoğu'daki gelişmelerdir. Gelişmelerin sanıldığı gibi radikal islam nitelikli olmaktan çok, emperyalizmi ve despotizmi aşan demokratik komünal sistemlere yakın olmaları daha güçlü olasılıktır. Ortadoğu eğer despotik, milliyetçi, dinci ve devletçi rejimlerle kontrol edilmezse, kaostan yeni yapılanmaların çözümleyici örneklerine öncülük edebilir. Afganistan ve Irak ile başlayan, önce İsrail ve Filistin ile ve daha derinlikli olarak Kürdistan'da devam edecek olan toplumsal hareketlilikler çözümleyici örneklerini ya bulmak zorundalar ya da kaosun daha da derinleşmesinde rol oynayacaklardır. Dolayısıyla sistemin askeri gücü başta NATO, Irak'taki koalisyon ve bir bütün olarak BM çözümü bu jeopolitik zeminde arayacaktır.

Bölgedeki çelişkilerin doğası askerden ziyade daha çok ekonomik ve demokratik yöntemleri gerektirmektedir. Daha az askeri müdahale, daha çok ekonomik ve demokratik destek eğer Ortadoğu'yu içindeki kaostan çıkarırsa, önümüzdeki ortalama elli yılın dünya modeli de az çok belirlenmiş olacaktır. Bu modelin özü *'küçülmüş ordu ve devletlerle, büyümüş ekonomik ve demokratik sistemdir."* Devletler devasa masraf deposu –mali kriz, bütçe açıkları– olarak küçültülmeden, sistemin krizden çıkışı olası gözükmemektedir. 19. yüzyıldan kalma ulus devletin aşılması, yerel kamusal yönetimlerin geliştirilmesi, çok uluslu şirket ekonomisi, bilgi toplumu doğrultusunda ilerleme adeta ABD önderliğindeki sistemin ortak programı gibidir. Daha geniş bölgesel, AB türü, despotik birlikler de gündemleşebilir. Teorik bir ön kestirim olarak dünya çapında savaşların beklenmemesi, global birliklerle yerel birliklerin öne çıkması beklenebilir. 19. yüzyıldan kalma devlet, şirket, ulus ve ideolojiler yerini yarı devlet, yarı demokratik siyasi kuruluşlara, ulus ötesi ekonomik birliklere, bölgesel kültür gruplarına ve ahlakı öne alan toplumsal felsefi zihniyete ve davranışlara bırakabilir.

Kapitalist sistemin 19. yüzyıl sonlarına kadar neredeyse tek taraflı bir iradeyle yönlendirdiği dünya, 20. yüzyılda büyük savaşlarla geçti. Savaşların en önemli bir sonucu da haklara rağmen dünyanın yönetilemeyeceğidir. Halklar her ne kadar kendi öz sistemlerini kuramamış da olsalar, politikaya ve devlet iktidarına karşı demokratik iradelerini dayatabilme konumuna gelmişlerdir. Önümüzdeki yaklaşık çeyrek ve yarım yüzyıllık sürenin halkların demokratik sistemleri doğrultusunda işlemesi yüksek olasılıktır. Bu süreçte adeta yitirilmiş en değerli hazineleri olan kültürlerinin canlandırılması ve özgün yaşama dönüşmesi de diğer bir olasılıktır. Halkların kültürel gerçeklerinden koparılması fiziki, ekonomik katliam ve talanlardan daha yakıcı sonuçlar doğurmuştur.

Toparlarsak, önümüzde bizleri bekleyen kapitalizmin tek taraflı iradesi döneminin geçtiği, halkların şovenizm ve savaşla yüklü milliyetçiliği aşarak demokratikleşmesini ve barışını dayattığı, kültürel ve yerel gerçekliği ile buluştuğu bir dönem olasılığı güçlüdür. Bunun tek başına değil, hakim sistemin devlet merkezli, ama küçültülmüş yapılanmalarıyla ilkelere dayalı ortaklaşa yürütülmesi de bu olasılık dahilindedir. Uygarlığımız sınıf, cins, etnik ve kültürel tahakkümlü yapısı yerine, halkların komünal demokratik değerlerini tanıyan, cins özgürlüğüne açılmış, etnik ulusal baskıyı aşmış, kültürel dayanışmayı esas almış, tarihi bir aşama olarak ***'küresel demokratik uygarlığa'*** dönüşebilir.

İşbirlikçi milliyetçiliğin panzehiri

Demokratik yapılanmayı geliştirerek örgütlülüğü güçlendirmek ve direnişi yükseltmektir

baştarafı sayfa 4'te

Bu nedenle bizim politik yaklaşımımız aslında insanlığın da, dünyanın da çıkarınadır. Ama tabii ki çok bencil çıkarlar, ekonomik ve siyasi kaygılar öne çıkınca dünyadaki ekonomik çıkar ve stratejilerin merkezine Ortadoğu'nun politik ve siyasi çıkarlardan uzak bir biçimde barış ve istikrara kavuşturulması konulmadığından, Ortadoğu'nun istikrarı bütün halkların çıkarına olan bir stratejinin esası olarak görülmediğinden bizim politik yaklaşımımızla dış güçlerinki arasında çatışma çıkmaktadır. Yoksa biz bu güçlerle kavga içinde olalım, çatışma içinde olalım yaklaşımımız yok, tümden bunları savaşarak çatışarak bölgeden tümden kovalım, bozguna uğratalım diye politik bir tarzımız da yok. Aksine ilişki ve çelişkiyi iç içe yürütmek isteyen bir demokratik yaklaşımı, bir politik tarzla ilişkiyi sürdürmek istiyoruz. Tümden bağımlılığı içeren bir şekillenmeyi de, Kürtlere böyle bir ilişki dayatılmasını da ne Kürtlerin çıkarına ne de bölge halklarının çıkarına görüyoruz.

Biz Kürt halkının özgürlüğünü esas alıyoruz. Bu konuda kesinlikle kararlıyız. Kürt halkının özgürlüğünden, Kürdistan'ın özgürlüğünden kesinlikle vazgeçemeyiz. Kürdistan'ın özgürlüğünü, Ortadoğu'nun özgürlüğü olarak görüyoruz. Ama Kürdistan'ın özgürlüğü illa da Kürtlerin devlet olması anlamına gelmiyor. Devletle özgürlüğü özdeşleştirmek son iki yüzyıllık ulusal devletçi zihniyetin ya da eski ulusal kurtuluşçu paradigmanın yaklaşımıdır. Biz Kürdistan'ın özgürlüğünü, Kürt halkının özgürlüğünü devlet olmadan da olabileceğini düşünüyoruz. Hem inkarcılığa hem de ayrılığa karşıyız. Ne inkar ne ayrılık dedik. Ortadoğu'nun doğal bir federasyon olduğunu söyledik, tarih içinde doğal bir özerkliği yaşadığını söyledik. Böyle bir siyasal, ekonomik, kültürel yaşam içinde olduğu müddetçe Ortadoğu halklarının da bir gelişme sağladığını, doğal fedarasyonlaşmasını yitirip, kardeşlik ilişkilerinden, ortak kültürel paydalardan kopup milliyetçi duygular ve pratikler içine girildiğinde ise son iki yüzyıl içinde görüldüğü gibi Ortadoğu halklarına sadece felaket, acı ve kötülük gelmiştir. Bunu dün de söyledik, bugün de söylüyoruz, yarın da söylemeye devam edeceğiz. Milliyetçiliğe de karşıyız, devletleşmeyi mutlaklaştıran anlayışa da karşıyız. Ama kesinlikle Kürt halkının özgürlüğünden, demokrasisinden, demokratik haklarından vazgeçmiyoruz. Bunu yapamayız. Nitekim bu tutumuzu her zaman her yerde ortaya koyuyoruz.

İşbirlikçilik milliyetçiliğe karşı en etkili mücadele halkı güç yapmaktır

Son dönemlerde özgürlük hareketine karşı geliştirilen işbirlikçi milliyetçi çevrelerin saldırılarını boşa çıkarmak özgürlük hareketini, yurtsever demokratik hareketin tasfiyesine karşı mücadele etmek tarihsel önemdedir. Biz ne kadar az devlet, ne kadar az milliyetçilik o kadar özgürlük ve demokrasi diyoruz. Ne kadar devlet ve milliyetçilik o kadar az özgürlük ve demokrasidir. İşbirlikçi milliyetçiliği Özgürlük ve demokrasi mücadelesini sabote etmek olarak görüyoruz. Bugün iktidar zihniyetli devletçi ve milliyetçi politikalar gerçekten Kürt halkının özgürlük ve demokrasisini tehlikeye atmaktadırlar. Bu yüzden bunlara karşı güçlü bir mücadele yürütülmelidir.

İşbirlikçilik milliyetçiliğe karşı en etkili mücadele elbette halkı örgütleyerek güç yapma, mücadeleye çekme, siyaset alanında halkın gücüyle Kürt özgürlük mücadelesini büyütmek olmalıdır. İşbirlikçi milliyetçiliğe karşı özgürlükçülüğün dayatılması ancak böyle olur. Milliyetçilik sadece sözle geriletilemez. Nasıl ki Apocu hareket milliyetçiliğe '70'lerde ve sonrasında büyük bir mücadele ve örgütlenme ile karşı koyduysa bugün de Apocu çizgide, ***Kemal Pir*** çizgisinde örgütlülüğünü ve mücadelesini yükselterek '70'lerde olduğu gibi işbirlikçi milliyetçiliği bu konjonktörde de yenilgiye uğratarak halkçı, özgürlükçü, yurtsever çizginin zaferini sağlayabilir.

Tabii Kürt halkı içinde özgürlükçü çizginin sağlanmasında kadın ve gençliğin önemli bir yeri vardır. Kadın ve gençlik hareketinin yükseltilmesi de işbirlikçilik ve milliyetçiliğin panzehiridir. Çünkü işbirlikçi milliyetçi kesimler güce taparlar, yetkici ve mevkicidirler. Demokrat değildirler. Herhangi bir güce dayanarak kendilerini yaşatmak isterler bu nedenle yetkiciliğe ve mevkiciliğe başkalarına boyun eğmeyi kültür haline getirmiş bu kesimlere iradeli birey olmanın, iradeli toplum olmanın sembolleri olan bağımlılığa kendi yaşadıkları gerçeklikten ötürü en fazla karşı koyacak kadın ve gençliği örgütlenmesi, mücadelede etkin olması, işbirlikçilik ve milliyetçi kesimlerin panzehiridir.

Halkın demokratik örgütlenmesini yaratmak da bunlara karşı en önemli mücadeledir. Bu kesimler daha çok toplumun üst tabakalarıdır. Ağalardır, beylerdir, aristokrat kesimlerdir. Bunlar işbirlikçi milliyetçiliği savunur, halk ise yurtseverliği, özgürlüğü, demokrasiyi savunur. Kürt toplumunu daha fazla harekete geçirmek, örgütlenmeyi tabandan başlatıp demokratik örgütlenme ile demokratik katılımı artırılırsa bu tabii üst kesimlerin siyasette etkilerini kısıtlar ve azaltır, geriletir. Bu açıdan işbirlikçilik ve milliyetçiliğe karşı en etkili mücadele yöntemlerinden birisi Kürt demokratik yapılanması ve kurumlaşmasını güçlü biçimde geliştirmektir. Tabandan başlayarak halkı siyasete çekmektir. Halkı her yerde karar sahibi hale getirmektir. Sadece sınırlı bir kesimin kararlara katıldığı, seçimlere katıldığı sistemi kaldırıp onun yerine daha geniş kesimlerin seçim platformunda yer aldığı ve kararlara katıldığı demokratik bir yapıyı kesinlikle yerleştirmek gerekir.

Kadın ve gençlik güçlü örgütlendiğinde yeni bir örgüt modeli, demokratik katılım gerçekleştiğinde Kürt özgürlük hareketinin ortaya çıkardığı demokratik halk gerçekliğinin halk iradesinin her türlü işbirlikçiliği tasfiye edeceği, halkların demokratik güçleriyle milliyetçiliğin yerine kardeşliğin ve demokratik birliğin esas alınacağı bir Ortadoğu ve Kürdistan yaratılacaktır.

İşbirlikçi ve milliyetçi saldırılar şu anda arkalarına bazı güçleri almış olabilirler. Güneydeki imkanları kullanabilirler. Bazı güçlerin etkisini kullanabilirler, ama bunlar halka dayanmadıkları için fazla sonuç almaları mümkün değildir. Bunları boşa çıkarmayı, halkı örgütleyerek başaracağımıza inanırsak bunun gereklerini yerine getirirsek, bu çevrelerin demagojilerinin, şamatalarının, kuru gürültülerinin fazla bir sonuç vermeyeceğini göreceğiz. Tabii ki bazı inançsızları ve kararsızları etkileyebilirler, ama halkımızın mücadele içerisinde oluşan bir bilinci vardır. Halkımız ani bir halk ayaklanması içinde isyanla ortaya çıkan politik bilince ve tavra sahip değildir. Otuz yıl içinde kimin ne olduğunu görerek, kimin tutumun ne olduğunu bilerek tanıdı. Hangi kişinin hangi siyaset grubunun ne olduğunu bildi, bundan dolayı halkımız söylemden çok pratiğe baktı. Apocu hareketi de, ne söylediğinden çok ne yaptığına bakarak efsaneleştirdi. Bugün Kürt halkı Apocu hareketin ülke için ne verdiğini, Kürt halkına bütün değerleri, demokratik bilincini de özgürlük tutkusunu da iradesini de bu hareketin kazandırdığını bilmektedir. Bugün herhalde bir Diyarbakırlı aile ile bir başka yerde milliyetçiliğin etkisindeki ailenin özgürlük bilincinde çok nitelikli farklar vardır. Onun için Başkan Diyarbakır için Kürt demokrasisinin kalesidir dedi. Bunu Önderliğimiz boşuna söylemedi. Bu açıdan biz halkımızın özgürlük bilincine, tecrübesine güveniyoruz. Yine otuz yıllık tarihimize güveniyoruz. Şu andaki HPG, kadın örgütlenmesi, gençlik örgütlenmesi ve bütün dünyadaki örgütlenmemiz hala dimdik ayaktadır. İşbirlikçi milliyetçiliği boşa çıkaracak onun yerine halkçı özgürlükçü çizgi etkinliğini devam ettirerek Kürt halkına özgürlük ve demokrasiyi mutlaka kazandıracaktır.

Kürt halkı önemli bir yol kavşağına gelmiştir. Ya bu imkanları kullanarak özgürlük ve demokrasisini kazanacaktır ya da bir elli yıl daha acı ve çile çekecek, şu gücün bu gücün maşası olarak bir oyuncak gibi kullanılacaktır. Birinci alternatifi özgürlük hareketi gerçekleştirecektir. İkinci alternatif ise işbirlikçi milliyetçiliğin dayattığı kabustur.

İşbirlikçik ve milliyetçiliği, komplonun bu çevreleri de içine alarak yeniden harekete geçirilmesine karşı harekete geçmek ve bunları boşa çıkarmak hepimizin acil görevidir. Bunun için de meşru savunma güçlerimizi, halk örgütlenmemizi, demokratik serhildanı, dünyanın demokratik güçleriyle ittifakımızı, Ortadoğu halklarının demokratik güçleriyle ilişkilerimizi güçlendirmek, statükoculuğa, otokratik, teokratik rejimlere yine dış güçlerin ekonomik ve siyasi çıkarlarına göre kurulmak istenen planlara karşı halkların özgürlük ve demokrasi seçeneğini örgütlemek ve bunu kitlelere yaymak, politik, örgüt ve eylem araçlarını ortaya çıkarmak, Ortadoğu'nun değişiminin kaçınılmaz olduğu bu süreçte inisiyatif kazanarak islamcı, milliyetçi her türlü gerici eğilimi tasfiye ederek, ister Türk, ister Arap, ister Fars olsun halkların kardeşliği için bunun alternatif siyasi projesini etkin kılarak tarihe karşı, şehitlerimize karşı ve halkımızın umutlarına karşı sorumluluklarımızın gereğini yerine getirmektir. İşbirlikçi milliyetçiliğe karşı verilecek en iyi cevap böyle bir mücadele ve bu amaca ulaşmak için mücadeleyi, örgütsel,

2004 BARIŞ GÜNÜNDE DÜNYAMIZ HALA BARIŞ VE DEMOKRASİYE HASRET

Tarihe en kanlı yüzyıl olarak geçen 20. yüzyıl, iki büyük dünya savaşıyla, sayısız bölgesel ve iç savaşlarıyla insanlığa büyük acılar yaşattı. En kanlı yüzyıl olma unvanını hak edecek tahribatlara kaynaklık etti. Sadece iki büyük dünya savaşının bilançosu bile tüyler ürpertecek düzeydedir. Kırk milyondan fazla insan hayatını yitirdi. En az bir o kadarı da savaşın yol açtığı yıkım, alt yapı tahribatı, yokluk, açlık ve salgın hastalıklar nedeniyle hayatını yitirdi. Evsiz, işsiz, okulsuz bırakılanların bir bilançosunu çıkartabilmek mümkün değil. Yine her iki emperyalist paylaşım savaşında yıkılan ve tahrip edilen tarihi, kültürel mirasın, zarar gören doğal çevrenin maddi anlamda hesabını yapabilmek ise tamamen olanaksız. Nitekim bu savaşlarda doğrudan veya dolaylı olarak zarar görmeyen tarihi eser, kalıntı bırakılmadı dense yeridir. Savaşın galiplerinin elinde yakılmış, yıkılmış bir dünya kaldı. Fakat adeta hala yıkılması, tahrip edilmesi gereken çok şey kalmış gibi savaş dünyamızın gündeminden hiç düşmedi, hiç eksik olmadı. Hala dünyamızın pek çok bölge ve ülkesinde en akıl almaz iç savaşlar ve işgal savaşları yaşanmaya devam etmektedir.

Eğer uygarlık dediğimiz gerçeklik sadece son iki yüz yılını savaşsız, çatışmasız geçirmiş olsaydı, insanlık bugün bulunduğu gelişme düzeyinin en az iki katı daha ileriye gitmiş olacaktı. Sadece savaşlarda yitirdiklerini korumuş veya yitirmemiş olmayacaktı. Yitirmediği insan gücünün, birikimin, doğal, tarihi, kültürel zenginliğin itki gücüyle daha kısa zamanda muazzam gelişler yaratabilecekti. Yitirmediklerinin üstüne büyük değerler ekleyebilecekti. Elindeki imkanları savaşta yitirdiklerini onarabilmek, yeniden kazanabilmek veya yerine koyabilmek için kullanmayacaktı. Yeni değerler üretebilmek için kullanmak mümkün olacaktı. Bunun anlamı bilimde, teknolojide, ekonomide, sanatta, en genel anlamda insanlığın yaşam standartları çok daha ileri bir düzeye ulaşabilecekti.

Belki de bütün bunlardan daha önemli olan bir şey daha gerçekleşmiş olacaktı. O da şu: Sınıflı toplum uygarlığının eseri olan kültürler, halklar, sınıflar, cinseler arası düşmanlık ve güvensizlik belki de insanlığın belleğinden silinecekti. Dolayısıyla yeni savaş ve çatışmaların zemini alabildiğine daraltılmış olacaktı. Hatta herhangi bir devletin savaş çıkartabilmesi belki de dünyanın en zor işi haline gelecekti. Dünya barışını bozabilmek olabildiğince güçleşecekti. Zira her alanda ilerleyen uygarlık kuşkusuz zihniyet olarak da gelişecek ve değişim gösterecekti. Dolayısıyla onun demokrasi kültürü, barış ve kardeşlik içinde yaşamaya alışmışlığı savaş önünde aşılması güç bir set gibi dikilebilecek güce erişmiş olacaktı.

Elbette bu güzel bir hülya. İnsanlığından kuşku duyulamayacak kadar insan olan hiçbir varlığın bu düşü paylaşamayacağını sanmıyoruz. Bizim dile getirdiğimiz düşü insanlık uygarlığın başından bu yana kurmaya devam ediyor. Ama uygarlık dediğimiz gerçekliğin hikayesi bize başka şeyler anlatıyor. Genel anlamda yönetilen ya da ezilen sınıf, halk ve cinsin, bir başka deyişle devletli toplum dışındaki bütün kesimlerin bu düşü ve özlemi çok güçlü de olsa uygarlık tarihi baştan aşağı kana batmıştır. 20. yüzyılda savaş kültürü deyim yerindeyse zirveye çıkmıştır. Bugün savaş kültürü ağır etkisini sürdürmektedir. Belki bugün dünya çapında savaşlar yaşanmıyor. Ama yaşanan yerel ve bölgesel savaş ve çatışmaların daha az acıya, yıkıma, tahribata, yoksulluğa ve tecavüze yol açtığını söyleyebilmek için vicdansız olmak gerekir. Bugün zamana ve farklı mekanlara yayılmış ve kesintisiz olarak süren savaşlardan söz etmek gerekir. Ortadoğu, Kafkaslar, Afrika, Latin-Amerika gibi bölgeler hala kanamaya devam etmektedir. Sadece Ortadoğu'da yaşanan savaşa bakıldığında dahi bunu tespit etmek mümkündür. Yaşananlar dünya savaşını aratmayacak türdendir. Çok sayıda işgal gücü bölgede konuşlanarak savaşı sürdürmektedir. İçinde iki kültür ya da medeniyet arası savaşa dönüşme potansiyelini de barındıran bu kirli savaş sürgit devam etmektedir. "Yeşil kuşak" teorisiyle kuluçkaya yatırdığı "Yeşil terörü" de imal eden ve giderek kışkırtıp tırmandıran, küresel emperyalizmin sürdürdüğü bu savaşın üzerinde ayrıca durmak gerekir. Ancak genel anlamda geçmiştekilerle kıyaslandığında bugün sürdürülen savaş ve çatışmaların çok daha tahripkar ve öldürücü silahlarla yürütüldüğünü söyleyebilmek mümkündür.

Demokrasi güçlendikçe devlet zayıflayacaktır

Devletli toplum ya da uygarlığın icadı olan savaş ve bu icadın eseri olan şiddet kültürü veya geleneği insan ve çevre kıyımına, tarihi kültürel değerleri tahrip etmeye devam etmektedir. Dünyamızın yakın gelecekte çok daha huzurlu ve barışa kavuşacağını söyleyebilmek de pek olanaklı değil. Dünya devletlerinin silahlanmak için yaptığı yatırım ve harcamaların toplam hacmi bunu doğrulamaktadır. Silahlanmak için yapılan yıllık harcamanın 840 milyar dolara ulaştığı bir dünyanın güvenlik içinde olduğunu, barışa yakın durduğunu söylemek çok saçma olur. Dünya dediğimiz galaksimizdeki bütün canlıları yüzlerce kez öldürebilecek nükleer bomba deposu üzerinde oturduğumuz da dikkate alınırsa hem birinci toplum olarak insanlığın hem de ikinci toplum dediğimiz doğanın her anının imal edilmiş korkunç bir riskin altında olduğunu söylemek abartı olmaz.

Bütün bu imal edilmiş riskin, yaşanan savaş ve çatışmaların mucidi ve sorumlusu devletli toplumdur. Uygarlığın başlangıcından bu yana şiddeti, savaşı ve kanlı hesaplaşmaları devletli topluma borçluyuz. Devletli toplumdan kastımız, devlete damgasını vuran, ona sahip olan, ondan aldığı güçle iktidarın dışına itilmiş olan yönetilen, yoksul sınıf, cins ve halkları bastıran egemen sınıftır. Devlet denilen araç ve genel anlamda sınıflı, devletli toplum uygarlığı çözümlenmeden savaş ve şiddetin çözümlenebilmesi mümkün değildir. Özünde bir şiddet aracı olan devlet ve devletli toplum aşılmadıkça, savaşın halkların ve insanlığın yaşamından sökülüp atılabilmesi hayaldir. Devletin yıkım, kıyım ve imha etmede en güçlü modern savaş silahlarıyla donatılmasının caydırıcılık sağladığı ve barışı teminat altına aldığı, devletsiz barışın olmayacağı egemenlerin uydurduğu büyük bir yalandır. Devlet var oldukça savaş ve çatışmalar da varlığını sürdürmeye devam edecektir. En büyük şiddet aracının dünya barışını gerçekleştireceğini söylemek insanlıkla, onun aklıyla ve tarihle alay etmektir. Uygarlık tarihinin hikayesi doğal toplumun bastırılıp erkek egemenlikli, sınıflı, devletli toplumun ortaya çıkmasıyla birlikte toplu katliamların, soy kırımların yani savaş ve çatışmaların geliştiğini ve bugünkü düzeye ulaştığını anlatmaktadır.

2004 yılının Dünya Barış Günü'nde kutlamalar yapan, tebrik kabulleri düzenleyen dünyamız devletli toplumunun, kapitalist uygarlığın en iri temsilcilerinin barış söyleminin ne kadar sahte olduğunu Irak'ta, Filistin'de, Sudan, Kürdistan, Afganistan, Çeçenistan ve Rusya'da yaşanan savaş ve çatışmalar doğrulamaktadır. Küresel emperyalizmin ekonomik, siyasi çıkarlar uğruna olduğu kadar, devletin ne kadar vazgeçilmez bir aygıt olduğunu sürekli olarak beyinlere kazımak için sürdürdüğü savaş karşısında dünya barışı için mücadele etmek en riskli işlerin başında gelmektedir. Nasıl ki savaşlar dün olduğundan çok daha karmaşık ve yoğunluklu sürdürülüyorsa, barış mücadelesi de bir o kadar zor ve tehlikeli bir iş haline gelmiştir. Devletli toplum, devletten nasıl vazgeçilemeyeceğini kanıtlamak için adeta yırtınırken, bu amaçla küresel terörü alabildiğine körüklerken barış için mücadele etmek, bunu çok haklı nedenlere dayandırmak imkansız hale getirilmeye çalışılıyor. Çünkü işin ucu sonuçta gidip devletli topluma ve devlete dayanıyor.

"Devletin en büyük düşmanı devrimci şiddet değil, demokrasinin ve barışın ta kendisidir. Barışçıl demokratik mücadeledir. Çünkü gerçek anlamda demokrasinin ve barışın olduğu yerde devlet uzun süre barınamaz. Ama devletin olduğu yerde de kelimenin gerçek anlamıyla demokrasi ve barış kurulamaz veya sağlanamaz. Zira devletin varlığı demokrasi ve barış için en büyük tehdittir. İddia edildiği gibi barışın, huzurun ve demokrasinin teminatı devlet değildir."

Akıl almaz güvenlik tedbirlerine sahip olan ve güvenlik harcamalarıyla dünya sıralamasında birinciliği hiç kimseye kaptırmayan ABD'de gerçekleşen ve hala karanlıkta kalan 11 Eylül faciasıyla ve imal edilmiş küresel terör ile insanlığa yutturulmak istenen "eğer çok güçlü, son derece gelişkin silahlarla donanmış ordusu, polisi, kuş uçurtmaz hapishaneleriyle devlet olmazsa herkesin hayatı tehlikededir" yalanıdır. Halkların bu maniplasyonu aşmasını büyük bir tehlike olarak gören devletli toplumun halkların bilincini ve vicdanını çarpıtabilmek için kırk dereden su getirdiğini her gün izliyoruz.

Dünya toplumunun barış ve demokrasi mücadelesi bu aldatmaca ve oyunu bozabilecek tek şeydir. Demokrasi gelişip gücünü arttırdıkça, devletin azalacağını ve dünya barışının biraz daha yaklaşacağını söylemek hiç de yanlış olmaz. Demokrasi güçlendikçe devlet zayıflamaktan kurtulamayacaktır. Demokrasi, devletli toplumun karşıtı olarak, devletin dışına itilmiş olan toplumun bastırılmış, aşağıya itilmiş yaşam tarzı, kültürü ve geleneğidir. Toplum yaşamına devlet dahil olana kadar geçerli ve hakim olan temel formudur. Aşağıya itilen, bastırılan alt toplum ya da ezilen halk, sınıf ve cins olarak irade kazanır ve kendi iradesini devletli toplumun iradesiyle eşitleyebilirse, onun ideolojik egemenliğinden yakasını sıyırıp maniplasyonlarını yutmayacak düzeyde aydınlanabilirse ve barış talebini örgütlü gücüyle, eylemliliğiyle ortaya koyabilirse devletli toplumun savaş kararı alabilmesi imkansız hale gelebilir.

"Uygarlığın başlangıcından bu yana şiddeti, savaşı ve kanlı hesaplaşmaları devletli topluma borçluyuz. Devletli toplumdan kastımız, devlete damgasını vuran, ona sahip olan, ondan aldığı güçle bütün kesimleri bastıran egemen sınıftır. Devlet denilen araç çözümlenmeden savaş ve şiddetin çözümlenebilmesi mümkün değildir. Özünde bir şiddet aracı olan devlet ve devletli toplum aşılmadıkça, savaşın halkların ve insanlığın yaşamından sökülüp atılabilmesi hayaldir"

Devletin en büyük düşmanı demokrasi ve barıştır

Bu bakımdan artık ipliği pazara çıkmış olan temsili demokrasi yerine doğrudan demokrasi veya güçlü demokrasi için mücadele etmek, aslında dünya barışını yakınlaştırmak anlamına gelir. Demokrasinin sınırları ne kadar genişletilebilirse o kadar barışçıl mücadele araç ve imkanları artar. Barışçıl mücadele araç ve imkanlarının çoğalması ise şiddetin toplumsal, siyasal yaşam içinde işgal ettiği yerin azalması anlamına gelir. Demokratik hak ve özgürlüklerin geniş bir çerçeveye kavuşmasının şiddeti giderek gereksiz hale getireceği çok açıktır.

Devamı sayfa 22'da